

கலை
இலக்கிய
மாத
சஞ்சிகை

130

ஆடி - 2019

ஜீயந்திரி

புரதம ஆசிரியர் : க.புரண்தரன்

பேராசிரியர் சபா.ஜெயராசா
அ.யேசுராசா
இ.ஜீவகாருண்யன்
தெணியான்
இதயராசன்
மா.சிவசோதி
மலரன்னை
கரவை மு.தயாளன்
ஜெயம் நதியன்
எம்.எம்.ஜெயசீலன்
தீபச் செல்வன்
கெகிறாவ ஸுலைஹா
நா.நவராஜி
யாழவன்
த.ஜெயசீலன்
ஈழக்கவி
வாகரை வாணன்
ஆர்.எஸ்.ஆனந்தன்
கொற்றையூர் சிவ சிவகுமார்
கமலா வாசுகி
பவானி சந்திரநாதன்
க.சட்டநாதன்
எம்.கே.முருகானந்தன்
பனைமீன் நாடன்

100/-

பொருளடக்கம்

சிறுகதைகள்

- இதயராசன் - 06
மா.சிவசோதி - 10
மலரன்னை - 15
கரவை மு. தாயளன் - 30
ஜெயம் நதியன் - 36
எம்.எம்.ஜெயசீலன் - 38

கவிதைகள்

- கெகிராவ ஸ்லைஹா - 05
நா.நவராஜ் - 09
யாழ்வன் - 19
த.ஜெயசீலன் - 24
ஈழக்கவி - 33
வாகரை வாணன் - 37
ஆர். எஸ்.ஆனந்தன் - 42
கொற்றையூர் சிவசிவகுமார் - 44
கமலா வாசுகி - 46

நேர்காணல்

- தீபச் செல்வன் - 26

புத்தி

- பனைமீன் நாடன் - 32

நூல் விமர்சனம்

- பவானி சற்குருநாதன் - 13
க.சட்டநாதன் - 18
எம்.கே.முருகானந்தன் - 45

பேசும் இதயங்கள்

அட்டைப்படம்

- த.ரிலக்சன்

கட்டுரைகள்

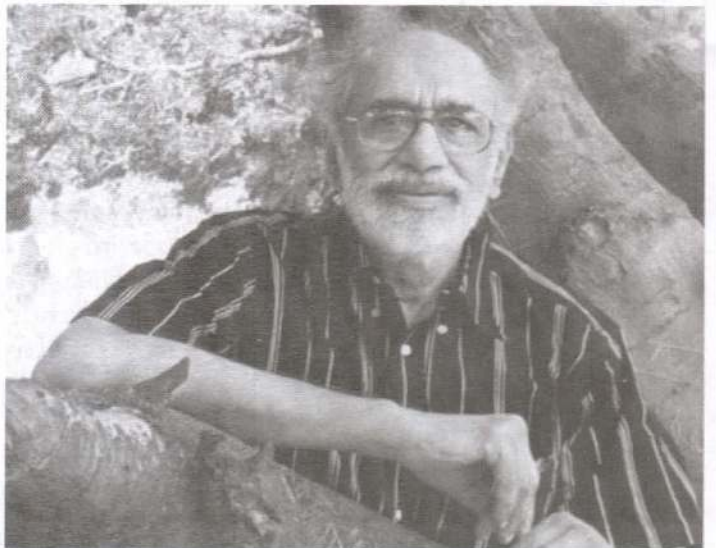
தொன்மங்களும் மனச்சுகமும்
பேராசிரியர் சபா.ஜெயராசா - 03

அயல் - 7
திரும்பிப்பார்க்கிறேன்
அ.யேசுராசா - 20

சுந்தரராமசாமியுள் ஒரு தொடர்பாடல்
இ.ஜீவகாருண்யன் - 34

திரும்பிப் பார்க்கிறேன் - 05
தெணியான் - 43

ஜீவநதி

2019 ஆடி இதழ் - 130

விரதம் ஆசிரியர்
க.பரணீதரன்

துணை ஆசிரியர்கள்
வெற்றிவேல் துவீயந்தன்
ப.விலீணுவரீத்தினி

பதிப்பாசிரியர்
கலாநிதி த.கலாமணி

தொடர்புகளுக்கு :
கலை அகம்
சாமணந்தறை ஆலம்பியினையார் வீதி
அல்வாய் வடமேற்கு
அல்வாய்
இலங்கை.

ஆலோசகர் குழு:
திரு.தெனியானி
திரு.கி.நபராஜா

தொலைபேசி : 0775991949
0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வங்கித் தொடர்புகள்
K.Bharaneetharan
Commercial Bank, Nelliady
A/C - 8108021808 - CCEYLKLY

இச்சஞ்சிகையில் இடம்பெறும் அனைத்து
ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும்
அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே
பொறுப்புடையவர்கள்.

ஜீவநதி சந்தா விரதம்

நவீர்தி - 100/= அண்டுச்சந்தா - 1500/=
வெளிநாடு - \$ 60U.S
மணியோடரை
அல்வாய் தபால் நிலையத்தில்
மாற்றக்கூடியதாக அனுப்பி வைக்கவும்.
அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/முகவரி

**K. Bharaneetharan,
Kalaiaham ,
Alvai North west, Alvai.**

வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்த விரும்புவோர்
K.Bharaneetharan Commercial Bank - Nelliady Branch
A/C No.- 8108021808 CCEYLKLY

ஜீவநதி

(கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை)

அறிஞர் நம் இதய இடை
ஆழ நீர் தன்னை மொண்டு
செறி தரும் மக்கள் எண்ணம்
செழித்திட ஊற்றி ஊற்றி...
புதியதோர் உலகம் செய்வோம்! - பாரதிதாசன்-

வகுப்பறை நூலகம்

நாம் வாழ்கின்ற சூழலின் அமைவே நம்மிடையே அதிக தாக்கத்தை செலுத்தும் என மனிதாயவாதிகள் கூறுவார்கள். சூழலுக்கு தக்கவகையில் தன்னை தகவமைத்து கொண்டு வாழக்கூடிய உயிரினம், மனித உயிரினம். அந்த வகையில் வாசிப்பு குறைவடைந்து வருகின்றது. புத்தகங்கள் தொடுவார் அற்று கிடக்கின்றன என்ற பொதுவான குற்றச்சாட்டு இன்று நம் நாட்டில் பரவலாக பேசப்படுகின்றது. வாசிப்பு சூழலை சரியான வகையில் உருவாக்கி கொடுப்பதன் மூலம் வாசிப்பின் மீது பிடிப்பை ஏற்படுத்தலாம். மாணவப் பராயத்தில் வாசிப்பில் ஏற்படும் மோகமே நல்ல பல கல்வியாளர்களை எழுத்தாளர்களை உருவாக்கி உள்ளது. பாடசாலைக் காலத்தில் மாணவரிடையே வாசிப்பை ஊக்குவிக்க வேண்டிய முக்கிய பொறுப்பு ஆசிரியர்களையே சாரும். பாடசாலையில் பெரியதொரு நூலகம் இருந்தாலும், மாணவர்கள் இலகுவாக நூல்களை எடுத்து வாசிக்க கூடிய இடமாக வகுப்பறை நூலகங்கள் காணப்படுகின்றன. இந்த வகுப்பறை நூலகங்களில் காணப்படும் புத்தகங்கள் மாணவர்களின் வாசிப்பை ஊக்கப்படுத்தும், வாசிப்பைத் தூண்டும் வகையிலானதாகவும் இருக்க வேண்டும். சிறுவர்களின் வகுப்பறை நூலகமாயின் படங்களுடன் கூடிய புத்தகங்கள் அவர்களை இலகுவில் கவர்ந்திழுக்கும். இந்த வகுப்பறை நூலகங்களில் உள்ள நூல்கள் மூலம் பெறப்படும் வாசிப்பு சுவை மாணவர்களிடையே சரியான வகையில் சென்றடையுமாயின் அவர்களே நூல்களை தேடி வாசிக்கத் தொடங்குவார்கள். பாடசாலையில் ஆசிரியர்கள் வராத சந்தர்ப்பங்கள், இடைவேளை நேரம், Free periods இல் மாணவர்களுக்கு வகுப்பறை நூலகங்கள் மிக்க பயனை அளிக்க வல்லன. இலக்கிய நூல்களுடன் மாணவர்களது அறிவியல் அறிவையும் வளர்க்கக் கூடிய நூல்களை இடம் பெறச் செய்ய வேண்டும். வாசிப்புடன் மட்டும் நின்று விடாது அவர்களை எழுதத் தூண்டும் வழிமுறைகளையும் அவர்களுக்கு போதிப்பதும் அவசியமாகின்றது. வகுப்பறை நூலகங்கள் மூலம் சுற்று வாசிப்பு திட்டத்தை அறிமுகம் செய்யலாம். இன்று சில தமிழ் ஆசிரியர்கள் இவ்வாறான திட்டங்களை மேற் கொண்டு வருகின்றார். பாராட்டிற்சூரியது. அனைத்து பாடசாலைகளிலும் இந்த வகுப்பறை நூலகங்களை அமைப்பதன் மூலம் உச்சபலனை அடையலாம்.

க.பரணீதரன்

ஜீவநதியின் பிரதி கிடைக்கும் இடங்கள்

யாழ்ப்ப - பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை, புகல்ப - திருநெல்வேலி,
கொழும்பு வெள்ளவத்தை - பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை,
செட்டித்தெரு பூபாலசிங்கம், நியூலங்கா - மருதனார் மடம்
பரணி புத்தகக் கூடம் - நெல்லியடி

தொன்மங்களும் மனச்சுகமும்

பேராசிரியர் சபா. ஜெயராசா

கலை இலக்கிய ஆக்கங்களுக்குரிய நுட்பங்கள் தொன்மங்களில் இருந்து ஆழ் நிலையிற்கிடைக்கப்பெறுகின்றன. மனித இயல்பையும் உலகின் இயல்பையும் குறியீட்டு வடிவில் வெளிப்படுத்துதல் தொன்மத்தின் (MYTH) சிறப்பியல்பு. அதன் வழியாக மனச்சுகத்தை வருவிக்கும் ஆற்றலையும் அவை கொண்டுள்ளன. மானிடம் கடந்த செயற்பாடுகளையும் அவற்றின் வழியான நம்பிக்கையூட்டலையும் கொண்ட கதையாக்க வடிவமாகத் தொன்மம் அமைகின்றது. செயற்பாட்டுநிலையில் தொன்மங்களை விளக்குவோர் (மலினோவ்ஸ்கி) சமூகத்தில் நல்ல நடத்தைகளை ஊக்குவிப்பதற்கு உருவாக்கப்பட்ட கதை இயம்பல்களாக அவற்றைக் கருதுவர்.

அமைப்பு நிலையில் தொன்மங்களை விளக்கியவர்களுள் முக்கியமானவர் லெவி ஸ்ராஸ். வாழ்க்கையிலும் சமூகத்திலும் நிகழும் முரண்பாடுகளைக் கையாளுவதற்கு மனிதரால் உருவாக்கப்பட்ட கதையமைப்பே தொன்மம் என்று அமைப்பு நிலையில் அது விளக்கப்படுகின்றது. சமூகத்துக்குச் சுகமளிக்கும் நம்பிக்கையினையும் நடப்பியலைப் புரிய வைக்கும் படிப்பினையையும் தொன்மம் தாங்கி நிற்பதாக விளக்கப்படுகின்றது.

உலகமும் பிரபஞ்சமும் எவ்வாறு தோற்றம் பெற்றன என்பதைக் கதை வடிவிலே முன்னெடுத்த தேடல் முயற்சியாக தொன்மம் அமைகின்றது. மனிதரின் தொன்மையான அறிகை முறைமையைக் கண்டு கொள்வதற்குரிய மொழிக்காட்சி வடிவமாகத் தொன்மம் அமைகின்றது.

மனச்சுகத்தை வருவிப்பதற்கும் மனித நடத்தைகளை நேர்நிலையில் ஒழுங்கமைத்துக் கொள்வதற்கும் நேர்நிலையில் ஒழுங்கமைத்துக் கொள்வதற்கும் கடவுளர் இடம் பெற்றுள்ளனர். அதிமானிடப்பாத்திரங்களும் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன.

உலகம் மற்றும் பிரபஞ்சம் ஆகியவற்றிலே காணப்படும் அறியாத புதிர்களை நோக்கிய தேடலையும் அவை முன்னெடுக்கின்றன. நன்மை/தீமை, இருள்/ஒளி, அறம்/மறம் முதலாம் இருமை நிலைகளில் உலக விளக்கத்தையும் சமூகவிளக்கத்தையும் இலகுபட விளக்கும் செயற்பாடு முன்னெடுக்கப்பட்டுள்ளது.

பரந்துபட்ட விளக்கத்துக்குரிய சொற்களஞ்சியத்தைத் தந்துள்ளமை தொன்மங்களின் பிறிதொரு சிறப்பு. அதன் மொழிக்கட்டமைப்பு, பகுத்து விளக்குதல், எண்ணக்கருக்களைத் தாங்கி நின்றல் பொதுமைகாணல் முதலானவற்றை உள்ளடக்கிய சொல்லாக்கங்கள்

அவற்றில் இடம்பெற்றுள்ளன.

தொன் மக் கதைகள் சடங்குகளுடன் ஒன்றிணைக்கப்பட்டிருத்தல் அவற்றுக்குரிய பலம். சடங்குகள் இன்றும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் ஆற்றல் கொண்டவையாயிருக்கின்றன. அவற்றால் கிடைக்கப் பெறும் உளச்சகமும் மனநிறைவுடன் அவற்றைத் தொடர்ந்து வாழவைத்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

தேசிய இனம் ஒன்றின் அடையாள உருவாக்கத்தில் தொன்மங்களின் பங்கு முக்கியமானது. வழிவழி வந்த அறிகை முறைமையும், சிந்தனைக் கோலங்களும் அறியாதவற்றைத் தேட முயலும் செயற்பாடும் உலகின் தோற்றமும் நிகழ்ச்சிகளும் பற்றிய அடிப்படை வினாக்களை முன்னெடுத்தலும் ஒவ்வோர் இனக்குழுமத்தினரது அடையாளப்படுத்தலோடு தொடர்புபட்டுள்ளன.

உலகின் பெருங்காவியங்கள் உருவாக்கம் பெறுவதற்குரிய கதை வளத்தையும் கருத்து வளத்தையும் தொன்மங்கள் வழங்கியிருத்தல் குறிப்பிடத்தக்கது.

அவற்றின் பிறிதொரு சிறப்பு மானிடப்படுத்தல் (personification) உபாயத்தைக் கையாண்டிருத்தலாகும். காற்றும் நெருப்பும் மலையும் மழையும் மரமும் செடியும் மானிடர் போல்தொன்மங்களிலே பேசுகின்றன. அவை பொருள்களாக மட்டுமன்றி கடவுளராகவும் ஏற்றம் செய்யப்படுகின்றன. வெள்ளப்பெருக்கு காட்டுத்தீ முதலாம் இயற்கை நிகழ்ச்சிகள் அந்தத்தெய்வங்களால் நிகழ்த்தப்படுகின்றன என்ற நம்பிக்கையையும் தொன்மங்கள் ஏற்படுத்திய வண்ணமுள்ளன. அழிவைத்தாங்கும் ஆற்றலைச்சடங்குகள் வழங்குகின்றன.

ஒவ்வொரு சமூகங்களிலும் தொன்மங்கள் இடம்பெற்றிருத்தல் அறிகைநிலையிலும் எழுச்சி நிலையிலும் அவற்றின் முக்கியத்துவத்தை மீள வலியுறுத்துகின்றன. அறன் வலியுறுத்துதல், வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளைக் கதைப்படுத்துதல் முதலியவை அவற்றால் முன்னெடுக்கப்பட்டுள்ளன.

கற்பனை வளர்ச்சிக்கும் அறக்கருத்துகளின் வளர்ச்சிக்கும் மனச்சகத்துக்கும் உரிய கதை சொல்லும் நுட்பங்களும் வளர்ச்சிபெற தொன்மங்கள் வள நிலையங்களாக இருக்கின்றன. கதையும் குறியீட்டுப் பண்பும் அவற்றில் ஒன்றிணைந்திருத்தல் அதன் பயன்பாட்டை நீட்சி கொள்ளச் செய்கின்றன. கதை வாழும் வரை தொன்மங்களும் வாழும்.

சமகாலத்து உளவியல் அவலங்களை நோக்கும் பொழுது தொன்மங்களில் ஆழ்ந்த பொருளைக்கண்டு கொள்ள முடியாத அவலமே என உளவியலாளர் ரொலோ மே குறிப்பிட்டுள்ளமை ஆழ்ந்து நோக்குதற்குரியது.

குறியீடுகள் வழியாகத் தொன்மங்கள் உணர்த்தியுள்ள ஆழ்ந்த பொருளைத் தரிசிக்க முடியாமையும் இன்றைய அவலங்களுக்கு காரணமென இத்துறையில் ஆய்வுகளை மேற்கொண்ட கம்பெல் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

நவீன கதை சொல்லும் முறைமை, நாடக ஆக்கம், திரைப்படம் முதலானவை தமது எழுகோலங்களுக்குத் தொன்மங்களையே நாடிநிற்கின்றன.

தொன்மங்களை ஆராய்ந்த உளப்பகுப்பு

உளவியலாளருள் கார்ல் யுங் முக்கியமானவர். தொன்மங்கள் கூட்டு நனவிலியின் வெளிப்பாய்ச்சல்கள் என்பது அவரது கருத்து. கூட்டு நனவிலி என்பது காலங் காலமாக மனித இனம் நனவிலி மனத்திலே தேக்கி வைத்துள்ள உணர்வுகளின் இருப்பு. கூட்டு நனவிலி எண்ணங்களே மனித வாழ்க்கையிலே தொடர்ந்து செல்வாக்குச் செலுத்திய வண்ணமுள்ளதென்பது யுங்கின் அவதானிப்பு.

கலையாக்கத்திறன்கள் வழியாக மனச்சகம் தருதல் தொன்மங்களுக்குரிய சிறப்புப்பரிமாணம். குறியீட்டு நிலையில் அவை கையளிக்கும் கருத்து வளம் அறிகை நிலையில் உள்ளத்தை வளம்படுத்துகின்றது.

இயற்கையால் பேரிடர்கள் இடம்பெற்ற தொன்மையான வாழ்க்கை முறையில் மனத்திடத்தை யும் மனவளத்தையும் உருவாக்கும் வகையில் உருவாக்கப்பட்ட கதைக்கோலங்களாகத் தொன்மங்கள் அமைந்துள்ளன.

தொன்மையான மெய்யியற் சிந்தனைகளும் உளவியற் சிந்தனைகளும் ஒன்றிணைந்திருந்தன. அவற்றின் உருவாக்கத்தோடு தொன்மங்கள் தொடர்பு பட்டிருந்தன.

மெய்மையைத் தேட முயன்ற கிரேக்க, உரோமப்பண்பாட்டுச்சூழலிலே வளமான தொன்மங்கள் தோற்றம் பெற்றன. தொன்மையான நாகரிகங்கள் வளர்ச்சியடைந்த சூழலிலே தொன்மங்களும் முகிழ்ப்புக் கொண்டிருந்தன அவை மக்களின் வாழ்க்கை அறை கூவல்களுக்கு விடைதரும் அறிவுச்சமநிலைகளை வழங்கின.

தொன்மங்கள் தொன்மையான கல்விச் சிந்தனைகளுக்குத்தளமிட்டன. அறிவு வாய்மொழி வாயிலாகக் கையளிப்புச் செய்யப்பட்ட நிலையில் கதை பொருத்தமான வடிவமாகக்கருதப்பட்டது. அறிவுக் கையளிப்புக்கும் மனச்சகம் ஈட்டிக் கொள்வதற்கும் கதையை ஒரு பொருத்தமான கற்பித்தல் வடிவமாகத் தொல்மாந்தர் கண்டறிந்தனர்.

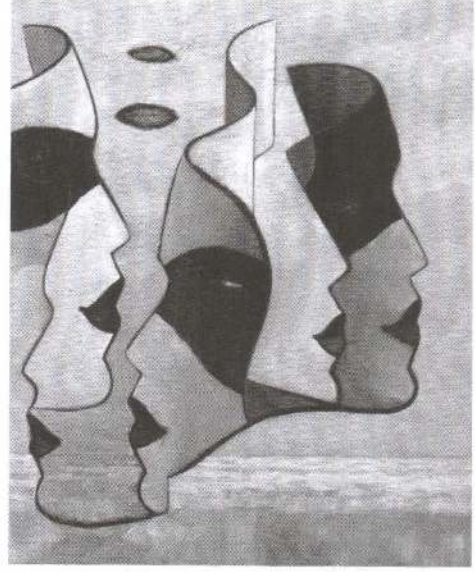
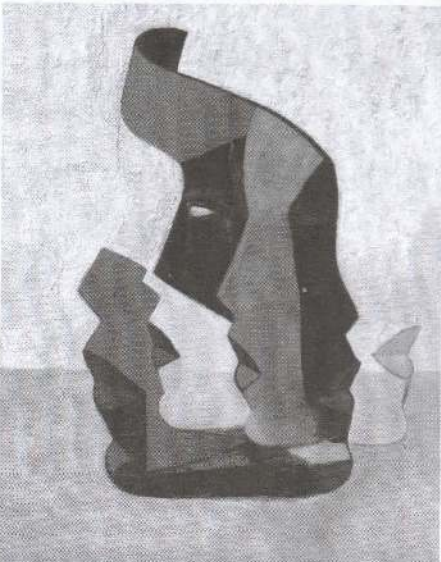
அனுபவம் தோய்ந்த தொன்மக்கதைகளின் குறியீடுகள் மனச்சகத்தை ஈட்டவல்ல விசைகளாக நீட்சி கொண்டன. தொன்மங்களின் உள்ளமைந்த மேலான மானுட்புனைவுகள் கனவுத் தோற்றங்களை உருவாக்கி நனவிலி மனத்து உரையாடல்களைச் கிளற வல்லவை.

பிரபஞ்சத்தின் தோற்றம், உலகின் தோற்றம், இயற்கையின் சீற்றங்கள் முதலியவற்றைக் குறியீட்டு வடிவிலே தேட முயன்ற தொன்மங்கள் தொன்மையான விஞ்ஞான அறிகைச் செயற்பாடுகளாகக் கருதப்படுகின்றன. மனிதரால் எட்டப்படமுடியாத தீர்வுகளுக்கு அதிமானுட சக்திகளைத் தொடர்புபடுத்தும் தொன்மம் தீராத மனக் கவலைகளுக்கும் அத்தகைய ஒரு தீர்வையே முன்வைக்கின்றது.

அறிகை நிலை எழுச்சி நிலை அதிமானுட (Super Human) நிலை ஆழ்மன உரையாடல் நிலை முதலியவற்றால் தொன்மங்கள் மனச்சகத்தை வருவிக்க முயல்கின்றன. தொன்மங்களின் புனைவு நுட்பங்களும் மொழியும் நவீன கலை இலக்கிய ஆக்கங்களிலே தொடர்ந்து செல்வாக்குகளை ஏற்படுத்திய வண்ணமுள்ளன. ■

புரிதலுக்கான அழைப்பு

உனக்கெழுத எண்ணி எழுதாமல் போன
மடல்களுக்கான வாசகங்கள் நெஞ்சுக்கூட்டில்
தொடர்ந்தேச்சையாய்ப் பயணிக்கும்.
உனக்கெழுதியதே போலும் நீளமாய்
எவர்க்கும் எழுதியதில்லை நான் என் ஜீவிதத்தில்.
“எனக்கு நீ தேவை” என்றுனக்கு நான் அனுப்பு
குறுஞ்சேதிகளில் எனக்கான
எவரும் எவர் விடயத்திலும் கொண்டிருக்க முடியா
நம்பகத்தன்மையின் புரிதல்களைக் சேர்த்தே நான் யாசிப்பேன்.
அவர்கள் அவ்வப்போது கொணர்ந்து தரும்
நான் குறித்த பலவீனமான நம்பிக்கைகளும், வெறுப்புகளும்
உன் உலகிலிருந்தும் என்னை வெளியேற்றாவண்ணம்
ஒவ்வோர் தரிப்பிடத்திலும் ரகசியமாய்க் காத்திருப்பேன் நான்.
உன்னை விட பெறுமதிப்பு மிக்க ஆபரணங்களேதும்
பூண்டேனில்லை.
என் முதல்வனாம் உன்னிடம்
உன் கருணை நிழல் வேண்டி ஓடிவருவேன்.
நீ என்னை ஒதுக்கி விடாது வைத்திருக்கும்
சின்ன இடமேயாயினும் அதன் பொருட்டு
நீளமான ஆவல்கள் சுமப்பேன் நான்.
ஆற்றில் குளிக்கக் கொணர்ந்து விட்டு
நம்மைக் கடந்து போன உன் கம்பீர் ஆளுமையை
கைவசமாக்கிக் கொண்டதான பெருமதிங்கள் ஊடே
வேண்டாத விருந்தினர் என வந்தமரும்
புரிந்து கொள்ளாமையை எதன் பொருட்டும் வேண்டேன்.
வீழும் அடிகள் பலதைத் தட்டித் தவிர்த்து நகரும் என்னிடம்
“நீ எனது” என்பதில் பிறக்கும் சக்தியே முதலீடாய் எனக்கு.
தனிமைப்பட்ட நதியென நகர்ந்த என்னிடம்
எவனெவனோ கொடுத்த சவுக்கின் அடிகளை
முன்வந்து தாங்கும் உன் அன்பின் கரங்களில்
முகம் புதைத்திருப்பேன் நான்
நெருப்பின் வறுத்தெடுக்கும்
புரிதலுக்கான வேண்டுகூல் சுவாலையளோடு.....!!!

நீயும் அந்தக் கருங்குருவியும்

கட்டி முடிக்கப்படாத என் இல்லத்து மூலையில்
எனக்கு முன்னமேயே வந்து குடியேறிற்று
கறுகறுப்பாய் ஒரு சின்னக்குருவி
சாத்தியப்பட்ட எல்லாச் சந்தோஷங்களையும்
எனக்களித்த உன்னை நினைவு படுத்தியபடி,
சொல்லத் தெரியாதவோர் மொழியேந்தி
மருகித்தவிக்கும் அதன் கண்களில்
எப்போதும் என்னுள் ஒளிர்ந்த உன்னை நிரப்பினேன்.
பொழுது விடிகையில் துணைக்குருவியோடு பறக்கும் அதனிடம்
இரவுதோறும் மனசு உனக்கெழுதிய எவர்க்கும் தெரியாத
வார்த்தைகளைக் கொடுத்தனுப்பினேன்.
அதீதப்பட்டுப்போன காதலால் நிரம்பித் தளும்பி
ஒருநாள் அதற்கென்று கூடொன்று அமைத்தேன்
அது குடியிருக்கும் இடத்தே.
எங்கிருந்தோ திடீரென வந்த
கறுப்பும் வெள்ளையும் கலந்த இன்னொரு குருவி
சட்டென்று அதில் வந்து குடியேறி
குடித்தனம் செய்து குஞ்சு பொறித்து
சொல்லிக் கொள்ளாமல் புறப்பட்டுப் போயிற்று.
பிறகெல்லாம் என் பிரகாசமிக்க மலர்களைத்
திருடிப்போன கருங்குருவி மீளத்
திரும்பாதிருந்தது அதன் இருப்பிடத்துக்கு.
வெற்றாய்க் கிடந்த கூடையும்,
என் கருங்குருவியின் இருப்பிடத்தையும்
அரக்கத்தனமாய் ஆட்கொண்டிருக்கிறது
இந்நாட்களிலெல்லாம் அணில் ஒன்று.
என் சுற்றுப்புறத்தின் வெளியெங்கிலும்
படர்ந்து கிடக்கிறது இப்போதெல்லாம்
முதல்குருவி பற்றிய ஒளி குன்றிப்போன கனவுகளும்,
உன் மூச்சின் கதகதப்போடு நீ பரிமாறிய பொன்னிறக்
காதலும்...!!!

மேரி ஆச்சியின்

மெய்யுடல் பிரேதப் பெட்டியில் வெள்ளைச் சேலை உடுத்தி வளர்த்தி வைக்கப்பட்டிருந்தது. அதன் மேலே சிலுவை அடையாளம் பொறிக்கப்பட்ட வெண்துணி போர்த்தப்பட்டிருந்தது. சுற்றிவர மலர்வளையங்களும் மலர்ச் செண்டு களும் வைக்கப்பட்டிருந்தன. வெண்துகிலுடுத்த பெண்கள் ஆச்சியினைச் சுற்றி நின்று, இறுதி ஆராதனைப் பாடல்களை கண்ணீர் மல்க விசம்பி விசம்பி பாடுகிறார்கள்.

சிஸ்டர் யூலியானா எதற்குமே கிறுங்காத தைரியசாலி என்று பெயரெடுத்தவர். இப்போது இடிந்து போய் இருக்கின்றார் என்றால் மற்றவர்களைப் பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமா? மேரி ஆச்சி ஞாயிற்றுக் கிழமை ஆராதனையில் பங்குபற்றி நலமாகத்தானே வீடு சென்றவர். எப்படி நடந்தது. நம்ப மறுத்தது சிஸ்டரின் உள்மனம் ஆனால் நிஜத்தினை ஏற்றுத்தானே ஆக வேண்டும்.

சிஸ்டர் யூலியானா சபையில் அறிமுகம் செய்து, ஜேசுவால் இரட்சிக்கப்பட்ட மேரி ஆச்சியை, அவரது எழுபத்தைந்தாவது வயதில் கர்த்தர் எடுத்துக்கொண்டார் என்பதை நம்பமுடியாமையே இத்தனை சோகத்திற்கும் காரணம். சாமானியர்கள் இறந்துவிட்டார் என்று அழுது புலம்புவதற்கும் ஜேசுவை மெய்யாகவே விஸ்வசிக்கும் சிஸ்டர் யூலியானா போன்றவர்களே பேதலிக்கின்றார்கள் என்றால், அந்த மேரி ஆச்சியின் சிறப்புத்தான் என்ன?

இற்றைக்கு பதினைந்து வருடங்களுக்கு முன்னொரு சனிக் கிழமை சந்தையிலுள்ள பாய்க்கடையில்,

“ஆச்சி! பாய் என்ன விலை?”

சிஸ்டர் யூலியானா. ஆச்சி முகத்தை உம்மென்று வைத்துக் கொண்டு,

“பாய் விக்கிறதுக்கு இல்லைச் சித்தர்.”

அலட்சியமாகப் பதில் சொல்லுகிறார். (ஆச்சிக்கு சிஸ்டர் என்று உச்சரிக்க வராது) சிஸ்டர் வியப்புக்கலந்த ஆச்சரியத்துடன், ஆச்சியின் முகத்தினைப் பார்க்கின்றார். ஜெபாலயத்தில் நடக்க விருக்கும் பிரார்த்தனைக்கு

பாய் ஆச்சியும் சித்தரும்

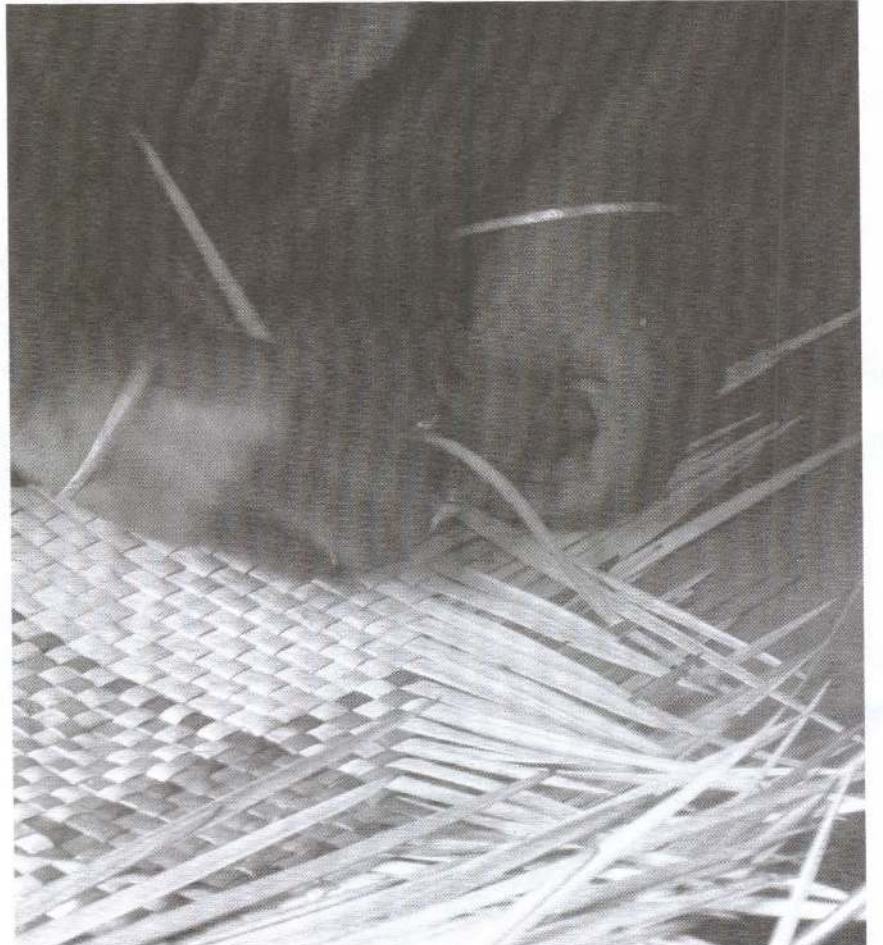
■ இதயராசன்

வருவோர்க்கு, சாப்பாடு பரிமாறுவதற்குரிய பந்திப்பாய் வாங்குவதற்கே சந்தைக்கு வந்திருந்தார். தான் எதிர்பார்த்த பாய் ஆச்சியிடம் இருக்கிறது, ஆனால் ஆச்சி விற்பதற்கு இல்லை என்கிறார்.

சிஸ்டர் எதிர்பார்க்கும் பெரிய பந்திப்பாய் ஆச்சியிடம் மட்டும் தான் இருக்கிறது. சிலவேளை வேறு யாருக்காவது விற்பதற்கு முற்பணம் பெற்றுவிட்டாரோ? அப்படி யாராவது கொடுத்திருந்தால் அவர்களுக்குத் தனது அவசரத் தேவையைச் சொல்லி வாங்கலாம் என்ற சமஜோசித புத்தி வேலை செய்கிறது. அதனை நடைமுறைபடுத்த ஆச்சியுடன் கதை கொடுக்கிறார் சிஸ்டர்.

“ஆச்சி நாளைக்கு ஆராதனைக்கு வருபவர்களுக்கு சாப்பாடு கொடுக்க வேண்டும். அதுதான் பாய் அவசரமாகத் தேவை. நீங்க ஆரிட்டை யாகிலும் அச்சவாரம் வாங்கியிருந்தா சொல்லுங்கோ, அவையிட்ட நான் கதைக்கின்றேன்.”

ஆச்சிக்கு எரிச்சல் வந்துவிட்டது. சிஸ்டரை முறைத்துப் பார்க்கின்றார். வேறு யாராவது இப்படிக்கதைத்திருந்தால், பாய்க்கடையில் இப்ப பெரிய களோபரம் நடைபெற்றிருக்கும். ஆச்சிக்குக் கோபம் வந்தால்

சாதாரண தமிழில் பேசமாட்டார், செந்தமிழில்தான் பேசுவார். கேட்கின்ற காதுகளில் இரத்தம் கசியும்.

சின்னன் சிறுககள் காதையும் வாயையும் பொத்துவதைத்தவிர வேறொன்றும் செய்வதற்கில்லை.

ஆச்சி சிஸ்டரின் முகத்தினை ஊடுருவிப் பார்க்கிறார். அவரது பால்வடியும் முகமும், கருணை நிறைந்த தீட்சணியமான கண்களும் ஆச்சியை வசீகரிக்கின்றது. அவருக்கு வந்த கோபமும் எரிச்சலும் வெய்யிலைக்கண்ட பனித்துளிபோல விலகுகின்றன. சிஸ்டரின் சாந்தம் சிறிதளவு ஆச்சியின் நெஞ்சில் ஒட்டிக் கொள்கிறது.

“சித்தர் நீங்கள் நினைக்கிற மாதிரி ஒன்று மில்லை. இந்தப்பாயிலை சேதம் இருக்கு, இங்க பாருங்கோ.”

பாயை இரண்டு சுற்றுக்கள் விரித்து, பாய் இழைத்ததில் ஏற்பட்ட தவறினைக் காட்டுகின்றார். சிஸ்டருக்கு ஒரே ஆச்சரியம். கர்த்தருக்குள் இராட்சிக்கப்பட்டவர்களே சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகளின் கைதியாகி, பொய் புரட்டுக்கள் செய்யும் காலத்தில் பாய்விக்கிற ஆச்சி, அதுவும் முர்க்கமானவரிடம் இப்படியும் ஒரு நேர்மையை?

ஆச்சியின் முகத்தினை நேருக்கு நேர் பார்க்கின்றார் சிஸ்டர். நீளமான முகம், தீட்சணியமான பார்வை, நீண்டு வளர்ந்த கூந்தலுடன் உயர்ந்து மெலிந்து சிவந்த மேனி, மொத்தத்தில் கட்டுமஸ்தான, அழகான உருவம். குணத்திற்கும் தோற்றத்திற்கும் ஏணி வைத்தாலும் எட்டாப்பொருத்தம். சிஸ்டரின் இருபது வருட ஆன்மீகப்பணியின் கிட்டாதவொரு அனுபவம்.

ஆச்சி பாயில் எடுத்துக்காட்டிய தவறு, பார தூரமானதில்லை. பந்தியில் விரிக்கமுடியும், நீண்ட காலம் பாவிக்கமுடியாது. அவசர தேவைக்கு உதவும் என்று சிஸ்டர் தீர்மானித்து, தன்னிடம் பாயிலுள்ள குறைபாட்டைச் சரிசெய்யும் ஆட்கள் இருப்பதாகக் கூறி பாயை வாங்குவதற்கு, ஆச்சியிடம் இணக்கமான பேச்சு வார்த்தையில் ஈடுபட்டு வெற்றி பெறுகின்றார். ஆனால் ஆச்சியின் மனச்சாட்சி இடம்கொடுக்காமல் உண்மையான விலையிலும் விலை குறைத்தே கொடுக்கின்றார்.

சிஸ்டருக்கும் ஆச்சிக்குமான முதல் சந்திப்பின் பாசப்பிணைப்பு, சிஸ்டர் பாய்வாங்கும் போதெல்லாம் ஆச்சியிடமே வாங்குகிறார். தனக்குத் தேவையான நீள, அகலங்களைக் குறிப்பிட்டு பாய் இழைப்பித்து வாங்கும் அளவுக்கு நெருக்கத்தினை ஏற்படுத்தி விட்டது.

பைபிள் சபைகளில் ஒன்றைச் சார்ந்தவரே சிஸ்டர் யூலியானா அவர்கள். ஒரு நாள் யாழ் பாணத்தில் உள்ள ஜெபாலயத்தில் நடைபெற இருந்த திருப்பலி ஒப்புக்கொடுக்கும் பிரார்த்தனைக் கூட்டத்திற்கு வருமாறு, ஆச்சியை சிஸ்டர் அன்போடும் உரிமையோடும் அழைக்கின்றார். ஆச்சி சிஸ்டரின் முகத்தினைப் பார்க்கின்றார். அதன் அர்த்தத்தினைப் புரிந்துகொண்ட சிஸ்டர்,

“ஆச்சி நீங்கள் இந்நுமதம். எப்படி வேதக் காற்றை பூசைக்குப் போகுறதென்றுதானே! ஜோசிக்கின்றீர்கள். நாங்கள் எல்லோரையும் வரவேற்போம். எங்கட சமயத்திற்கு வரவேண்டுமென்று கட்டாயப்

படுத்தமாட்டம். ஆனால் ஜேசுவின் கிருபையுணர்ந்து வாறவையை வரவேற்போம்.”

கனிவாகவும் நயமாகவும் எடுத்துச் சொன்னார். ஆச்சியின் தயக்கம் நீங்கி வருவதாகச் சம்மதம் சொன்னார்.

ஜெபாலயத்தில் நடைபெற்ற பிரார்த்தனைகள், சமய போதனை, தமக்கு நடைபெற்ற இறை செயல் பற்றிய சாட்சிகள் யாவும் என்றுமே கண்டது மில்லைக் கேட்டதுமில்லை.

சிறுமியாக இருந்த காலத்திலிருந்து காலையில் எழுந்து விபூதி தரித்து, முருகன் படத்தினைக் கும்பிட்ட பின்னர், அன்றாடக் கடமைகளைச் செய்தல், அதே மாதிரி மாலையிலும் விபூதி தரித்து முருகனை வணங்கு தல் அவ்வளவும்தான் ஒருநாளைய சமய வழிபாடு. செவ்வாய் வெள்ளி மச்சம் மாமிசம் உண்பதில்லை. அத்தோடு சரி.

திருவிழாக்காலங்களில் தேரில் வரும் தெய்வங்களைப் பார்த்து கும்பிடுதல். போகும்வழியில் கோவில் வந்தால் தெருவில் நின்று கும்பிடுதல். மற்றும்படி விழாக்கள் பண்டிகைகளைச் சந்தோசமாகக் கொண்டாடுதல் அவ்வளவும்தான் சமயம் பற்றிய ஆச்சியின் அனுபவ உண்மையாகும்.

இந்துக் கோவில்களில் கருவறைத் தெய்வம் கண்ணுக்கு விளங்காமல், ஐயர் சொல்லும் மந்திரமும் புரியாமல் மணியடித்து, விளக்கும் காட்டுவதே தெரியும். கூடவே விபூதி பிரசாதமும், பொங்கலும் கிடைக்கும். ஆனால் ஆச்சிக்குக் கிடைத்த அனுபவமோ வித்தியாசமானது. அறுபது வருடங்கள் கண்டறியாததைக் கண்டுகொண்டார்.

ஜெபாலயத்திற்குள் நுழையும்போதே அன்பான வரவேற்பு. ஆச்சி கால்மடித்து இருக்க முடியாத தெரிந்து வசதியான நாற்காலியில் உக்கார வைத்தமை, பாஸ்டர் தமிழில் மிகத்தெளிவாக புரியும் படி நடைமுறையுடன் ஒப்பிட்டுச் சொன்னவை யாவும் திரும்பத்திரும்ப சிந்திக்கவைத்தன. வாழ்க்கை என்றால் என்ன? வாழும் காலத்தில் எப்படி வாழவேண்டும், அயலவரை நேசிக்கவேண்டும். அவர்களுடன் பண்பாகவும் இதமாகவும் பேசவேண்டும். முடிந்தளவு நன்மைகள் செய்யவேண்டும். இவையாவும் சாத்தியமாவதற்கு இறைவனை இதயத்தில் இருத்தி மன்றாடவேண்டும். எனப் பலவிதமாகப் பாஸ்டர் சொன்னவைகள் அறுபது வருடங்களில் முதன்முறையாக ஆன்மீக வாழ்வு பற்றிச் சிந்திக்கவும். அப்படியும் ஒரு உலகம் இருக்கிறது என்பதையும் உணரவைத்து.

ஆச்சியின் அன்றாட வாழ்க்கைமுறை சாதாரண மானதுதான். இருப்பினும் ஆச்சியின் வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட ஏமாற்றங்கள், கஷ்டங்கள், சோதனைகள், வலிகள் யாவும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து, எல்லாவற்றினையும் சந்தேகத்துடன் நோக்கவும், எதிர்மறையாகச் சிந்திக்கவும் பழக்கப்படுத்திவிட்டன. அதன் வெளிப்பாடே அவர் எல்லோர் மீதும் எரிந்து விழுவதற்கும் சண்டை பிடிப்பதற்கும் தூஷண வார்த்தைகளைத் தாராளமாகப் பயன்படுத்துவதற்கும் காரணமாக அமைந்துவிட்டன. இதன் காரணமாக பிள்ளைகளில் இருந்து, அக்கம் பக்கத்தவர்களே ஆச்சியை நெருங்கப் பயந்தனர். மொத்தத்தில் எல்லோரும் ஆச்சியைவிட்டு எட்டடி

தள்ளியே நின்றனர்.

இந்த இடைவெளி மேலும் மேலும் அதிகப்பட்டு, யாருமில்லாத தனிமை உணர்வையே ஆச்சிக்கு ஏற்படுத்தியது. அந்தத் தனிமை கிட்டத்தட்ட ஒரு மனநோயாளி நிலைமைக்கே தினம் தினம் தள்ளிக் கொண்டிருந்தது. அதன் பிரதிபலிப்புத்தான் கண்ணில் படுபவர்கள் மீது எரிந்துவிழுந்து, தனது அவஸ்தைகளைக் கொட்டித் தீர்த்துக்கொண்டார்.

ஆச்சியின் கணவர் தினக்குடிகாரர் போதாதற்கு வீட்டில் வாங்கிவைத்துக் குடிப்பவர். அவர் தினமும் போதையில் மிதந்தமையால் நிதம் நிதம் அடியும் உதையும்தான் பரிசாகக்கிடைத்தது. ஒருமுறை கணவன் போதையில் ஏசும்போது, பொறுமை இழந்து வாங்காட்டியதன் பரிசாக ஆட்டுக்கல்லுக்குமேல் தள்ளி விழுத்தி முறிந்த காலுக்கு புத்தூர்க் கிட்டிணரிடம் புகை கட்டியும் பூரணமாகச் சரிவராமல் இன்றும் அவஸ்தைப் படுகின்றார்.

ஆச்சியின் பூராயம் பூராவும் துருவித்துருவி சிஸ்டர் கேட்டுமுடிய மாநங்கள் சிலவாயிற்று. ஆனால் ஆச்சியின் உளவியல் பிரச்சனையை இனங்கண்ட சிஸ்டர் தனது "கவுன்சிலிங்கை" ஆச்சியைப் பார்க்கும் பொழுதெல்லாம் இடைவிடாமல் மேற்கொண்டார். சிஸ்டருக்குப் பாங்கடைக்குப் போகும் தேவையில்லா விட்டாலும் சந்தைக்குப் போகும் போதெல்லாம் ஆச்சியைச் சந்திக்கத் தவறுவதே இல்லை

தயக்கத்துடன் முதன்முறை ஜெபாலயத்திற்குச் சென்ற ஆச்சி, இப்போதெல்லாம் ஒவ்வொரு ஞாயிறும் தவறாமல் செல்கின்றார். ஜேசுவின் நற்செய்திகள் அடங்கிய அழகிய படங்களுள்ள துண்டுப் பிரசுரங்களை விரும்பிப் படிக்கவும் தொடங்கிவிட்டார். பூணையின் முடிவில் ஆச்சியின் கால் சுகம்பெற விசேடமாக எல்லோரும் ஜேசுவை வேண்டிப் பிரார்த்தித்தனர். ஆச்சியின் மனத்தளவில் தனது கால் சுகம் பெறுமென்ற நம்பிக்கை ஏற்படத் தொடங்கிவிட்டது.

ஆச்சியின் தோற்றத்தில் ஒரு மாறுதல். மேற்சட்டை அணியாமல் குறுக்குக் கட்டுடனான சேலையிலே காட்சியளிப்பார். ஆனால் இப்பொழுது வெள்ளைச் சட்டையும் கறுப்பு அல்லது சிகப்பு போடர் வைத்த வெள்ளைச் சாரியும் அணிந்து,

அழகாகவும் நேர்த்தியாகவும் இருக்கின்றார்.

ஒருவருடத்தில் ஆச்சி ஞானஸ்தானம் பெற்று, "மேரி" என்னும் புதிய பெயரும் சூட்டப்பட்டது. சிஸ்டரினால் சிறிய பைபிளும் பரிசளிக்கப்பட்டது. ஆச்சியின் நடை உடை பாவனை அனைத்தும் நூற்றுக்கு நூறுவீதம் மாற்றம் பெற்றுவிட்டன. கிராமத்தில் ஆச்சியை தூரத்தில் கண்டவுடன் அடுத்த ஒழுங்கையால் நழுவியவர்கள் எல்லோரும் மறுதலையாக ஆச்சியைத் தேடிவந்து சுகம் விசாரிக்கவும் அன்புடன் உரையாடவும் செய்தனர். தமது பிள்ளைகளை ஆச்சியிடம் ஆசீர்வாதம் பெறவும் கதைகள் கேட்கவும் அழைத்துவந்தனர்.

எந்த வீட்டை, கிராமத்தை, மக்களைப் பிடிக்காமல் தனிமையில் வாடினாரோ அந்த இடமும் மக்களும் மகிழ்ச்சிகரமானதாக மாறிவிட்டது அதிசயம்தானே ஆச்சிக்கு. பாய் ஆச்சி இப்போது வேதக்கார ஆச்சி ஆகிவிட்டார்.

ஆச்சி இரட்சிக்கப்பட்டு பதினைந்து வருடங்கள் ஆயிற்று. வேதத்திற்கு மாறியதற்காக பிள்ளைகளோ! உறவினரோ! வக்கணமாக என்ன சொன்னாலும் ஒரு புன்னகையோடு அதைக்கடந்து போகின்ற பொறுமையும் பண்பும், ஏசியவர்களையே சிந்திக்க வைத்தது. முன்னைய ஆச்சியின் மூர்க்கமும் முரட்டுத்தனமும் எப்படி மாறியது? என்ற கேள்விக்கு பதிலில்லாமல் அவர்கள் மௌனமாயினர்.

ஆச்சியின் மரணம் சடுதியானது. இரவு படுக்கும்போது நெஞ்சுவலி என்று அவஸ்தையுடன் பேரப்பிள்ளையிடம் வெந்நீர் வாங்கிக் குடித்ததோடு, அவரது இயக்கம் நின்றுவிட்டது. ஆச்சியின் விருப்பப் படி வீட்டில் ஒருநாள் அஞ்சலிக்காக வைக்கப்பட்டு, உறவினர்கள் தமது இறுதி மரியாதையைச் செலுத்தினர். இறுதிக் கிரியைகளுக்கு சபையிடமே ஆச்சியின் பூதவுடலை ஒப்படைத்தனர்.

இறுதி ஊர்வலம் உறவல்லாத உறவுகளின் உணர்வு கலந்த கல்வாரிப் பாடல்களுடன் பூக்கள் சொரிய, ஆச்சியின் இரத்த பந்தங்களும் கண்ணீர் மல்க, மதங்கடந்த உணர்வுடன் பின்தொடர் வானமும் அழுது வடிய, யாழ்ப்பாணம் கண்டி வீதியில் மெல்ல மெல்ல அசைந்து மயானத்தை நோக்கி நகர்ந்து கொண்டிருந்தது.

சிப்பாவின் தேட்டம்
சிப்பாவின் தேட்டம் (25 சிறுகதைகள்)
ஆசிரியர்: மலரன்னை வெளியீடு : ஜீவநதி
விலை : 450/-

மாணவர்களின் சுய ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட கற்றல்
மாணவர்களின் சுய ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட கற்றல்
ஆசிரியர்: ப. மு. நவாஸ்தீன் & ராஜீப் சிபானி
வெளியீடு : ஜீவநதி
விலை : 300/-

கடல்
முதல் 18 இதழ்களின் தொகுப்பு
கடல் (முதல் 18 இதழ்களின் தொகுப்பு) (140 கட்டுரைகளின் தொகுப்பு)
தொகுப்பாசிரியர்: க. பரணீதரன்
வெளியீடு : ஜீவநதி
விலை : 1500/-

முத்திரையிட்ட என் அகம்

கற்களின் குவியலில்
என் வளவின் முகப்பு மறைந்தது
மண் என்னது தான்.
திட்டமிட்டபடி
யுத்தம் துடைத்தழித்த என் அகம்
சத்தமின்றி எழுந்தது.

முன்னம்
எனதகம்
மண்ணால் ஆனது தான்
முற்றத்து வேம்பின் முழுநிழலில்
சுற்றம் சூழ
நிமிர்ந்திருந்தது
முகப்பில் என் முத்திரையோடு

இனி
வேம்பின்றி
எனக்கொரு கல்வீடு இருக்கும்
முகப்பில் அந்நிய முத்திரையோடு....

முகக்கறை யோக்கும் மூடர் நாம்...

முகத்தினில் தெறித்த
இரத்தக் கறையினைத் துடைத்தெறிய
முத்தவெளியில் முந்நூறு களியாடல்கள்
வெறுவான் வெளியெங்கும்
விசில் ஒலி நிறைந்தது
இரத்தம் துடைத்தவர் ஆடுகிறார்.
கலைகள் காயங்களை ஆற்றுகின்றன
முகக்குருதி துடைத்து
முழுநிலவாக்கி விடுகிறது.
எல்லோரும் செல்கிறார்
நாமும் செல்கிறோம்.
நலியாக்கலையுடையவர்
நலிபோக்க
கலைகளை இறக்கி ஏற்றுகிறோம்
முகத்தை மினுக்க முனைகிறோம்..
அடிவான் கரையில் படிந்த செம்மையாய்
அகத்தினில் எழும்
ஆழ்துயர் அகலுமா...?
கண்கள் குளிர்ந்திட்டால் உள்ளம் குளிர்மா...?
உள்ளக்குளிர்ச்சியே
கண்களின் திரையுடைத்து
மெய்யினது பொன்னடியைக் கண்டுணர வைக்கும்.
இதற்கு இன்னொரு அகம் வேண்டும்
யார் தருவார்...?
அகம் மாறினால்...
நாம் யார்...?

புந்தரையைக் கடந்து செல்லும் ஒற்றையடிப் பாதை வழியே... கடந்து அகலிக்கும் பாதையை கடந்தால் கிழவம் தடிகளால் ஆன வேலி மல்லாந்து போய் கிடந்தது. இரவு முழுவதும் ஆடி முடித்து சற்றே அடங்கிக் கிடந்தது மழை. "இந்தக் கொள்ளையில் போன கடவுள் என்ற பாவிய கொண்டு போட்டு என்ன இந்த கோதாரியளோட மல்லுக்கட்ட விட்டிட்டான்" என்று புறு புறுத்துக் கொண்டு மூலைக்குள் ஒடுங்கிக் கிடந்தாள் திரவியம்...

நீண்ட இருமல்களுக்கிடையே முணுமுணுத்துக் கொண்டு இருந்தவள் தலையை சாய்க்கும் போது கதவுப் படலை திறக்கும் சத்தம்.

"ஆரடா?... அது"

"அது நான்... நாதன்"

"ம்... அவருக்கிப்பதான் நேரம் கிடைச்சிது"

"என நான்... இப்பதான் வேலையால வந்தன்"

"உன்னோட... பெரிய கரச்சலாக்கிடக்கு... ஒருத்தின செண்டிதென்டால்... உன்றபாடு பெரிய பாடாய்க்கிடக்கிது"

என்று முணுமுணுத்துக் கொண்டு கொட்டிலினுள் நுழைந்தான் நாதன்.

கொண்டு வந்த சாப்பாட்டை மூடி வைத்துவிட்டு யொக்கில் தண்ணிய ஊத்தி வைச்சிட்டு வெளிக்கிட்டான்.

"சரியன... நான் வாரன்"

"ம்...ம்..."

திரவியத்தின் பேச்சில் சலிப்பும்... ஒருவித ஏக்கமும் கலந்தே இருந்தன.

சாப்பிட்டு விட்டு ... கழவி மாலுக்கு வெளியே மண்ணைக் கிண்டி ஊத்தினாள். கொள கொள வென வாயை அலசிப் போட்டு கொப்பளித்துக்கொண்டாள்.

கையை தலைக்குள் வைத்துக் கொண்டே உத்தரத்தைப் பார்த்து பெருமூச்செறிந்தாள்.

அந்தக் கயிறு அவளைப் பார்த்து சிரித்தது.

ஒரு முடிங் கயிறு

■ மா.சிவசோதி - கரவெட்டி

தனிப்பிள்ளையாய் பிறந்து தான் படும் பாட்டை எண்ணிக் கவலைப்படாத நாள் இல்ல என்று அடிக்கடி நொந்து கொள்வாள் திரவியம். எதிலும் பிடிவாதம், கோபம் எடுத்தெறிந்து பேசும் பேச்சு. எதிலாவது யாருடைய பேச்சையும் கேட்டதில்லை. தான் நினைத்ததுதான் சட்டம் என்று இருந்து விட்டாள்.

திரவியத்தின் புருஷன் சுந்தரம் பச்சைத்தண்ணி. மிதிச்ச இடத்துப் புல்லும் சாகாது.

திரவியம் எவ்வளவுதான் அடாத்தாக இருந்தாலும் அவர் விட்டுக் கொடுத்து பழகியவர். காட்டாற்றில் வளைந்து கொடுக்கும் நாணல்கள் கடைசிவரை வாழ்ந்துவிட்டுப் போகின்றன. சுந்தரம் இருக்கும் வரையிலும் பிள்ளைகள் ஒரு கோட்டில் நின்று கொண்டனர். சுந்தரம் செத்ததும் எல்லாமே மாறிப்போயிற்று.

"இஞ்சரப்பா இதுகளோட ஆக்கினப்படாம தாறத திண்டிட்டு பேசாம இரு" என்று சுந்தரம் கடைசி மூச்சு இழுத்துக்கொண்டு கிடக்கயில்

கூட சொன்னது ஆணி ஏற்றியது போல வலித்தது.

“என அம்மா நாங்க அந்த பழைய வீட்டில் போய் இருக்கட்டோ. பெடிபெட்ட வாற இடமன நீயும் எடுத்ததுக்கெல்லாம் அவள கிழிக்கிறா. நாளைக்கு அவளும் வாய்காட்டிட்டா ஊருலகத்தில தலைகாட்டேலாது”

“ஏனடா உன்ர கொப்பு இருக்கி மட்டும் இந்த ஆகடமெல்லாம் எங்கடா கிடந்தது. நான் தனிக் கடடையாப் பிறந்தாப் போல எனக்கொண்டும் தெரியாதெண்டு நினைச்சிட்டியோடா. என்ர கையும் காலும் இருக்குமட்டுக்கும் இந்தக்கட்டை ஆற்றை வாசல்லயும் கையேந்தாது கண்டியோ”

“என உனக்கிப்ப என்ன சொன்னன் சும்மா பழஞ்சீலை கிழிஞ்சமாரி வாயவாயபோட்டடிக்கிற” எல்லாம் காணாமப்பு நீ மனுசீன்ர செட்டைக்க போய்ப்படும்”

“சசீக் இந்தச் சனியனோட நான் படும் பாடு” என்று அருகில் கிடந்த கிண்ணத்தை எட்டி உதைத்து விட்டுக் கிளம்பினான் நாதன்.

வீட்டுப் படலை வரை “அவ எல்லாரும் அங்கங்க கிடக்க நான் இந்த கிழட்டோட மாரடிக் கிறன்” என்று புறுபுறுத்துக்கொண்டே போனான்.

அண்டைக்கு தொடங்கி பல மாதங்களாக நீடித்தது இந்தப் பிரச்சினை எப்படியாவது இதுக் கொரு முடிவு கட்டோணும் என்று எண்ணிக் கொண்டிருந்த போதே ஒரு நாள்...

“எட மோன நீ இரடா நான் என்ர ஆத்தேன்ர இல்லிடத்தில போய்கிடந்து சாகிறன்” என்று சொல்லிக்கொண்டு கிளம்பினான் திரவியம்.

“ மாமி நீங்கள் எண்ணெண்டு இவ்வளவு ருசியா சமைக்கிறியன்” என்று உண்டு வழிந்தான் நாதன் மனைவி கமலி.

“என்ன மருமோள் சொல்லறியன் எல்லாம் எங்கடா ஆத்த அப்பு பழக்கினதுதானே நாங்கள் என்ன படிச்சே பழகினாங்கள்”

“என்ர மாமியிட கையிக்கு ஒரு மோதிரம் செஞ்சி போடோணும் பாருங்கோ” என்று கமலி தன் புருசனிடம் சொல்லிப் பெருமைப் பட்டுக்கொள்வான். தேனும் பாலுமாகத்தான் இருந்தது மாமியார் மருமகள் உறவு.

அன்றைக்கு மட்டும் திரவியத்துக்கு அப்படி நடந்திருக்க கூடாது. கிணற்றடியில் குளிக்கப் போனவள் பாசி பிடித்திருந்த கட்டு வழக்கி இடது கால் முறிந்து விட்டது. ஒருமாதம் ஆஸ்பத்திரியும் கையுமாக கழிந்தது. திரவியம் முன் போல் இல்லை இருந்தால் எழும்ப முடியாது. இடது பாரிசத்தை பிடித்து ஒரே வலி.

“மேன அத எடுத்து தா இத எடுத்து தா” என்று ஒரே அறப்பும் பறப்பும்.

வருத்தம் போக குணங்களிலும் மாறுதல்கள். கொஞ்ச நாளாக கமலியின் அன்னியோன்னியம்

குறைந்த மாதிரி திரவியம் எண்ணிக்கொண்டான்.

அன்றும் கமலி வேலையில் இருந்து வந்ததும் வராததுமாக,

“மேன கொஞ்ச சுடுதண்ணி தா பிள்ள” என்ற திரவியத்தின் பேச்சை அசண்டயீனமாக கவனிக்காமல் இருந்தான்.

“பிள்ள உன்ன கும்பிட்டன் கொஞ்ச தண்ணி எண்டாலும் தா மோன” என்ற திரவியத்தின் குரல் அவன் கேட்டிராது என்று சொல்வதற்கில்லை.

அன்றைக்கு வெளிக்கிட்டு வந்தது. இன்று வரைக்கும் யாரும் வந்து பார்ப்பதுமில்லை. நாதன் சாப்பாடு கொண்டு வந்து கொடுத்து விட்டுப் போவான்.

“எடி பிள்ள இந்த உடுப்ப இண்டக்கு தோச்சு விடு ஒரே பிசானாக்கிடக்கடி” என்று கட்டியிருந்த சீலையைக்கழட்டி போட்டுவிட்டு வேறொரு சீலையை எடுத்து பைய சுற்றிக்கொண்டான் திரவியம்.

“என ஆச்சி உன்ன மருமோள் வாறதில்லை யோன” என்றி பிள்ள இப்ப அவளைப் பத்திக்கேக்குற”

“இல்லயன சும்மா தான்.. உன்னான விசயம் தெரியாதோன உன்ர பேரன மருமோன்ட தமையன்ர பெட்டைக்கெல்லோ செய்யப் போயினமெண்டு கதை அடிபடுது”

“ஏனடியம்மா சொல்லுற உனக்கார் இதெல்லாம் சொன்னது இப்படிக்கண்டபாட்டுக்கு கதைக்காத” என்றதும் வீட்டுவேலைக்காக வந்த அவளின் முகம் மாறிப் போய். முகத்தை சுழித்துவிட்டு சீலையையும் எடுத்துக்கொண்டு கிணற்றடிக்கு போனான்.

பொழுது சற்று இறங்கி இருந்தது. மேற்கு வானம் செவ்வரி பிடித்து கிடந்தது. அசைவற்றுக் கிடந்த மரங்களை மோதி காற்று வராதா என்ற ஏக்கம். வெயில் அடிமுத்து அதன் உஷ்ணத்தை உமிழ்ந்து கொண்டிருந்தது. குளிர்நீழல் தேடி ஓட மனம் துடித்துக்கிடந்தது. மெதுவாக படலை திறக்கப்படு கிறது. நாதன் சைக்கிளை தென்னையில் சாத்திவிட்டு கையில் ஒரு பையுடன் வந்தான்.

“ஏனடா அப்பு நான் ஒருத்தி இருக்கிறேன் எண்ட நினைப்பு கொஞ்சமும் உனக்கில்லையோ” “ஏனன என்ன ஆரேனும் ஏதும் சொன்னவயே” “இஞ்ச ஒருதரும் ஒண்டும் சொல்லயில்லை நீங்கள் செய்தெல்லாம் போதும்”

“என அவன மச்சான்ர பெட்டைக்கு செய்து வைச்சிட்டமெண்டால் அவனும் வெளியில போயிடு வான் நல்லதுதானே”

“ஓமடா ஒண்டெண்டாலும் ஊரோட சொந்த பந்தத்துக்க செய்யாம எல்லாத்தையும் வெளியில விட்டிட்டு இக்கனம் என்ன பாடுபடப்போறியோ உன்ன நாளைக்கு ஆரடா பாக்குறது நாளைக்கு உன்ர பெண்டிலுக்கு ஏதுமொண்டு நடந்தா” என்று முகத்தில் கடுகடுப்புடன் சீறினான்.

“அதெல்லாம் அப்ப பாப்பமன இந்தா இத

சாப்பிடு” என்று கொண்டு வந்த கொழுக்கட்டைய வைத்துவிட்டு நடந்தான் நாதன். நடக்கும் தருணங்களில் முள்ளாய் குத்திக் கொண்டு இருந்தது தாய் கூறிய வார்த்தைகள்.

காலம் யாருக்காக காத்துக் கொண்டு இருக்கின்றது. அது தன்பாட்டுக்கு போய்க் கொண்டிருக்கிறது. இன்பங்களால் குளித்து எழும் மானுடம் துயர்க்கடலுள் வீழ்ந்து தத்தளிக்கும் செய்கிறது.

காற்று புழுதியை கிளப்பிக் கொண்டு சுழன்று சுழன்று அடித்து கொண்டிருந்தது. மேகம் கறுத்து மழை சொட்டத் தொடங்கியது. பொடுபொடுத்துக் கொண்டிருந்த மழைத்துளிகளை சட்டை செய்யாமல் விறகு தடிகளை பொறுக்கிக் கொண்டிருந்த நாதன், “உடனே இளையவா இந்த விறகு அள்ளி உந்தக்கொட்டிலுக்க போடனடா” என்றுவிட்டு நிமிர்ந்து பார்த்த நாதனுக்கு மனைவி கமலியின் முகம் தான் கண்ணில் பட்டது. திகைத்துப் போய் நின்ற கமலியை பார்த்தபோது கண்களில் இருந்து பொல பொல என கொட்டியது.

இளைய மகன் திருமணமாகி சென்று பல மாதங்களாகியும் அவன் நினைவுகளில் இருந்து மீளவில்லை என்பதை அப்பட்டமாக சொல்லியது.

கமலி, “என்னப்பா நாங்கள் விட்டுட்டம் அவன என்டாலும் எங்கனோ வைச்சிருக்கலாம்.” என்றபோது அவள் அழுதே விட்டாள்.

“ம்..ம். இப்பதானே எல்லாம் புரியுது” என்று விட்டு ஒரு முடிவுக்கு வந்தவனாக விறகு தடிகளை எடுத்துப் போட்டுவிட்டு “சச்சி... அப்பவும் அந்தக்கிழிடு சொல்லிச்சிது. ஆத்திர அவசரத்திக்கு எடுக்கப்பறிக்க பிள்ளைகுட்டி இல்லாம படப்போற எண்டு எனக்கும் விளங்கேல்ல” என்ன சலித்துக்கொண்டான்.

“ஓம்பா அண்டைக்கு எனக்கும் தலைய சுத்திவிழுந்தப்ப மச்சாளர் பெட்ட தற்சலா வந்ததால என்னைக்கொண்டந்து சேர்த்துது. இல்லாட்டி என்ன நடந்திருக்கும். நாதியற்ற பிணமாகத்தான் கிடந்திருப்பனல்லோ” என்று சீலைத்தலைப்பை எடுத்து துடைத்து கொண்டான்.

“இஞ்சரப்பா என்ன ஏது நடந்தாலும் பரவாயில்லை கடைசிக்காலத்தில் அது மனுசி தனியக்கிடந்து கரைச்சல் படுத்து. கூட்டிக்கொண்டந்து இஞ்ச வைச்சிருப்பம் என்னப்பா... எனக்கும் ஆறுதல் தானே. நீங்கள் எங்கயெண்டாலும் போனாலும் துணையாயிருக்குமல்லோ” என்று சொல்லும்போது அவள் தெளிந்த நீரோடையாய் மாறிவிட்டது போல் இருந்தது.

நீண்ட வானின் ஒளிக்கீற்றுக்கள் விலகி வானம் கரியமேகங்களை வாரி அணைத்திருந்தது. இருள் பகலை

முழுமையாக விழுங்கிவிட்டிருந்தது... தூரத்தே சில தெருநாய்கள் ஊளையிட்டுக் கொண்டிருந்தன. நாதன் தாய்க்கான இரவுச் சாப்பாட்டை எடுத்துக்கொண்டு கிளம்பினான். சொல்லிவைத்தாற் போல் படுத்திருந்த பூனை குறுக்கே பாய்ந்தது.

“சச்சி மூதேசி குறுக்கே பாயுது” சினந்துவிட்டு “இஞ்சர் கொஞ்சத் தண்ணி கொண்டாவன்” மனைவியைக்கூப்பிட்டார்.

கமலி, “என்ன என்ன நடந்திச்சு” என்று கேட்டவாறே நீட்டிய தண்ணியை வாங்கி மடமட வென குடித்துவிட்டு” ஒண்டுமில்லையென உந்தச் சனியன் குறுக்கால பாஞ்சிது” அதுதான் என்று சொல்லிக்கொண்டு சைக்கிளை உருட்டினான்...

படலையைத்திறந்தவனுக்கு நிசப்தமே மிஞ்சியது. மனதில் பல எண்ணங்கள் புரள “என்ன இந்த மனுசி இன்னும் விளக்கக் கூட கொழுத்தாம கிடக்குது” என்றவனாக சைக்கிளை தென்னையில் சாத்திவிட்டு” அம்மா... அம்மா... என அம்மா” என்ற குரலுக்கு எந்த அசைவும் இல்லை.

“இஞ்சதானே வைக்கும். என்று தலைமாட்டில் கிடந்த தீப்பெட்டியை தடவி எடுத்து கொளுத்தினான். விளக்கை கிட்டவாக எடுத்துவந்து பார்த்தான். தாய் திரவியம் எந்த அசைவும் அற்று கிடந்ததைக்கண்டதும் மனதில் பீதி தொற்றிக் கொள்ள மனமளவென உடம்பை தொட்டுப்பார்த்தவன் பதைபதைத்தபடி “பார்வதி அக்கா... பார்வதி அக்கா” என்று வேலியில் நின்றபடி அயல்வீட்டு பார்வதியை கூப்பிட்டான்.”

“என்னடா தம்பி... என்ன” என்ற பார்வதிக்கு. “இஞ்சரன அம்மா அசைவாட்டம் இல்லாம கிடக்கிறா என்னண்டு பாரன” என்ற பதறி அடித்து கூறினான்.

சற்று நேரத்தில் அயலட்டையெல்லாம் கூடி விட்டது.. எல்லாரும் ஒவ்வொரு விதமாக பேசினர். அயல்வீட்டு கிருட்டினன். வைத்தியரையும் கூட்டிக் கொண்டு வந்திருந்தான்.

“இஞ்சர் கொஞ்சம் அரக்குங்கோ ஐயா பாக்கட்டும்” என்று சொல்லிக்கொண்டே அங்கிருந்தவர்களை விலத்திக்கொண்டு வந்தான்.

ஸ்டெதஸ் கோப்பை எடுத்து வைத்துப்

பார்த்தவரின் உதடுகள் இறுகின. கையை பிடித்து பார்த்தார். அவர் முகம் சலனமற்று இருந்தது.

“இஞ்ச பாருங்கோ அம்மா இறந்திட்டா” என்று கூறினார்.

“ஐயோ...என்ற அம்மா... அம்மா” குளறினான்..

எல்லாமே முடிந்து போயிற்று.

நாதன் உத்தரத்தைப் பார்த்தான். அந்தக்கயிறு தொங்கிக் கொண்டிருந்தது.

கயிறு நாதனின் கழுத்தை இறுக்கிக் கொண்டிருந்தது.

இடாவேணி

■ பவானி சற்குணசெல்வம்

ஒரு படைப்பாளிக்கு பேச்சுச் சுதந்திரம் எழுத்துச் சுதந்திரம் உண்டு அதுபோல் விமர்சகர்களுக்கும் பேச்சுச் சுதந்திரம் எழுத்துச் சுதந்திரம் உண்டு.

ஒரு புத்தகத்தை வாசித்தால் அது ஒருவருக்கு என்ன தாக்கத்தைக் கொடுக்கிறது அல்லது அதிலிருந்து நாம் எதைக் கற்றுக் கொள்கிறோம் என்பது தான் முக்கியம். அதைப்பற்றிப் பேசுவோம்.

அதற்கு எந்த விதிமுறைகளோ, அல்லது வரையறைகளோ தேவையில்லை. இலக்கியக் கோட்பாடுகள், அழகியல் விதிமுறைகள், மரபு எல்லாவற்றையும் மீறவே ஒரு சுயசிந்தனையுள்ள படைப்பாளி முயன்றுகொண்டிருப்பார்.

புதிய படைப்பாளிகள், மனவியல், உளவியல், சமூகவியல், கலாசாரம், புலம்பெயர் வாழ்வு, தத்துவ சிந்தனை, வாழ்க்கை, பெண்ணியம் போன்ற புதிய

சிந்தனைகளுடன் புதுமையான இக்காலத்திற்கு தேவையான இலக்கியங்களைப் படைப்பது வரவேற்கத் தக்க விடயம் ஆகும். அந்தவகையில் இந்தப் படைப்பாளர் நிருபாவை நான் ஒரு நவீன பெண்படைப்பாளராகவே பார்க்கிறேன்.

இந்த இடாவேணி என்ற சிறுகதைகளின் தொகுப்பினூடாக உற்றுநோக்கும் போது நிருபா ஒரு சிறந்த சிந்தனையாளர். பரந்த அதேநேரம் ஆழமாக சிந்திக்கக்கூடியவர். சமுதாயத்தை மிகவும் கூர்மையாக அவதானிப்பவர் அத்துடன் முதியோரில் அக்கறையுடையவர்.

இந்த நூலில் 12 கதைகள் உள்ளன. ஒவ்வொரு கதையையும் இவர் வித்தியாசமான பாணியில் எழுதியுள்ளார். இவர் இலங்கையில் பிறந்தவர் பதினம் வயதில் ஜேர்மனி சென்று பின் கனடாவில் வாழ்ந்து வருபவர்.

இந்தக் கதைகளினூடாக மனித வன்முறைகள், போலி வாழ்க்கையை விரும்பும் மனிதர்கள், அன்பையும் நட்பையும் தேடியலைபவர்கள் புலம்பெயர் நாடுகளிலும், தாய்நாட்டிலும் தம் பிள்ளைகளால் கைவிடப்பட்ட முதியோர் நாட்டைவிட்டு வந்து புலம்பெயர் நாட்டில் வாழும் அவலம்போன்ற விடயங்களை இவர் வெளிக் கொணர்கிறார்.

இதற்காக இவர் கையாளும் யுக்திகள் படிமங்கள் தனித்துவமானவை. பதினம் வயதில் புலம்பெயர்ந்து இருவேறு நாடுகளில் இருவேறு பிறமொழிகளில் தன் கல்வியைத் தொடர வேண்டிய நிலையேற்பட்டும், தன் தாய்மொழி மேல் கொண்ட விருப்பம் காரணமாக தாய்மொழியில் தொடர்ந்து எழுதிவந்தமையும் அந்த மொழியறிவைப் பேணிவந்தமையும் பாராட்டத்தக்க விடயமாகும்.

1. "மலர்" என்ற முதலாவது கதையில் தன் அடையாளத்தைத் தேடியலையும் ஒரு சிறுமியின் கதை சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது. சிறு வயதிலே பல்வேறு கலாசாரங்களிற் கிடையில் வளரும் அந்தச் சிறுமி நான் யார்? எனது தேசம் எது? என்கின்ற கேள்விகளே பூமியின் எல்லைகளுக்குள்ள்தான் கேட்கப்படுகின்றனவா? நீ என்பதை மறுதலித்தலும் அப்படித்தானே? என்ற வரிகளினூடாக அந்தச் சிறுமியின் மனநிலையை அழகாக விளங்க வைத்துள்ளார்.

2. "நீலசூரியன்" என்ற கதையில் புலம்பெயர்ந்து வாழும் முதியவர்களின் மனச்சுமைகளை அழகாக சித்திரித்துள்ளார்.

3. "லூமினா நேபிலா" என்ற கதையில் சின்னச் சின்ன ஆசைகளுடனும் கணவுகளுடனும் தாய்நாட்டில் வளர்ந்த பெண் மிகச் சிறுவயதில் திருமணம் என்ற பெயரில் வெளிநாட்டில் வாழும் ஒரு காம வெறியனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டு அல்லற்படும் விதம் பற்றி விளக்கப்பட்டுள்ளது. ஆற்றொனாத் துயரம் மனதை வாட்டும் பொழுதுகளிலும் கணவரின் காம வெறியாட்டத்தினால் துன்புறுத்தப்படும் வேளைகளிலும் ஒளி மிகுந்த நட்சத்திரமான நேபிலா உடன் தன் மனச்சுமைகளை இறக்கி வைத்து அதை பகிர்ந்து கொள்கிறார். அந்தக் கணங்களில் தன் மனதை லூமினா என்று

நூல் : இடாவேணி
ஆசிரியர்: நிருபா
வெளியீடு : அணங்கு
விலை : ரூ 130 (இந்திய)

பிரகடனப்படுத்துகிறார். பருந்தின் கையில் அகப்பட்ட குஞ்சுபோல் தத்தளிக்கும் அந்த இளம் பெண்ணின் கதையை மிகத் தத்துரூபமாக சிறந்த படிமங்களுடன் புனைந்த விதம் இவரின் எழுத்தாற்றலைச் சிகரம் தொடவைத்துள்ளது.

4. “காவோலை” என்ற கதையில் பெற்ற பிள்ளைகள் உற்றாரையே நம்ப முடியாத இந்தக் கொடுமையான உலகில் பிள்ளைகளால் ஏமாற்றப்பட்ட ஒரு தந்தையின் கதையை அழகாகச் சித்திரித்துள்ளார். வெளிநாடு வந்து அவர் படும் துன்பங்களைக் கட்டம் கட்டமாக விளங்க வைத்துள்ளார்.

5. “கசப்பு” என்ற கதையில் உண்மைகளை மறைத்துத் திருமணம் செய்து வைக்கும் சில தமிழர்களின் மடமைத்தனங்களால் வரும் விளைவுகள் வெளிக்கொணரப்பட்டுள்ளன.

6. “கையடை” என்ற கதை புலம்பெயர்வாழ்வின் பல்வேறு இன்னல்களுக்கூடாக இறுதியில் வயோதிபர் இல்லத்தை வந்தடையும் முதியோரின் பல்வேறு விதமான உளவியல் பிரச்சினைகளைச் சித்திரிக்கிறது.

7. “கட்புலனாகாக் காட்சிகள்” யாதார்த்தம் கசக்கும்போது கனவுகளுடன் கனவுகளால் வாழாத பற்றிய மிக அருமையாக எழுதப்பட்டதொரு கதை.

8. “நாலாண்டிக் கனவுகள்” இந்தக் கதையில் புலம்பெயர்ந்து வாழும் முதியோரின் அவல வாழ்க்கை பற்றி 1,2,3 என மூன்று வேறு கதைகளை வைத்து எழுதப்பட்டுள்ளது.

9. “பச்சை மனங்கள்” என்ற கதை புலம்பெயர்ந்து கனடாவில் வாழும் இலங்கைத் தமிழரின் அதீத ஆடம்பரச்செலவுகளையும் போலி வாழ்க்கையையும் பின்பற்றற்படியில் வாழும் அறியாமையும் அழகாகச் சித்திரிக்கிறது.

10. “கால அழுது” என்ற கதை பதினமவயதில் குடும்பத்துடன் தாய்நாடு விட்டுப் புறப்பட்டு ஜேர்மனியில் அகதித்தஞ்சம் கோரி பின் அங்குதன் தொழில் சார்ந்த கல்வியை மேற்கொண்டு பின் கனடாவில் குடியேறி வாழும் ஒரு பெண் மீண்டும் தாய்நாட்டிற்கும் ஜேர்மனிக்கும் திரும்பிச் செல்லும் போது ஏற்படும் உள்ளக் குமுறல்களை வெளிப்படுத்துவதாக அமைகிறது.

11. “தஞ்சம் தாருங்கோ” என்ற கதையில் தாய் நாட்டிலிருந்து அகதியாகப் புறப்படும் ஒருவர் ஆரம்பத்தில் ஏஜென்சியுடன் படும் துன்பங்கள் தொடக்கம் அகதியத்தனத்து பெறுவதில் உள்ள சிரமங்கள் மற்றும் கலாசார வித்தியாசங்களினாலும் மொழிவேறுபாடுகள், தொடர்பாடல் பிரச்சினைகளாலும் வரும் இன்னல்கள் பற்றி கூறப்பட்டுள்ளது.

12. “கனவுச்சுரங்கள்” இந்த விண் மீன்கள்

எத்தனை கோடி ஆண்டுகளாக மிளிர்கின்றன. அவை ஒரு நாள் சிதறிப்போகும். அதற்காக அவை மிளிராமல் இருக்கின்றனவா? கவலை என்பது மனிதரின் வியாதி கனவுகள் இறந்து போகும். அது இயற்கை. ஆனால் கனவுகள் குட்டி போடும் கனவுகளுக்கு மரணம் நிரந்தர மில்லை.

மனிதர்கள் கிடைக்கும் வரை கேள்வியின்றி அனுபவிக்கும் ஆசைகொண்டவர்கள். போதும் என்கின்ற மனம் யாருக்கு இருக்கிறது? என்று முடிவடையும் இந்தச் சிறுகதைத் தொகுப்பை வாசித்ததில் எனக்கு மகிழ்ச்சி.

புலம்பெயர்ந்து வாழும் மனமகளைப்பற்றி சரியாக அறிந்து கொள்ளாமல் செல்லமாய் வளர்த்த பெண்பிள்ளைகளைச் சிறுவயதிலேயே மணம் முடித்து வெளிநாடுகளுக்கு அனுப்பத்துணியும் பெற்றோரும், பேர்பிள்ளைகளுடன் சேர்ந்து வெளிநாட்டில் வாழலாம் என்ற கனவுடன் தாய்நாடு, தம்மொழி தமது ஊரை மறந்து வெளிநாடுகளுக்கும் புறப்படும் முதியோரும், உண்மைகளை மறைத்து தம் பிள்ளைகளுக்கு விவாகம் செய்து வைக்கும் பெற்றோரும் கட்டாயம் வாசிக்க வேண்டிய ஒரு புத்தகம் “இடாவேணி” எனவே இப்புத்தகத்தை இலங்கையில் விமர்சனம் செய்து விற்பனை செய்வது மிகப்பொருத்தமானதென நம்புகிறேன்.

சிறந்த மொழியாற்றலும் நல்ல கற்பனைத் திறனும் உள்ள நிருபாவின் இந்த “இடாவேணி” என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பில் சில சிறு குறைபாடுகளும் இருக்கத்தான் செய்கிறது.

ஒரு படைப்பாளியின் சிந்தனைகள் மணிகள் போல் சிதறத்தான் செய்யும், ஆனால் அவற்றை மாலையாகத் தொடுத்து வாசகர்களுக்கு வழங்குவதே ஒரு படைப்பாளியின் சிறப்பம்சமாகக் கருதப்படும். சில இடங்களில் சிந்தனைச் சிதறல்களை இன்னும் சிறப்பாக ஒழுங்குபடுத்தியிருக்கலாமென்று தோன்றுகிறது.

இந்தப்புத்தகத்திலுள்ள 12 கதைகளையும் 12 வெவ்வேறு விடயங்களைப் பற்றி எழுதியிருந்தால் வாசிப்பதற்கு இன்னும் சுவையாக இருந்திருக்கும் என்பது தாழ்மையான கருத்து.

உதாரணமாக முதியவர்கள் பற்றியும், கனவுகள் பற்றியும் பல கதைகளில் பேசப்பட்டிருப்பதால் வாசிப்பவர்கள் மனதில் ஒரு சலிப்பு ஏற்படுமோ எனத் தோன்றுகின்றது. அத்துடன் உன்னிப்பாக வாசிக்காமல் மேலோட்டமாக வாசிக்கும் ஒருவர் திருப்பித் திருப்பி ஒரே விடயம் பற்றி கூறப்பட்டுள்ளதாக நினைக்கவும் சந்தர்ப்பம் உண்டு.

இப்படியான விடயங்களை கவனத்தில் எடுத்து தான் கற்ற அறிவை அனுபவங்களை மற்றவர்களுக்கும் நம் தாய் மண்ணில் வாழும் பலருக்கும் பயனளிக்கும் வகையில் கதைகளாகவோ, ஆய்வுக்கட்டுரையாகவோ எழுதுவதற்குரிய சகல தராதரமும் எழுத்தாற்றலும் உள்ள படைப்பாளியாகவே நிருபாவை நான் பார்க்கிறேன்.

அவர் மேலும் பல சிறந்த படைப்புகளைப் படைத்து தனக்கும் பிறர்க்கும் பயன்தரக்கூடிய வகையில் வளர்ந்து ஒரு புகழ்பூத்த எழுத்தாளராக சிகரம் தொட வேண்டும் என வாயார மட்டும் அல்ல மனமாரவும் வாழ்த்துகிறேன்.

வெள்ளை வெளேரென்ற
பனிப்போர்வைக்குள் மூழ்கி
யிருந்தது அந்த மலைப்பிரதேசம்.
கொடுகொடுக்கும் அந்தக் குளிரைத்
தாங்கித்தான் ஆகவேண்டும் என்ற
நிலைப்பாடு அப்பிரதேச
மக்களுக்கு உரித்தானதொன்று.
அதுவும் தோட்டத்தொழிலாளிகள்
என்றால் சொல்லவே தேவை
யில்லை மழை என்றாலும் சரி
வெய்யில் என்றாலும் சரி
பனிக்குளிர் ஆயினும் அதை
அனுபவித்துத்தான் ஆகவேண்டும்.
இப்படியான காலநிலை
மாற்றத்தைக் கவனத்திலெடுத்து
ஒதுங்குவார்களேயானால்
அவர்களது வயிற்றுப்பசி தீராது.

பனிப்புக்கார் இன்னும்
கலையவில்லை. ஆனால்...
பாட்டாளி மக்கள் விழித்தெழுந்து
தமது அன்றாடக் கடமைகளில்
ஈடுபடத் தொடங்கி விட்டனர்.
மீனாட்சி மட்டும் விதி விலக்கா...
என்ன...

அவளுக்கு குழந்தை பிறந்து
நீண்ட நாட்களுக்குபின் இன்று
தான் வேலைக்குப்போகப்
போகிறாள். இந்தக் கொடூரமான
குளிர்க்கால வேலைக்குப்போக
அவளுக்கு துளியும் இஷ்டமில்லை.
இருந்தாலும் அவளது கணவன்
முருகனது தனி உழைப்பில் சீவியம்
போவது கஷ்டத்திலும் கஷ்டம்.
அவர்கள் இப்போது மட்டு
மல்லவே மூன்றாவது உறுப்பின
ராக குழந்தை ரஜனியையும்
பராமரிக்க வேண்டும்.

திருமணமாகி ஐந்து
வருடங்களின் பின்தான் அவர்
களுக்கு குழந்தை பாக்கியம்
உண்டாயிற்று அதுவும் அவளது
அப்பத்தா கிழவிதான் அவளை
மணியாத்தாவுக்கு நேர்த்தி செய்யு
மாறு அறிவுரை வழங்கியிருந்தாள்.
மீனாட்சியும் தன் வயதையொத்த
பெண்களெல்லாம் குழந்தை
களுடன் கொஞ்சிக்குலாவுவதைப்
பார்த்து மன ஏக்கத்தினால் வெந்து
கொண்டிருந்தாள். அப்பத்தா
சொன்னவாறு ஈரத்துணியுடன்
பால்செம்பு எடுத்து வந்து கொடுத்து
மாரியம்மனுக்கு அபிஷேகம்
செய்வித்தாள். மாரியம்மனது
கருணையால் அவளது வயிற்றில்
கரு தங்கியபோது அவள் அடைந்த

துப்பட்டி

■ மலரன்னை

மகிழ்ச்சிக்கு அளவேயில்லை. பத்து மாதம் சுமந்து பெற்றெடுத்த அவளது
குழந்தையை ரஜனி என்று வாய் நிறைய அப்பாவும் அம்மாவும்
அழைத்தார்கள். குழந்தைக்கு அது புரிந்ததோ இல்லையோ அவர்கள்
அழைக்கும் போதெல்லாம் பொக்கு வாயைத்திறந்து சிரிப்பை உதிர்த்து
அவர்களை மகிழ்ச்சிக் கடலில் ஆழ்த்தியது.

இத்தனை காலமும் மீனாட்சி குழந்தையின் அருகில் இருந்தபடி
யால் குழந்தைக்கு பசி என்ற உணர்வே தோன்றாதவாறு வேளாவேளைக்கு
பசியாற்றிக்கொண்டிருந்தாள். இன்று அவள் வேலைக்கு போக இருப்பதால்
குழந்தை முதன் முதலாக பசியின் கொடூர தாக்கத்தை அனுபவிக்கப்
போகிறது. தங்களுடைய உணவிற்காக ரொட்டி சுட்ட கையோடு கொத்த
மல்லித்தண்ணீரில் சீனி சேர்த்து போச்சியில் ஊற்றி எடுத்துக்கொண்டாள்.
மீனாட்சி இடையில் குழந்தைக்கு ஏற்படும் பசிக்கு இன்று மல்லித்தண்ணீர்
தான் ஆகாரமாகப்போகிறது. முருகன் மதிய உணவிற்காக ரொட்டியும்
சாயத்தண்ணீரையும் எடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டு விட்டான். அவனுக்கு
இன்று மலையில் கவ்வாத்து வெட்டும் வேலை. நீண்ட கால இடைவெளிக்கு
குப்பின் மீனாட்சிக்கு வேலைக்குப் போவது பெரும் சங்கடத்தை
ஏற்படுத்தியது. தனக்கும் சாப்பாடு கட்டிக்கொண்டு பிள்ளையையும்
தூக்கிக்கொண்டு முதலில் பிள்ளை மடுவத்தை நோக்கி நடந்தாள்.

“ஆயா! புள்ளய பத்திரமா பாத்துக்க ஆத்தா”

துணியினால் போர்த்தி வைத்திருந்த குழந்தை ஆயாவிடம் கைமாறியது. தூங்கிக்கொண்டிருந்த குழந்தையை அங்கு கட்டப்பட்டிருந்த ஏனை யொன்றில் பக்குவமாகக் கிடத்திய ஆயா, ஏணையை சிறிது ஆட்டவும் செய்தாள்.

“ஆயா! கொழந்த எந்திரிச்ச அழுதிச்சின்னா இந்த போச்சியில இருக்கிற மல்லித்தண்ணிய பருக்கி விடுவியா”

தயக்கத்துடன் குழந்தையைப்பிரிய மனமில்லாத வளாய் மீனாட்சி ஆயாவைப்பார்த்துச் சொன்னாள்.”

“அதெல்லாம் நான் பாத்துக்குவன். நீ நேரத்துக்கு வந்து பால் குடுத்திட்டுப்போ புள்ள. அப்புறம் கொழந்தைய வீணா அழ வச்சிராத. என்ன மீனாட்சி நா சொல்லுறது வெளங்குதா?”

வாய்ப்பேச்சு வரவில்லை தலையை மட்டும் ஆட்டிவிட்டு கொழுந்துக்கூடையை எடுத்து தலையில் மாட்டிக்கொண்டு புறப்பட்டாள். மீனாட்சி கொழுந்து பறிக்கப்போகும் மலை, அருகில் தான் இருந்தது. அவளுடைய மனம் இப்போது உஷாரடைந்து நேரத்தோட போனாத்தான் நிலை பிடிக்கலாம். நிலையைப்பிடித்தவுடன் மளமளவென்று கொழுந்து பறிக்கத் தொடங்கினாள். முன்பெல்லாம் அவள் பெயர் போடுவதற்குத் தேவையான கொழுந்தை விட மேலதிகமாக பத்து பதினைந்து றாத்தல் வரையில் கொழுந்து பறிப்பாள். அத்தனை வேகமான கைப் பக்குவம் அவளுடையது. இப்போது சில நாட்கள் ஓய்வெடுத்த காரணத்தினால் பறிக்கும் வேகம் சற்றும் குறைந்திருந்தது. வேகமாகப்பறிக்க முயன்ற போது கை தானாகசொர்ந்து போனது. மனதைத்திடப்படுத்திக் கொண்டவளாய் வேலையில் கவனம் செலுத்தினாள். ஒரு நிரை கொழுந்து பறித்து முடிந்தபோது அவளையறியாமலே அவளது உடலில் ஒரு மாற்றம் தோன்றி அவளை அறிவுறுத்தியது.

கங்காணியிடம் சொல்லிவிட்டு பிள்ளை மடுவம் நோக்கி விரைந்து நடக்கத் தொடங்கினாள். அந்த மலைப்பாதையைக்கடந்து படிக்கட்டுகளில் இறங்கி மடுவத்தை அடைந்தாள். மடுவத்துக்கு அண்மையில் போகும்போது குழந்தையொன்றின் அழகுரல் கேட்கவும் அவளது பெற்ற மனம் துணக் குற்றது. மடுவத்துக்கு வெளியில் இருந்த பைப்பில் கை கால் அலம்பி விட்டு உள்ளே நுழைந்தவள் கண்களால் துழாவியபோது அவள் ரஜனியைப்போட்ட ஏணை காலியாக இருந்தது. பதற்றத்துடன் அவள் திரும்பிப் பார்த்தபோது அவளது குழந்தை ஆயாவின் மடியில் இருந்ததைக் கண்ணுற்றதும் விரைந்து போய் ஆயாவிடமிருந்து குழந்தையை வாங்கிக்கொண்டாள்.

“மீனாட்சி! உன்னோட புள்ள மல்லித் தண்ணிய குடிக்க மாட்டேன்று அடம் படிச்சி அழுவுறான் பாரு”

ஆயாவின் முறைப்பாட்டைக் காதில் வாங்கிக் கொண்டு குழந்தையை மாப்போடு அணைத்துக் கொண்டவளாய் மீனாட்சி குனிந்து அதன் நெற்றியில் முத்தமிட்டாள். தாய் சேய் உறவின் உச்சக்கட்ட பாசப் பிணைப்பினால் இருவரும் மெய் மறந்திருந்தனர்.

மீனாட்சி ஆயாவிடம் குழந்தையை கையளித்த போது அவள் சொன்னாள்.

“இங்க பாரு மீனாட்சி பச்சைப்புள்ள இந்த கூதலை தாங்காது வெறும் துணியில் மட்டும் பொத்தினா போதாது. இங்க இருக்கிற மத்தப் புள்ளைங்க மாதிரி உன்னோட புள்ளைக்கும் ஒரு துப்பட்டி கொண்டாந்து குடு புள்ள. தூங்கும் போது அதுல போர்த்தி விட்டா குளிர் தெரியாம மிச்ச நேரம் தூங்கும் சரியா...?”

“சரி ஆயா”

அப்போது தான் மீனாட்சி மற்றைய பிள்ளை களைக் கவனித்தாள் நிறம் நிறமாய் துப்பட்டிகள் அவர்கள் மேனியைப் போர்த்தியிருந்தன. மீனாட்சியின் மனம் இப்போது சிந்திக்கத் தொடங்கியது.

“துப்பட்டி வாங்கிறதுக்கு சல்லி வேணும் கையில் பைசா சல்லி இல்லையே. என்ன செய்யலாம்.”

மனதில் சட்டென ஒரு மின்னல் வெட்டியது. அன்று மாலை மீனாட்சி தனது காதில் அணிந்திருந்த கம்மலைக் கழற்றி கணவன் முருகனிடம் கொடுத்தாள்.

“இந்தாப்ப இதைக் கொண்டுபோய் டவுனில் சேட் கடையில் ஈடு வைச்சிட்டு ஒரு அழகான துப்பட்டியா பாத்து வாங்கீட்டு வா. இப்பதான் நான் வேலைக்குப்போகத் தொடங்கீட்டனே. சம்பளம் வந்ததும் மீட்டுக்கலாம்.”

“மீனாட்சி நீ! காதில் ஒண்ணுமில்லாம இருக்கப் போறியா”

தயங்கிய கணவன் சமாதானப்படுத்தினாள்.

“அப்படியே பான்சி கடையில் ஒரு சோடி இமிறேசன் தோடு வாங்கீட்டு வருவியா”

தலையை மட்டும் ஆட்டி விட்டு மனக் குழப்பத்துடன் போனான் முருகன்.

“நான் ஒரு அப்பனா இருந்துகிட்டு குழந்தைக்கு ஒரு துப்பட்டி வாங்கிக்குடுக் வசதியில்லாமல் இருக்கிறனே” என்ற ஆதங்கம் மேலோங்கி இருந்தது.

“இனிமே நான் இந்த பீடி குடிக்கிற பழக்கத்தை விட்டுறனும். அதனால் தான் சல்லி வேற வீணா செலவழிஞ்சு போகுது.”

மனதை திடப்படுத்திக் கொண்டாள்.

மறுநாள், மீனாட்சிக்கு தன் குழந்தையை துப்பட்டியால் போர்த்திக் கொண்டு போகும்போது பெருமையாய் இருந்தது. சும்மா துரை வீட்டுப்புள்ளை மாதிரியில்ல இருக்கான் நம்ம ரஜனி. மனநிறைவுடன் கணவனிடம் கூறி பெருமைப்பட்டுக்கொண்டாள். பிள்ளை மடுவத்தில் ஆயாவாக வேலை பார்க்கும் வேலாயிப்பாட்டிக்கும் அது நிறைவைக் கொடுத்தது. கம்பளிப்போர்வையில் கதகதப்பில் குழந்தைகள் கரைச்சல் கொடுக்காமல் நீண்ட நேரம் தூங்கினால் அவளுக்கு அது ஆறுதல் தானே. அன்று மாலை மீனாட்சி பிள்ளையைத் தூக்கிவரப்போயிருந்தபோது ஆயா அவளிடம் சொன்னாள்.

இந்தாப்பாரு மீனாட்சி உன்னோட புள்ளைய இங்க வாற பொம்பிளைங்கெல்லாம் பாத்து கண் வைக்கிறாளுங்க. பாப்பா நல்ல அழகா இருக்குதுன்னு சொல்லி கொஞ்சிட்டுப்போறாக எதுக்கும் நீ வூட்டுக்குப்போனதும் குழந்தைக்கு ஒருக்கா திருஷ்டி சுத்திப்போட்டுவிடு என்ன...?”

“சரி ஆயா!”

குழந்தையை மார்புடன் அணைத்தவாறு புறப்பட்டாள் மீனாட்சி. குழந்தையும் அம்மாவின் மார்புச் சேலையை தன் பிஞ்சு விரல்களால் இறுகப் பற்றிக் கொண்டது வீட்டிற்கு வந்ததும் தண்ணீர் சுட வைத்து வெதுவெதுப்பான நீரில் குழந்தையைக் குளிப்பாட்டினாள். அதன் பட்டு மேனியைத்துடைத்து பவுடர் பூசி நெற்றியில் பெரிய பொட்டும் வைத்து கன்னத்திலும் ஒரு திருஷ்டிப்பொட்டு இட்டு விட்டாள். குழந்தை பசியாறியதும் கையை காலை அடித்து ஊ...ஆ... என தன் பொக்கு வாயினால் குரலெழுப்பி விளையாடத் தொடங்கியது.

வேலை முடிந்து வீடு திரும்பிய முருகன் குளித்துவிட்டு தலையை துவட்டியவாறு வீட்டிற்குள் நுழைந்தவன் குழந்தையின் அசைவுகளை அவதானித்து கிறங்கிப்போனவனாய் அதன் அருகில் வந்து உட்கார்ந்தான். கையால் சொடக்குப் போட்டவாறு குழந்தைக்கு வேடிக்கை காட்ட அதுவும் சத்தம் வந்த திசையை நோக்கி மாறி மாறித் தலையை அசைக்க மகனது செயல் கண்டு பரவசம் கொண்டான்.

“இங்க பாரு ரஜனிக்கண்ணா என்று சொல்ல குழந்தையும் அவனது முகத்தைப்பார்த்து “ஆ” வென்று சிரித்தது இன்பக்கிளிகிளப்புடன் குளிந்து குழந்தையின் நெற்றியில் முத்தமொன்றைப் பதித்தான், முருகன் அந்தச்சமயம் பார்த்து கையில் தேநீர் கோப்பையுடன் அங்கு வந்த மீனாட்சி கணவனிடம் அதைக் கொடுத்த வாறு சொன்னாள்.

“இந்தாய்யா இந்த தேத்தண்ணியைக் குடிச் சிட்டு நீ பக்கத்தில் இருந்து புள்ளைய பாத்துக்குவி யாம் நான் துணி துவைச்சு குளிச்சிட்டு சட்டென்று வந்திருறேன்” சொல்லிக் கொண்டே குழந்தையின் தலையாட்டும் பக்கத்தில் கிடந்த துப்பட்டியை துவைப்பதற்காக எடுத்தவள் எதையோ நினைத்துக் கொண்டவளாய் திரும்பவும் வைத்தாள். அவளது மனதில் எண்ணம் ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

“மழை வரும் போல கெடக்கு. இப்ப நம்ப துப்பட்டியை துவைச்சுப்போட்டம்னா அது காயாது அப்புறம் நாளைக்கு புள்ளய பொத்திக்கிட்டு போறதுக்கு துப்பட்டிக்கு எங்க போறது?”

சிறிது நேரம் கையைக் காலை அசைத்து விளையாடிய குழந்தை அசதி மேலிட்டதனால் அயர்ந்து தூங்க தொடங்கியது. அருகிலிருந்த முருகன் ஒரு துணியினால் போர்த்திவிட்டு எழுந்தான். தனது கவ்வாத்துக்கத்தி மொட்டையாகப் போய்விட்டதனால் வேலை செய்வது சிரமமாயிருப்பதை நினைத்துக்கொண்டவன் கத்தியை எடுத்துக்கொண்டு கொல்லைப்பக்கமாகப் போனான். அங்கு தான் ஒரு தீட்டுக்கல் இருக்கிறது. அதில் அவன் கத்தியைத் தீட்டத் தொடங்கினான். பக்கத்துக் காம்பராவில் வசிக்கும் பழனியும் அங்கு வரவே இருவரும் கங்காணி பாரபட்சமாக தொழிலாளர்களுடன் நடப்பதைப்பற்றி சிறிது நேரம் மனம் விட்டு பேசிக்கொண்டிருந்தனர். கதை சுவாரசியத்தில் நேரம் போனதே தெரியவில்லை. வீட்டுக்குள்ளிருந்து கேட்ட மீனாட்சியின் அலறல் சத்தம் அவர்களைத் திடுக்கிட்டு வீட்டை நோக்கி ஓட வைத்தது. மீனாட்சி குழந்தையைக் கையில்

ஏந்தியவாறு அவலக்குரல் எழுப்பினாள்.

ஓடி வந்த முருகன் அவளிடமிருந்த குழந்தையை கையில் வாங்கியபோது அவனுள் ஒரு சந்தேகம் எழுந்தது. பேச்சு மூச்சற்றுக்கிடந்த குழந்தையின் உடலோ சோந்து விழுந்தது.

“மீனாட்சி! என்னாச்சுது”

அவளைப்போட்டு உலுப்பினான்.

“நான் வந்து பாக்கையில் குழந்தை முகமெல்லாம் துப்பட்டியால மூடிப்போய்க் கிடந்ததுங்க வெலத்திப்பாத்தா இப்படியே இருக்குதுங்க”

முருகன் கையிலிருந்த குழந்தையை அப்படியே கொண்டு ஓடினான். தோட்டத்து டாக்டர்ய்யா நாடியைப் பிடித்து பார்த்துவிட்டு கையை விரித்தார். முருகனது அழுகைக்குரல் தோட்டத்து மலைகளில் எதிரொலித்த போது மீனாட்சி வீட்டில் மயங்கிக் கிடந்தாள்.

தோட்டத்து சனங்களெல்லாம் அவர்களது வீட்டில் கூடிவிட்டார்கள். முருகனையும் மீனாட்சியையும் ஆற்றுப்படுத்த அவர்களால் முடியவில்லை. பிரிவு எனும் துயரை எவராலும் ஆற்றிவிட முடியாது. காலம் தான் அவர்களது துயரை மெதுமெதுவாக கரைக்க முடியுமே தவிர வெறும் வாய் வார்த்தைகளால் அந்தத் துயரைத்துடைக்க முடியாது இதுதான் யதார்த்தமான நிலைப்பாடு.

மாரியாத்தா! குடுத்திட்டுப்புடுங்கீட்டியே”

தலைதலையென அடித்தாள் மீனாட்சி.

“நான் பக்கத்திலையே இருந்திருந்தா இப்படி ஆகியிருக்காதே” என்புத்தி ஏன் அப்பிடிப் போச்சு.

முருகன் மண்டையை சுவரோடு மோதினான். அவர்கள் இருவரையும் சமாளிக்க முடியாமல் மற்றவர்கள் திணறிப்போனார்கள்.

ஒரு படியாக மறுநாள் காலை பத்துமணிக்கு குழந்தையின் வெற்றுடல் வெள்ளைத்துணியினால் சுற்றப்பட்டு இடுகாட்டுக்கு எடுத்துச்செல்லப்பட்டது. மூர்ச்சித்து விழுந்த முருகனை நீர் தெளித்து எழுப்பி கைத்தாங்கலாக அழைத்துப்போயினார். இவற்றையெல்லாம் வெறித்துப்பார்த்துக் கொண்டிருந்த மீனாட்சி தள்ளாடியவாறு உள்ளே எழுந்து போனாள். திரும்பி வந்தவளது கைகளில் துப்பட்டி.

“பழனி அண்ணே! இந்த துப்பட்டியையும் புதைக்குழியிலையே போட்டு விடுங்கோ அங்காய்ச்சும் என் புள்ள போத்திகிட்டு கெடக்கட்டும்”

“ஓ” வென குரலெடுத்துப்புலம்பியவளுக்கு நிற்கத் திராணியில்லை. அப்படியே சரிந்து மயங்கிப் போனாள்.. யாரோ முகத்தில் தண்ணீர் அடித்து அவளை மயக்கம் தெளிவித்தனர். விழித்துப்பார்த்தாள் மீனாட்சி. அப்பாத்தா அவளது தலையை எடுத்து தனது மடியில் வைத்துக்கொண்டான்.

“கவலைப்படாதே மீனாட்சி. அந்த மாரியாத்த கைவிடமாட்டா. “குழியில் பிள்ளை மடியில்”ன்னு சொல்லுவாக. இந்தக் கிழவி நெறஞ்ச மனசோட சொல்லுறன் கேட்டுக்கோ அடுத்த வருசமே உன் பிள்ளை மறுக்கா உன் வயித்தில் வந்து பொறப்பான் என்னை நம்பு மீனாட்சி”

மீனாட்சி கண்களில் நம்பிக்கை எனும் ஒளிக்கீற்று மின்னலாய்த்தோன்றி அவளை மெய்சிலிர்க்க வைத்தது.

முரண் சிறுகதைகளின் அகமும் புறமும்

■ ச.சட்டநாதன்

தமிழ் ச் சிறுகதையின் பிதாமகர் வ.வே.சு.ஐயர் எனினும் சிறுகதையின் வெற்றியைக் கோஷித்தவர்கள் என முப்பதுகளின் பின்னர் தோன்றிய புதுமைப்பித்தன் மௌனி, கு. ப.ராஜகோபாலன் தி.ஜானகிராமன், ஜெயகாந்தன் ஆகியோரைக் கூறலாம். பின்னர் எஸ். இராமகிருஷ்ணனும், ஜெயமோகனும் நல்ல கதைகளை எழுதியுள்ளனர்.

ஈழத்தில் குறிப்பிடத்தக்க வகையில் எழுதியவர்கள் என இலங்கையர் கோன், மு.த., முத்துலிங்கம், உமா வரதராஜன், ரஞ்சகுமார் ஆகியோரைக் குறிப்பிடலாம்.

இந்தப் பின்புலத்தில் கோமகனின் சிறுகதைகளின் கலா வியக்தியையும் விகசிப்பையும் பார்க்கலாம் என நினைக்கின்றேன்.

இவருடைய முதலாவது சிறுகதைத்தொகுதி 'தனிக்கதை'

எனும் நூலாகும். 'எதையாவது எழுத வேண்டும் எனத்தடியாய்த் துடித்த தின் விளைவால் வெளியாகியது தான் இத்தொகுதி' எனக் கோமகனே ஒப்புதல் வாக்கு மூலம் அளித்துள்ளார். இத் தொகுதியில் உள்ள கதைகள் ஆசிரியரது கூற்றுக்கு அமைவாக மிகவும் எளிமையானவையாகும் நுண்ணிய தன்மையோ நுட்பச் செறிவோ இல்லாதவையாகவே இத்தொகுதியில் உள்ள கதைகள் பளிச்சென மின்னும் தருணங்களையும் கதைகளில் காணக் கூடியதாக உள்ளது.

இவருடைய 'தனிக்கதை' தொகுதியை விட மிகுந்த அக்கறையுடனும் அதிக உழைப்புடனும் உருவாக்கப்பட்டதே 'முரண்' தொகுதி இத்தொகுப்பில் பதினொரு கதைகள் இடம் பெற்றுள்ளன.

'இக்கதைகள் ஒவ்வொன்றிலும் நான் தனிப்பட்ட பல இடங்களில் முரண் பட்டிருக்கின்றேன். ஒரு சில கதைகளில் கதை சொல்லும் உத்திகளில் பரிசோதனை முயற்சிகளைச் செய்திருக்கிறேன். எம்மிடையே காலம் காலமாய்ப் பேணப்பட்டு வரும் புனிதப்படுத்தல்களைக் கேள்விக்கு உட்படுத்தி உடைத் தெறிந்திருக்கிறேன்.'

கோமகனின் இக்கூற்றினை தொகுதியின் பல கதைகள் முரசறை கின்றன. தொகுதியில் பல நல்ல கதைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. முரண் டிலீப்படிடியே, ஏறுதழுவுதல், ஆக்காட்டி, மாதுமை, பருப்பு என்பன அவற்றுட் சில. ஒரு தொகுதியின் சிறப்புக்கு இந்த எண்ணிக்கையிலான கதைகளே போதுமானவை என்று நினைக்கிறேன். இவைதவிர இத் தொகுதியில் உள்ள ஏனைய கதைகளும் சோடை போனவையல்ல படித்துப்பார்க்கக் கூடியவையாவே உள்ளன.

ஏலவே நல்ல கதைகள் என நான் கூறிய கதைகளில் உள் ஒளிந் திருக்கும் இயல்புகளைப் பார்ப்போம். முதல் கதை 'முரண்'. திருமணமாகிப் பல வருடங்களாகியும் குழந்தைப்பேறு இல்லாத தம்பதி யினரைப்பற்றிய கதையிது. அவ்விருவரது உறவில் ஏற்படும் அக உணர்வுச் சிக்கல்களையும் வலிளையும் சொல்லும் கதை. கதை அழகாக நகர்த்தப்பட்டுள்ளது.

கதையின் இறுதிப்பகுதி பல எதிர்பார்ப்புகளுடன் வீடு வரும் கணவன், மனைவி மிருதுளாவைக் காணாமல் பரிதவிக்கிறான். வருடாந்த லீவில் அவள் நின்றுருக்க வேண்டும் - ஆனால் அவள் வீட்டில் இல்லை. அன்றைய அவளது பிறந்த தினத்தைக் கொண்டாட விரும்பும் அவன் அவளை நெஸ் ரோரண்ட் வரை அழைத்துச் செல்ல விரும்புகிறான். ஆனால் எதுவுமே ஆக வில்லை. அவன் மூலம் தனக்கொரு குழந்தை கிடைக்கவில்லை என்பதிலும் பார்க்க அவன் ஒரு Gay எனும் அதிர்ச்சியே அவளை வருத்துகிறது. அவன் பெருந்துயருடன் பிரிந்து செல்கிறான். நல்ல கதை.

இரண்டாவது கதை 'டீலீப் டிடியே' என்பதாகும். அழகிய பெண்களால் கணம் தோறும் பாலியல் தொந்தரவுக்கு உட்படும் ஆடவனைப் பற்றிய கதையிது. இந்த வகையில் டீலீப் பெறும் அனுபவங்களே கதையின் விரிவு. கதை பல அதிர்ச்சிக் கோலங்களுடன் பின்னப்பட்டுள்ளது. தூரதிர்ஷ்டவசமாக அவனுக்கு மரணம் சம்பவித்து விடுகிறது. மரணத்தின்

நூல் : முரண்
ஆசிரியர் : கோமகன்
வெளியீடு : எதிர் வெளியீடு
விலை : ரூ 120 (இந்திய)

பின்னரும் அவனது நிர்வாண உடல் பங்கப்படுகிறது. மதுமிதா எனும் இளம் டொக்டர் அவன்மீது அதீத மோகம் கொண்டவள் - அவனது மரித்த உடலுடன் முயங்குகிறாள். கதையில் இச் சம்பவம் இப்படிச் சித்திரமாகிறது. 'அங்கே தன்னிலை மறந்தவோர் பரவச நிலையில் மதுமிதா நிர்வாணியாக இருந்த டீலிப் டிடியேயின் மேல் பரவி முயங்கிக் கொண்டிருந்தாள்.' அதிர்ச்சி தரும் வகையில் விவரணமாகும் இப்பகுதி நம்மை அதிர்ச்சிக்கு உள்ளாக்கி உறைந்து போக வைத்து விடுகிறது.

Perverved Sex யின் அதீத வடிவம் இக்கதை.

அடுத்து ஏறுதழுவுதல் கதையைப் பார்க்கலாம். மிருகங்களின் மன உணர்வுகளையும் இருத்தலின் நசிவையும் வலிகளையும் மிருகங்களே புலம்புவது போல எழுதப்பட்ட கதை இது. மனிதன், மிருகங்கள் மீது செலுத்தும் வல்லாதிக்கத்தையும் அவ்வகையில் அவனது கீழ்மைக் குணங்கள் வெளிப்படுவதையும் இக்கதை வலிமையுடன் பதிவு செய்கிறது.

அடுத்தது ஆக்காட்டி உள்நாட்டுப் போரின் போது குமணன் எனும் காட்டிக் கொடுக்கும் ஆக்காட்டி யின் துரோகத்தனத்தைச் சொல்லும் கதையிது. நண்பர்களைக் காட்டிக் கொடுக்க எத்தனிப்பதோடு - அவன் உச்சபட்சமாக பாமினி, நிலாவி, மதுனா ஆகிய மூன்று இளம் பெண்களது உயிரையும் காவு கொள்ளுகிறான். அந்தக் குமணனின் இறுதி முடிவு கூட கதையின் பிரதான பாத்திரமான கதிர் எனும் நண்பனால் ஆவது தான்.

எனக்குப் பிடித்த கதைகளில் மாதுமையும் ஒன்று. ராகவன் எனும் இளம் தந்தை மாதுமை எனும் தனது பிள்ளையையும் மனைவியையும் பிரான்சு நோக்கி அவர்களது பணயத்தின் போது - மெடிற்றேனியன் கடலின் செயிண்ட் புளோறண்ட் பகுதியில் பறி கொடுப்பது பற்றிய கதை இது. இக்கதை சயந்தனின் ஆறாவடு நாவலை நினைவு படுத்துகிறது. சிறுகதையாக இருந்த போதும் அந்த நாவலுக்கு இணையான தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகிறது இக்கதை.

அடுத்தது பருப்பு - இந்திய அமைதி காக்கும் கால கட்டத்தைப் பின்புலமாகக் கொண்ட கதை இது.

படையினரால் கைது செய்யப்படும் பருப்பு எனும் சிவகுமாரைப் பற்றிய சித்திரம் கதையில் அழகாக வருகிறது. இந்தியப் படையதிகாரியின் கொடூரமான தாக்குதலுக்கும் வண்புணர்வுக்கும் ஒட்படும் பருப்பு புலம் பெயர்ந்து பாரிஸில் இருந்த போதும் அத்தகைய தழ்நிலைக்கு ஆளாவதை கதை மேல் விபரிப்பாய்த் தருகிறது.

இக்கதைகளுடன் ஏனைய கதைகளையும் ஆசிரியரது பண்பட்ட மொழி நடைக்காகவேனும் படிக்கலாம். படிப்பது பயன் தரும்.

வாழ்வின் முரண்பாடுகளை உணர்த்துவதோடு ஒழுங்கும் ஒத்திசைவும் கொண்டதில்லை இந்த உலகு என்பதை உணர்த்துவது தான் சிறுகதை. சிறுகதை கவிதைபோலத் தொனிகளையும் மௌன இடைவெளிகளையும் கொண்டது. வாசகனது அனுபவ விகசிப்புக்கு ஏற்ப தன்னை உட்படுத்தித் தன் ஸ்தியை ஸ்தாபிப்பதே நல்ல சிறுகதையின் இயல்பாகும்.

அத்தகைய இலக்கைத் தொட்டு உரசி நிற்பவையாகவே கோமகனின் முரண் தொகுதி கதைகள் அமைந்துள்ளன.

அம்மம்மா !

வயதுபோய் சாகும்
வரம் வாங்கி வந்த அம்மம்மா
நேற்று இறந்து போனார்!

முந்தநாள் முழுவதும்
ஆந்தை அலறியதாகவும்
நாய் ஊளையிட்டதாகவும்
நடுச்சாமத்தில் சேவல் கூவியதாகவும்
அம்மா ஒப்புச்சொல்லி அழுதாள்!

பின் வந்த சோதரங்கள் எல்லாம்
முன் சென்றுவிட
இன்று இறுதி யாத்திரைக்காய்
நீட்டிக்கிடந்த அம்மம்மாவின்
முகத்தை பார்க்க
அழுகை அழுகையாய் வந்தது!

நாய்க்கதை, நரிக்கதை
பேய்க்கதை பிசாசுக்கதையென
எத்தனை கதைகள் சொல்லி
தம்மை உறங்க வைத்த பெருமாட்டிக்கு
பந்தம் பிடிக்கவென
சுற்றி நின்ற பேரப்பிள்ளைகளின்
விழிகளில் வழிந்துகொண்டிருந்தது
அம்மம்மாவின் நினைவுகள்!

எந்தெந்த நோய்க்கு
என்னென்ன மூலிகை மருந்தாகுமென
அறிந்து வைத்திருக்கும்
அம்மம்மாதான் எம்மரின்
தமிழ் வைத்தியர்!

சிந்தாமணி பிள்ளையாரதும்
பேச்சியம்மனதும்
திருவிழா கால செலவுகளை
அம்மம்மாவின்
வயலும் தென்னந்தோப்புமே
பொறுப்பேற்று மகிழும்!

இன்றோடு அம்மம்மா
இல்லையென்றானாள்
"ஜென்மம் நிறைந்தது
சென்றவர் வாழ்க" ஒலிக்க
போய்க்கொண்டிருக்கிறாள்
இனி எப்பொழுதும் அம்மம்மாவாக
திரும்பமுடியாத அம்மம்மா!
- யாழுவன்

திறந்த கதவு

சிங்கள எழுத்தாளர் கமல் பெரேராவின் ஐந்து சிறுகதைத் தொகுப்புகளிலிருந்து ஏழு கதைகளைத் தெரிந்து - மொழியாக்கம் செய்து, "திறந்த கதவு" என்னும் பெயரில் தொகுப்பாக்கியுள்ளார் திக்குவல்லை கமால். இத்தொகுப்பைக் கொழும்பிலுள்ள "எஸ். கொடகே சகோதரர்கள்" நிறுவனம், 2009 இல் வெளியிட்டுள்ளது.

கமல் பெரேரா விருதுகள் பெற்ற ஓர் எழுத்தாளர். அவரது 4 நாவல்கள், 5 சிறுகதைத் தொகுப்புகள், 2 அரசியல் புத்தி எழுத்துக்கள், வேறு 2 நூல்கள் ஆகியவை வெளியாகியுள்ளன. "மனித வாழ்வையும் அவர்களுக்கிடையிலான உறவையும் உண்மையான அன்புடனும் கௌரவத்துடனும் அவதானிக்கின்ற தன்மை இவரது கதைகளிலே மேலோங்கியிருக்கின்ற சிறப்பம்சமாகும்" என்கிறார், திக்குவல்லை கமால்.

"எனது இலக்கியப் படைப்புக்களுக்கூடாக தமிழ் பேசும் மக்களைச் சந்திக்கவேண்டுமென்ற ஆவல், சுமார் இருபத்தைந்து வருடங்களுக்கு முன்பு, படைப்பிலக்கியத்துறையில் ஈடுபட்ட ஆரம்பக் காலத்திலேயே எனக்கேற்பட்டது" என்று கூறும் கமல் பெரேரா, ஓர் இடதுசாரி! இந்தத் தொகுப்பை அவர், தமிழ் எழுத்தாளரான டொமினிக் ஜீவாவுக்குச் சமர்ப்பணம் செய்துள்ளமை குறிக்கத்தக்கது!

இத்தொகுப்பில் ஏழு கதைகள் உள்ளன.

1. விலகல்

செல்லையா இக்கதையின் நாயகன். மனைவி பாம்பு கடித்து இறந்தபின், துயரில் தலவாக்கலை தோட்டத்திலிருக்க விருப்பமில்லாமல் அங்கிருந்து வெளியேறிக் கண்டிக்கு வரும் அவன், முதலில் ஒரு "பேக்கரியில்" வேலை பார்க்கிறான்; பிறகு மஹியாவை யில் ஒரு விறகு மடுவத்தில். அங்கு வரும்போது பழக்கமாகிய சிறிசேன முதலாளியின் அழைப்பை ஏற்று அவரிடம் வருகிறான்; அங்கு வீட்டு வேலைகளையும் பசுமாட்டையும் பார்த்துக்கொள்கிறான்; தொழுவத்தில் அவன் செய்யும் வேலைகள், முதலாளிக்கும் மனைவிக்கும் அவன்மீது நல்லபிப்பிராயத்தை ஏற்படுத்தின. ஆறு மாதங்களாகக் காலில் வருத்தம்; வாதம் என நினைத்து மருத்து எண்ணெய் பூசினான். ஆனால், அண்மையில் கால் வீங்கி நடக்க முடிய வில்லை; வருத்தம் கூடுகிறது. நோயாளியாகும்

அவனை வைத்திருப்பது இனி நல்லதல்ல என்று, முதலாளியும் எஜமானியும் கதைப்பது காதில் விழுகிறது; மறுநாள் பசுவை விற்றுவிடப் போவதாகவும், அவன் கண்டி மருத்துவமனைக்குப் போய்த் தங்கியிருந்து நோயை மாற்றி வருவது நல்லதெனவும் முதலாளி சொல்கிறார். தன்னை நீக்குவதற்காகவே அவர் அவ்வாறு சொல்வது செல்லையாவுக்குப் புகிறது. அவன் ஏமாற்றத்துடன் மறுநாள் காலை கண்டிக்குச் செல்வதுதான் கதை. செல்லையா மென்மையான மன உணர்வு கொண்டவன்; முதலில் தோட்டச் சூழலை நீங்குவது அதனால்தான். பேக்கரியில் வேலை செய்த இளைஞனுக்கு கணக்குவழக்கில் அநீதி நிகழ்ந்ததால்தான், அதனையும் நீங்குகிறான்; இங்கும் பசுவை விற்கப்போவதாக முதலாளி கூறுவதன் உள்நோக்கத்தை உணர்ந்து கொள்கிறான். எப்போதும் விகவாசமாக உழைக்கும் மலையகத் தொழிலாளியாகிய அவனதுபாத்திரம், மனதில் பதிகிறது.

"ஆ செல்லையா ஒருமுறை டாம் இழுத்துப் பார்ப்போம்...." (பக். 4)

தொழுவத்தின் ஒரு பகுதிக்கு முதலாளி வீட்டு பெற்றோல் விளக்கின் வெளிச்சம் விழும். (பக். 5)

பழக்கப்படி மரக்குற்றியில் அமர்ந்து வெற்றிலைத் தட்டை மடியில் வைத்து வெற்றிலை வாய் தயாரிக்க ஆரம்பித்தான். (பக். 6)

.... வாசலிலிருந்து வந்த முதலாளி கண்ணாடிக் கூட்டத்தைக் கையிலெடுத்தபடி (பக். 6)

என வரும் மொழிநடைத் தவறுகள் பிசிறல் களாக உள்ளன..

சாதாரண மொழிநடையில் சித்திரிப்பு அமைந்து, ஒரு சாதாரண கதையாகிறது!

2. நெருப்பின் கண்ணீர்

1983 இல், தமிழருக்கெதிரான இனவன்முறைச் சூழலில் கதை நிகழ்கிறது. ஓர் அலுவலகத்தில் உள்ளவர்கள், வெளிப்புறத்தில் நடைபெறும் வன்முறை களையன்னல்களுக்கூடாகப் பார்க்கின்றனர்.

"இங்கயும் ஆரம்பித்திட்டாங்கள்....இந்தத் துடவை ஒருவனையும் விடக் கூடாது...."

"ஆ.... ஆ சாரதாஸுக்கும் கதையைக் குடுக்கிறாங்க...."

"அதோ இன்னொரு புகை மண்டலம் எழும்புது

.... ஸ்டேசன் பக்கமிருந்தல்லவா....? நிச்சயமாக அஜந்தாவுக்குக் கதையைக் குடுத்திட்டாங்க.... மேல போனா அந்தமாதிரி பார்க்கலாம்....”

“ஆ.... ரெண்டுமணிக்குக் கேஃபியூவாம்....”

ஊழியரிடையே பதற்றம் உருவாகிறது. போக்குவரத்து எப்படி?; பள்ளிக் கூடங்களில் சின்னதுகள்; பக்கத்தில் தமிழரின் வீடு - அது எரிந்தால் எமது வீடும் எரியுமே! பதற்றத்துடன் வெளியேறுகின்றனர். யன்னலிலிருந்து அப்போதுதான் நீங்கிய சிற்றூழியனான தயார்தன், அங்கு பேசப்பட்டவற்றை ஆச்சரியத்துடன் நினைக்கிறான்: “அவர்களின் இதயம் இவ்வளவு கொடுமையாக இருக்குமென்று நான் ஒரு நாளும் நம்பவில்லை.... உயிர்க் கொலை பற்றி.... தீ மூட்டுவது பற்றி.... எந்தளவு சந்தோஷமாக அவர்கள் கதைத்துக்கொண்டார்கள்....”

யன்னல்களை மூடி, மின் விசிறிகளை நிற்பாட்டி, பின் பக்கத்தைப் பார்க்கச் செல்கிறான். மூடாது விட்ட தண்ணீர்க் குழாயில் நீர் வடியும் சத்தம்; அப்பக்கத்தைப் பார்க்கையில், உடைந்த கதிரை யொன்றில் தலையைத் தொங்கவிட்டபடி செல்வராஜா. அவனைப் பெயர் கூறி அழைத்தபோது, அவன் தயார்தனவைப் பயத்துடன் பார்த்தான். ஆதரவுடன் அவனைக் கூட்டிக்கொண்டு தனது வீட்டுக்குப் போக முடிவெடுத்தான்; இடையில் கலவரக் கும்பல்களிடையே சிக்காமல் சமாளித்தபடி போனார்கள். இரவில் சிறு கும்பல் தயார்தனவின் வீட்டின் முன்பின்னு உள்ளேயிருப்பவனை வெளியில் விடும்படி கத்திய போதும், ஒருவாறு சமாளித்துவிட்டான். விடிகாலையில் செல்வராஜாவைக் கூட்டிச் சென்று வெள்ளவத்தை அகதி முகாமில் சேர்க்கிறான். கலவரத்திற்கான பழியை இடதுசாரிகள் மீது திட்டமிட்டுச் சுமத்தியது அரசாங்கம். கலவரங்கள் ஓய்ந்து சிறிது காலத்தின் பின் செல்வராஜா அலுவலகம் வந்தபோது, சில பிரசுரங்களுடன் தயார்தனவைக் கைதுசெய்து பொலிஸ் கொண்டுபோனது தெரியவருகிறது; இனவெறியின்றி உதவி புரிந்த ஒருவனையே கைதுசெய்யும் நிலைமை! செல்வராஜா துயரடைகிறான்.

வரலாற்றில் முக்கியமாகிய ஓர் இன வன் முறைக் கொடுரத்தின் பதிவாகிறது இக்கதை; ஆசிரியரின் தமிழர் மீதான பரிவு வெளிப்படுகிறது; எனவே, எம்மையும் கவர்கிறது! ஆயினும் சாமான் சட்டிகள்; “கதையைக் குடுக்கிறாங்க....”; செல்வராஜாவை வெள்ளவத்தை அகதி முகாமில் ஒப்படைத்துவிட்டு நன்றாகவே உடைந்து போன உள்ளத்தோடுதான் தயார்தன் வீடுவந்து சேர்ந்தான் - என மொழிநடைப் பிசிறல்கள் காணப்படுகின்றன!

3. புயல்

1988 - 1989 காலகட்டத் தென்னிலங்கையில், ஜே.வி. பி. தீவிரவாதிகளை ஒழிக்கும் நடவடிக்கைகளில் அரசுப் படைகள் ஈடுபட்டமையைக் கதை சித்திரிக்கிறது; கதாநாயகன் கொமாண்டோப் படையின் அதிகாரி. சந்தையில் வியாபாரம்செய்யும் உள்ளூர்க் கிளர்ச்சிக்குமுத் தலைவனை உளவாளி அடையாளங் காட்ட, சிவிலியனிடையே சென்று அவனது தலையில் சுட்டுக் கொல்கிறான். சுடுவதற்கு முன் அவனது

கையைப் பற்றிப் பிடித்து, பிறகு காதுப் புறத்தில் பிஸ்ரலை அழுத்தும்போது அவன் பார்க்கிறான். “மிகச் சிறு சலனம் கூட அந்தக் கண்ணில் காணப்படவில்லை. எல்லாம் முன்கூட்டியே எதிர்பார்த்திருந்து தலை விதியைப் பொறுப்பெடுத்த கண்கள். இறுதிக் கட்டத்தில் கூட அதிகாரியின் முகத்தை அசையாது அவதானித்த படியிருந்தன அந்தக் கண்கள்.” அந்தப் பார்வை அதிகாரியை ஆழமாகப் பாதித்தது. பின்னர் வெவ்வேறு வேளைகளில் அந்தப் பார்வை நினைவுக்கு வந்து, அவனை ஆட்டங்காணச் செய்கிறது!

பிடிபட்ட இன்னொருவனும் முக்கியமானவன்; அவனைக் கொன்றிருக்க வேண்டும். ஆனால், அவனது மனைவி குழந்தையை அணைத்தபடி நின்று அழுது கெஞ்சினாள்; கணவன்மீதான அவளின் நேசமும் அவனது கண்களின் பார்வைத் தாக்கமும் அதிகாரியின் மனதில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்த, விடுதலை செய்யப் படுகிறான். சில நாள்களின் பின்னர் குழந்தையுடன் முகாமுக்கு வரும் அவள், கிளர்ச்சிக்காரரால் கணவனது உயிருக்கு ஆபத்தெனக் கூறி, பாதுகாப்புக்காக அவனை உள்ளேயே வைத்திருக்கும்படி கெஞ்சுகிறாள். அப்போதும் அவளது கண்களின் பார்வையினாலும் தோற்றத்தாலும் அதிகாரி தடுமாறுகிறான். அதைமீறி, “எழும்ப முயற்சித்த ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் சக்தி குன்றிய நோயாளி போல் கதிரை மீது சரிந்து விழுந்தார்” என்பதுடன் கதை முடிகிறது. அக்காலச் சூழலின் பதற்றம், அதிகாரியின் பெற்றோர் மூலமும் வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. அதிகாரியின் நினைவுகள், நிகழ்வுகள் என மாறி மாறி வெளிப்படும் சித்திரிப்பு வித்தியாசமாக; மொழியும் அவ்வாறே! நல்ல கதையாகிறது.

ஆனால், ஓடுக்கும் அரசு இயந்திரத்தின் கருவியான ஓர் அதிகாரிமீது பரிவு கொள்தல் சரிதானா என்னும் கேள்வியும் இருக்கிறது!

“கொஞ்சம் சுகம் போதாது.... இன்னொரு நாளைக்கு வரச் சொல்லுங்கோ.”; இனியாவது மாறின் வாயிலிருந்து ஒதுங்கிக்கொள்ளுமாறு.... என்பவற்றில், மொழிநடைப் பிசிறல்கள் உள்ளன; ‘மாறன்’ என்பது என்னவென்று தெளிவில்லை!

4. முக்கோணம்

ஜே. வி. பி. இயக்கத்தின், இரண்டாம் எழுச்சிக் காலகட்டம்தான் கதையின் பின்னணி. கடையப்பம் செய்தும் மாடுவளர்த்துப் பால் விற்றும் இரண்டு பிள்ளைகளை வளர்த்துப் பெரியவர்களாக்கினான், லூசி மாமி. மூத்தவன் குஸுமாவதி, சைக்கிள் கடை சிரிபாலவுடன் ஓடிப்போனான். “பனிகொட்டும் அதிகாலையில் கடையப்பப் பெட்டியைப் பூத்தட்டுப் போல் அணைத்துக் கொண்டு கடைகளுக்குச் செல்லும் பாலையாவின் உருவம் ஒவ்வொரு காலையிலும் எங்கள் முதற் காட்சியாக அமைந்தது எனக்கு இன்னும் ஞாபகம். பாடசாலை விட்டு வந்து லூசிமாமியின் பின்னால் தென்னோலை சேர்க்க ஓடும் காட்சி அடுத்து எங்கள் கண்களில் தெரிந்தது.... மாலையில் எங்களோடு பந்தடிக்க வரும் அவன் இருள்படர ஆரம்பித்ததும், வளர்ந்த ஒருவன்போல் பசுமாட்டை ஒழுங்கை வழியாக முன்னெடுத்துச் செல்வான்.” என்பது, வெளிநாட்டி

லிருந்து வந்த கதைசொல்லியின் கூற்று. “அவனைப் போல் துன்பம் அனுபவித்த பையன் இந்த ஏழு ஊரிலும் கிடையாது. அக்கா போயிட்டாளென்று அம்மாவுக்கு ஏதாவது குறை வைத்தானா?” என்பது அம்மாவின் கூற்று!

பாலையா உயர்தரம் கற்றுப் பாசாகியவன்; பல்கலைக்கழகம் செல்ல வாய்ப்புக் கிட்டவில்லை. ஊர் விகாரையுடன் தொடர்புள்ளவன். அமைதியானவன்; நிறைய வாசிப்பவன். கதைசொல்லி உட்பட ஊரில் பலராலும் மதிக்கப்படுபவன். ஒரு நாள் காலை காணாமல் போகிறான்; என்ன நடந்ததெனத் தெரியவில்லை. தாய் ஏக்கத்துடன் அவனது வருகையை எதிர்பார்க்கிறான்; நோயாளியாகிறான். விகாரையின் பெரிய பிக்கு, சின்ன பிக்கு, கர்வலாளி ஹிம்மியோங், மெகி மாமி, சுங்க அதிகாரி சில்வா எல்லோரும் அவனை மதிக்கின்றனர். காணாமல்போன நாளுக்கு முதல் நாளிரவு, “... நாட்டில் நடப்பவற்றைப் பார்க்கும்போது இளைஞர்கள் என்ற வகையில் நாங்கள் இப்படி இருப்பது சரியா?” என அவன் கேட்டதாக, சின்ன பிக்கு தெரிவிக்கிறார். ஆசிரியர் நியமனப் பட்டியலில் அவனது பெயரை நீக்கிவிட்டு, உறவினர் பெயரைச் சேர்த்த மந்திரியின் செயலுக்குக் கோபப்படாமல், “அவங்களுக்கேற்ற விதமாகத்தான் சமூகம் ஒழுங்கு படுத்தப்பட்டிருக்கு. அவங்களோட கோபம் பாராட்டி வேலையில்லை. இப்படியான விடயங்களுக்கு முழுச் சமுதாயமும் பதில் கூறவேண்டும். உள்ளேயும் வெளியேயும் இந்தச் சமுதாயம் பெரும் வீழ்ச்சி கண்டுள்ளது.” என முன்னர் அவன் சொன்னதையும், கதைசொல்லி நினைக்கிறான். வெளிநாட்டுக்குத் திரும்பும் நாளின் முன் லாசி மாமியைச் சந்திக்கச் சென்று, அவளது காலடியில் விழுகிறான். “நரம்புகள் வெளிப்பாய்ந்து உலர்ந்து போயிருந்த அவளது கால்களை மிகுந்த அன்புடன் முத்தமிட்டேன். லாசி மாமியின் மெல்லிய கைகள் என் தலையைத் தொட்டுத் தடவுவதுபோல் எனக்கு ஞாபகம்.

‘குலுமாவதி.... இங்க இளையவன் வந்திருக்கான்.’

‘லாசிமாமியின் குரலில் என்றுமில்லாத உயிரோட்டம் அப்போது காணப்பட்டது.’ என்பதுடன் கதை முடிகிறது. நல்ல கதை.

ஆயினும், “எட்டு மணிக்கு கடையேறினான்.” ; “நான் வீட்டுக்கு ஏறியவுடன்...”; “மாட்டுக்குட்டி போல் என, மொழிப்பிசிறல்கள் உள்ளன!

5. ராஜினி வந்து சென்றாள்

ராஜினி இலண்டனிலிருந்து பத்து வருடங்களுக்குப் பிறகு வந்திருந்தாள்; தற்போதைய இலங்கை நிலவரம் பற்றிய ஆய்வொன்றுக்காகவே அவள் வந்தாள். முன்பு இடதுசாரிக் கட்சியில் சேர்ந்து வேலைசெய்த தோழர் விஜேரத்னவைச் சந்திக்கிறான். இருவருக்கும் முன்பு நெருக்கமான உறவு இருந்துள்ளது. ராஜினி கணவனைப் பிரிந்திருக்கிறாள்; விஜேரத்ன மணமாகி பிள்ளைகளுடன் கொழும்பில் வசிக்கிறார்; அவர் எழுத்தாளரும் பத்திரிகையாளருமாவார். ராஜினியின் வற்புறுத்தலில் ஆவலுடன் இணைந்து யாழ்ப்பாணம் செல்கிறார். இடையில்

ஓமந்தை மற்றும் முகமாலை ஆகிய இடங்களில், இராணுவம் மற்றும் புலிகளின் தடையரண்களில் வெவ்வேறு அனுபவங்கள். போகுமிடங்களில் யுத்த அழிவுகளின் காட்சிகள். ராஜினியின் ஊரான சாவ கச்சேரியில் அவளின் குடும்ப வீடு அழிந்திருக்கிறது. பக்கத்தில் பெரியம்மாவின் வீடும் அடையாளமின்றி அழிந்துள்ளது. தனக்கு இங்கு ஒன்றுமேயில்லை என்ற உணர்வு அவளுக்கு. யாழ்ப்பாணத்தில் தனக்குத் தெரிந்த ஜெயசீலன் அடிகளிடம் போகிறான்; விஜேரத்னவை அறிமுகம் செய்து, அங்குள்ள நிலைமைகளை விசாரிக்க அவர் விளக்குகிறார். அவளது உறவினர் சிலர் இறந்ததையும் அறிந்து கொள்கிறான். திரும்பி வருகையில், “எனது நாடு இல்லாமல் போய்விட்டது... கணவன் என்னை விட்டு விட்டுப் போய்விட்டார்... எப்படியாவது மனதைச் சரி செய்துகொண்டு மகனோடு மீண்டும் இங்குவர எண்ணியபடியே வந்தேன்... இப்பொழுது அதுவும் முடிந்துவிட்டது. ஏன் விஜே எங்களுக்கு இப்படி நடக்கிறது?” என்று அவளிடம் கேட்கிறான். வந்த வேலை முடிந்ததில் கொழும்புக்கு வருகின்றனர். அவளது மனைவிக்குச் சில பரிசுப் பொருள்களை அவளிடம் கொடுத்துவிடுகிறான். ஒரு பெண்ணுடன் யாழ்ப்பாணம் போவதாகச் சொல்லாததால், மனைவி சந்தேகத்துடன் கோபப்படுகிறாள். விமான நிலையத்துக்குத் தன்னுடன் வரமுடியுமா எனத் தொலைபேசியில் ராஜினி கேட்கிறாள்; பதில் சொல்லத் தயங்கியபடி தொலைபேசியைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு விஜேரத்ன நிற்பதுடன், கதை முடிகிறது. கடந்தகால உறவுகள், தற்கால நிலைமைகள் பற்றிய சித்திரிப்புகள். இடையில் உரையாடல்களில், மொழி தெரியாமல்தான் சிங்கள - தமிழ்ப் பிரச்சினைக்குக் காரணம் எனக் கதைக்கின்றனர். எல்லோரும் உணர்ச்சிகளின் அடிமைகளாகியமை காரணமென ஜெயசீலன் அடிகள் கருதுகிறார். இவையெல்லாம் மேலோட்டமான பார்வைகள்! இடதுசாரிக் கட்சியில் வேலைசெய்த இருவரும், கட்சி விட்ட தவறுகளாக - பொருள் முதல்வாதத்தை (நூலில் பௌதிகவாதம் எனவுள்ளது) பிழையாக விளக்கியமை, பாரம்பரிய நடைமுறைகளிலிருந்து அந்நியப்பட்டமை போன்றவற்றைக் கதைக்கின்றனர். ஆனால், எரியும் பிரச்சினையாகவுள்ள இனச்சிக்கலின் அடிப்படைகளைத் தெளிவாகக் கண்டுகொள்ளாமை, ஏமாற்றத்தருகிறது.

பரவாயில்லாத ஒரு கதை எனலாம்!

இக்கதையிலும், “காரின் சக்கான் மீண்டும் எனது கையில்,...” ; ராஜினி அவரின் முன் சென்று முட்டுக்காலில் விழுந்தாள். அடிகளார் இரு கைகளாலும் பிடித்து அவளை எழுப்பியபடி... ; “சும்மா பொய்சொல்ல வேண்டாம் விஜே... நீங்க அந்தத் தமிழிச்சியோட போனீங்க... நான் எல்லாம் தேடிக்கொண்டன்.” என, மொழிநடைப்பிசிறல்கள் உள்ளன!

6. பிரதிவாதி

ஜே.வி. பி. கிளர்ச்சிகாலக் கதை. ரணதுங்க கண்டியிலிருந்து கொழும்பு வந்து, லொக்கு பண்டார ஐயாவின் அலுவலகத்துக்கு வந்தான். அவனது பாட்டன், பூட்டனெல்லாம் லொக்கு பண்டார வளவிலும்

வயலிலும் வேலைபார்த்த ஏழைகள். லொக்குபண்டாரவின் கொழும்பு வீடு சென்று பாட்டன் கதைத்த போது, ரண துங்கவை அனுப்பும் படி சொன்னதன்பேரில்தான் இப்போது சந்திக்க வந்திருந்தான். சான்றிதழ் களும் விண்ணப்பமும் உள்ள பைல் கவரை அவரிடம் கொடுத்தான். அதனைப் புரட்டிப் பார்த்தபடி, “புரட்சி செய்யப் புறப்பட்டது வேலை இல்லாததாலா? அல்லது சேகு வேராவாகும் ஆசையிலா?” என்று கேட்டவர், பிறகு சற்றுத் தள்ளியுள்ள பகுதியில் அமர்ந்திருக்கும் படியும், சிலருடன் கதைத்து இன்றே முடிவு சொல்வதாகவும் தெரிவிக்கிறார். அவன் கதிரையில் அமர்ந்து அங்குள்ள ‘ரைம்’ இதழிலுள்ள கம்புச்சியக் கிளர்ச்சியாளரின் சித்திரவதைப் படங்களைப் பார்க்கிறான். அவனை அறியாமலே நினைவு களுள் மூழ்குகிறான். அவனை ஒரு பொலிஸ் அதிகாரி “வாடா போக....” எனக் கழுத்தைப் பிடித்து, கண்ணைக் கட்டி ஜீப்பில் தூக்கிப் போடுகிறார். பிறகு ஓரிடத்தில் விசாரணை. அவன் தேசப்பற்றாளர் குழுவைச் சேர்ந்தவன் அல்ல; ஆனால் அடையாள அட்டைகளைச் சேகரிக்கும் குழுவுடன் சென்றிருக்கிறான். லொக்கு பண்டார வளவுக்கும் சென்று அடையாள அட்டைகளை எடுத்திருக்கிறான். “.... அப்பாமாருக்கு, பாட்டன் பூட்டன்மாருக்கு வளவுப் பரம்பரையால் இழைக்கப்பட்ட அநீதிக் கெதிராக, ஒருநாளைக் கென்றாலும் அவர்களைப் பயத்தால் நடுங்கவைக்க எனக்குத் தேவையிருந்தது.” என்கிறான். வேறு நினைவுகளுடன் தனது கண்கட்டு அவிழ்க்கப்படுகையில் விழிக்கிறான். “என்ன ஏதோ பயந்தது போல்.... அங்கு பெரிய ஐயா.... உடனே வரச் சொன்னார்.” என ஒருவன் முன்னால் நின்று சொல்ல, அங்குமிங்கும் பார்த்து லொக்கு பண்டார ஐயாவின் அறை வாசலை நோக்கி ரணதுங்க நடப்பதுடன், கதை முடிகிறது. ஒரு சாதாரண கதை!

7. திறந்த கதவு

கொழும்பில் மாகிரட் அம்மாவின் நான்கு மாடி வீட்டில், வாடகைக் குடியிருப்பாளனாக வரும் நாதனுக்கு விபரம் சொல்கிறான் அவன். மனைவியும் இரு பிள்ளைகளும் பருத்தித்துறையில்; பிறகு அவர்கள் வருவார்கள் என்கிறான். எதிரேயுள்ள வீட்டின் கதவு திறக்கத் தோன்றும் முரட்டு மீசைக்கார ஜோதிபால், “எங்கட ஆக்கள் எவ்வளவோ இருக்க நீ அந்நிய ஜாதிக்காரனுக்கு வீட்டைக் கொடுத்திட்டே என்ன?.... சரி நாங்கள் பார்த்துக்கொள்வோம் மாகிரட்” எனச் சத்தம்போடுகிறான். நாதன் திடுக்கிடுகிறான். மாகிரட் ஜோதிபால்வுக்குச் சிலவற்றை விளக்கிவிட்டு, இதைப் பொருட்படுத்த வேணாம் என நாதனுக்கும் சொல்லிச் செல்கிறான்.

நாதன் குழப்பத்தோடு உள்ளே சென்று கதிரையில் அமர்கிறான். ஜோதிபால்வினால் துன்பங்கள் வரக்கூடுமென அச்சமடைகிறான், அவனைப் போன்றவர்கள் படையினருக்குத் தவறான

தகவல் கொடுக்கக்கூடுமெனவும் நினைக்கிறான். எனினும் பிள்ளைகள் இருவர்மீதும் புலிகள் கண் வைத்துள்ளார்கள் என்றும், பருத்தித்துறையிலிருந்து யுத்தத்தில் பலியாவதை விட இங்கு வசிப்பது நல்ல தெனவும் தோன்றுகிறது; மனக் குழப்பத்துடன் வீட்டை ஒழுங்கு படுத்துகிறான்; கூட்டிப் பெருக்கித் துடைத்து, பின்னர் தண்ணீரை வானியில் நிரப்பி நிலத்தைக் கழுவினான். தண்ணீர் குடிக்க எழுந்தபோது தவறி வீழ்ந்ததில் நீர்க்குழாயின் வாய்ப் பகுதி உடைந்து

விட, தண்ணீர் பெருகுகிறது; அதனைத் தடுக்க இயலவில்லை. தண்ணீர் பெருகி வெளிப்புறம் சென்றால், முன் வீட்டிலுள்ள ஜோதிபால்வினால் சச்சரவு வருமே எனவும் பயப்படுகிறான். வேறு வழியில்லாது முன்வீட்டுக் கதவைத் தட்டுகிறான்; சிறிது நேரத்தின் பின் ஜோதிபால்வின கதவு திறக்கிறது; எச்சில் கையுடன் அவன். தனது இன்னலநிலையை அவனிடம் நாதன் சொல்கிறான். “ஐயோ இது ஸிம்பல் கேஸ் ஐயா.... இருங்கோ ஒருநொடியில் வந்திருள்” என உள்ளே சென்று, உபகரணப் பொதியுடன் வருகிறான். குழாயை வெட்டிப் புதிய இணைப்பை ஏற்படுத்திச் சரிசெய்கிறான். நாதன் நூறு ரூபா பணம் கொடுக்க, “என்ன சேர் பைத்தியமா.... உதவி செய்துவிட்டு காச வேண்டும் பழக்கம் எங்களிடமில்லை....” என மறுத்துவிட்டு, இன்னும் சாப்பிடவில்லையல்லவா எனக் கேட்டுவிட்டு, “எங்கள் உறவினர் ஒருவருக்கு வீட்டைத் தருவதாக மாகிரட் அம்மா எனக்கு உறுதியளித்திருந்தார்.... அதனால்தான் சேர்.... சின்னதொரு குழப்படி செய்தன். இனி அந்த உறவினருக்குப் புதிலாக உங்களை புதிய உறவினராக ஏற்றுக்கொள்றன்.... வாங்க சேர்.... எங்கட வீட்டில் இருக்கிறத சாப்பிடுவோம்” என்ற ஜோதிபால், நாதனின் வலக்கையைப் பற்றியபடி தனது வீட்டின் திறந்த கதவை நோக்கி நடந்தான். - என்பதுடன் கதை முடிகிறது!

சிங்கள தமிழ் இன உறவின் குறியீடுபோல், “திறந்த கதவை” ஆசிரியர் கருதுகிறார்! ஆனால், இது மேலோட்டமானது. தனிப்பட்ட மனித உறவுகள் மதிக்கத் தக்கவைதான்; ஆயினும், இலங்கையில் உண்மையான இன உறவுச் சூழலுக்குச் செய்யவேண்டியவை இன்னும் ஆழமானவை - அரசியல் சார்ந்து வேறானவை!

ஆசிரியரின் மனிதாய ஈடுபாடும், தமிழர் மீதான பரிவும், குறிப்பிட்ட கால அரசியல் நிகழ்வுகளமீதான அக்கறையும் கதைகளில் வெளிப்படுகின்றன. நுட்பமான உணர்வுத் தாக்கங்கள் பாத்திரங்களில் ஏற்படுவதையும் வித்தியாசமாக வெளிப்படுத்துகிறார். இவை பாராட்டத்தக்கவை. மொழி நடைப் பிசிறல்கள் அற்றதான - இன்னும் சிறந்த - மொழியாக்கப் பிரதி கிடைக்குமானால், சிங்கள இலக்கிய உலகில் மதிக்கப்படும் ஆசிரியரின் படைப்பு முயற்சியைத் தமிழ் வாசகர் சரியாகக் கணிப்பதற்கு உதவியாக அமையும் எனச், சொல்லத் தோன்றுகிறது!

- 27.06.2019

1. புன்னகைக் கேங்குதே மன்னும்

சரித்திரம் சென்று சாம்பலாய் அன்று
தாண்டு கரைந்தது கடலில்.
தலைமுறை ஒன்று தலை, விலை தந்து
தவறிற்று வாய்க்காலின் கரையில்.
பெரும்புயர் நனவு பிய்த்த... எம் கனவு
பேச வார்த்தை அற்ற நிலையில்
பிணி நிதம் சூழ பிளவுகள் கூட
பிழைக்குமா தப்பி இன் றுலகில்?
நினைவுகள் இன்று நிலைகுலைந்தே தான்
நெஞ்சைவிட்ட கலவம் இல்லை.
நிமிர்ந்த நம் கொற்றம் குனிந்து பத்தாண்டு
நீண்டது...மீண்டெழு வில்லை.
கனவிலில் கண்ட கவின் மிக வாழ்வை
காண நிஜ வழி இல்லை
கதி எதுவாகும்? விதியொடா மாறும்?
கையறு நிலை விழ வில்லை.
வரங்களை வேண்டி வலிகளைத் தாங்கி
வரலாறு வாழுது இன்றும்
வசந்தமே தேடி வரண்டுமே வாடி
மனங்களும் நீறுது என்றும்
பொருள் இழந்தோடி உயிர் சுமந்தாடி
புன்னகைக் கேங்குதே மன்னும்
புச்சியம் ஆன தினம்...நெஞ்சின் ஆறாய்
புண்ணுக்கு மருந்திடும் திண்ணம்!

2. தட்டுப் பாடு

எப்போ வரும் போகும்?
என்று தோன்றும் மறையும்?
எப்போ உறங்கும்?
எப்போ விழித்தெழும்பும்?
என்று எவரறிவார்?
போர் நாளில் திடீரென்று
மண்ணெண்ணை, பெற்றோல், சவர்க்காரம்,
மா, சீனி, மின்சாரம், மர்மமாய்
விலகி மறைந்தது போல்...,
அத்தியா வசியங்கள் அகன்று
பதுங்குதல்போல் ...,
தட்டுப்பா டெழுவது போல்..., தான்
சமூக வலைத்தளங்கள்
கிட்ட வெடிச்சத்தம் கேட்டால்...
ஒருதுயரம்
எட்ட நடந்தால் இருள்கிறது!
ஒரு செய்தி
நொட்ட... மறுகணமே நூர்கிறது!
வலை வீரர்
திட்டத்தாலா திசைகள் தீய்கிறது?
உண்மைக்கும்
தட்டுப் பாடின்றேன்
அடிக்கடி வருகிறது?

3. பகைமையை வீழ்த்தல்

பகைமை என்பது பகைமையால் தீர்ந்ததாய்
பாரில் சம்பவம் சரிதம் எதுமில்லை.
பகையை மேலும் பகைத்து வளர்ப்பதால்
பாவம் புழி மிகும்; யாரும் உணரலை!
பகையுணர்வு சிறு பொறி யாகவே
பதுங்கினும்...ஐயம் கோபமாய் காற்றுகள்
புகையை மூட்டி எரித்துப் பொசுக்குமாம்!
போரைத் தூண்டுமாம், சாவைப் படைக்குமாம்!
வாழ்க்கைக் குப்பை மேட்டில்...பகைப்பொறி
மறைந்தடியில் கிடக்கும் வரை... அது
நாளும் புகையும்; இடைக்கிடை தீப்பற்றும்;
நன்கு...நீரினைக் குப்பை மேட்டின் மேலே
வீசி இப்பொறி நூராது! குப்பையை
விழுத்திப் புரட்டி அடிப் பகைப் பொறியிலே
நீரைப் பீய்ச்சி அடித்து அணைத்திடில்
நிரந்தரப் பகை நெருப்பும் அணையுமாம்!
பகைமை வீழ்த்தப் பகைமை பாராட்டுதல்
பண்பு அல்ல...ப (வ)ழக்கம் அதுவல்ல!
பகையை நூர்க்க குறித்த முறைகளைப்
பயன் படுத்தினும் மிஞ்சிடும் தோல்வியே!
பகை மனங்களில் அன்பு நீர் தூவியே
பகல் இரவெலாம் காயாமல் பார்த்திடில்
பகைத்தணல் நூரும்! பாசம் துளிர்ந்திடும்!
பகைமை வீழ்த்திட அன்புதான் ஆயுதம்!

4. கோடை

ஆறென்னும் பாம்பு அசைந்து நெளிந்தோடித்
தூரக் கடற்புற்றில்
தொலைந்த கடும் கோடை!
பாம்பின் தடம் மட்டும் பார்க்கக் கிடக்குதின்று!
பாம்பின் உரிந்து காய்ந்த
பழஞ் செட்டை போல் கரைகள்!
பாம்போடிப் போன பயணத் தடத்திருந்து
வீம்புக்கு மண்ணளளி
விற்கும் அதிகாரம்!
ஆறென்னும் பாம்பு அகன்ற
தடக்...கரைக்
கோரைகளும் பொசுங்கிற்று
கொழுந்துவிடும் வெயிலில்!
ஆறெங்கே என்று அலைந்து
தாகம் தணிப்பதற்கு
தேடிவரும் காற்றும் செந் நாரைகளும்
திகைத்தகல,
வேடம் புனைந்து ஆற்றுப் பாம்பாய்
வெறும் கயிறாம்
கானல் நீர்ப் பாம்பு...
கால் நனைக்க விடாய் தீர்க்கத்
தேடி வருவோரை
திகைக்கவைத்து ஏய்க்கிறது!

5. தர்மம்

தருமர் மட்டுமா உலகில் இருக்கிறார்?
சகுனி களாகவே அநேகர் திரிகிறார்!
தருமர் ...தருமம் நீதி என நிற்க
சகுனிகள் கழ்ச்சி செய்தே ஜெயிக்கிறார்!
தருமர் மட்டுமே வாழும் உலகுக்கு
தருமம் சரி; ஆனால் சகுனிகளே மிகப்
பெருமளவில் புழங்கும் உலகினில்
பிழைக்க கழ்ச்சியும் கற்பதே நல் வழி!
தரும வழிவிட்டு மாறாது...கழ்ச்சியால்
சரிகளைக் காக்கத் தயங்காது ...அதர்மத்தை
சரிக்கச் சாணக்கியத்தின் துணைகொண்டு
தடை தகர்த்திட யுக்திகள் மேற்கொண்டு
வரங்கள் பெற்றிட வேண்டும்! தவறும் நல்
வழியில் செய்திட வேண்டும்! அவரவர்க்-
குரிய நீதி கைக் கொண்டு ...சகுனிகள்
குனிய...தருமர்கள் நிமிர்ந்திட வேண்டுமாம்!

6. வரம்

“என்ன வரம் வேண்டும்”
என்றிறைவன் கனவில் வந்தான்!
என்ன வரம் கேட்கலாம் என்று
மிகக் குழம்பி
என்ன பெரிதாகத் தரப்போறான்
எனத் தயங்கி
“என்ன வரம் வேண்டுமென
இறைவனையே கேட்கின்ற
அந்த மனம் வேண்டுமென்றேன்”!
ஆடிப்போய் மறைந்த அவன்
இன்றுவரை வந்ததில்லை
என்கனவு நனவு தன்னில்!
சின்ன வரங்களேனும் தேடிப்
பெற ஏங்கி
என் தவங்கள் தொடருதின்றும்....
இன்னுமொரு சந்தர்ப்பம்
என்று வரும் என்று ...வாய்ப்பைத்
தவறவிட்ட அங்கலாய்ப்பில்!

7. பசி

சிங்கங்கள் மீண்டும் சிலிர்த்தெழுந்து
கர்ச்சித்து
தங்கி...இதுவரையும்
அமைதி தவம் செய்து
குகைவிட்டுக் கோபமுடன்
குமுறி வெளிவந்து
திகைத்த திகைசகளைப் பார்த்து
“தேடி இரைபிடித்துக்
கொண்டுடனே வாருங்கள்!
கொண்டுவரும் வரை பசித்தீ

கொழுந்து விட்டெரியும்”

எனக் கொதித்து

மயிர் சிலிர்ப்பி நிற்க...

எழுந்து மிரண்டதிரந்த

நரி ஓநாய் காகங்கள்

“ஏன் சோலி பொல்லாப்பு ஏன்”

என்று கலந்துபேசி

ஆதிக்கதைபோல....

நாளுக் கொரு இரையைப்

போடத் துணிந்தன காண்!

புது இரைகள் முன் கதைபோல

போகுமோ தினமும் ஒன்றாய்?

புகைந்து இன்று கொழுந்துவிட்டுச்

சீறும் பசித்தீ அடங்குமட்டும்

சீயங்கள்

ஓயுமோ?

பொறுமை இழுந்து ஊருள் புகுந்து

தின்னப்

பாயுமோ?

யார்தான் அறிவார் பராபரமே?

8. வீடு

காதலின் கீதங்கள் காற்றினில் எழுமே

காவியம் பாடிட வேண்டும்.

கருணையும் அன்பதும் கட்டிப் பிடித்தெங்கள்

கன்னத்தில் கொஞ்சவும் வேண்டும்.

வாழ்கின்ற காலங்கள் வரையறை கொண்டவை

வாழ்க்கை வரம்; அது மீண்டும்

வாராது... தீயவை மற்றோர்க்குச் செய்யாது

வாழ்க்கையை வாழ்!

அது போதும்!

தூக்கத்தில் பாதியும் ஏக்கத்தில் பாதியும்

தூர்ந்தே தொலைந்திரு மானால்

தோன்றி நீ பெற்ற நின் சுந்தர வாழ்க்கையைத்

துன்பமே கைப்பற்றிப் போனால்

சாக்காடு மட்டும் நீ சந்தோசம் காணாமற்

தான் போக வேணும்; உன் வாழ்நாள்

சாதனை செய்யோணும் சரித்திரம் காணோணும்

தயங்கின் உன் நாள்...என்றும் வீண் நாள்!

புமியின் அழகினைப் புட்களின் இசையினைப்

புக்களின் மகிழ்வினைக் கூடு.

புன்னகை செய்து உன் ஐம்புலன் பூத்தெழு

புதிய வரங்களைத் தேடு.

சாமியை நம்பிடு ஆயினும்

உன் மனச் சாட்சியின்

நேர்மைக்காய்ப் பாடு.

தாவரம் பூச்சி விலங்குகள்

கைகோர்த்துச்

சாந்தி பெறும் வாழ்வே...வீடு!

- த. ஜெயசீலன்

நேர்காணல்

தீபச்செல்வன்
சந்திப்பு : இ.சு.முரளிதரன்

இ.சு.முரளிதரன்:

நீங்கள் படைப்புலகில் பிரவேசித்த முகிழ்நிலைக் காலப் பின்னணியைக் கூறுங்கள்?
தீபச்செல்வன்:

பாடசாலையில் கல்வி கற்கும் காலத்தில் கவிதை எழுதும் குறிப்பேடு ஒன்று எப்போதும் என்னிடம் இருக்கும். அதன் வாசகர்கள் எனது வகுப்பறை மாணவர்கள். இடையிடையே அது அவர்களின் வீடுகளுக்கும் சென்று வரும். எனது வகுப்பறையைத் தாண்டியும் அந்தப் பிரதி வாசிக்கப்படும். பள்ளி வகுப்பறையில் கவிதை பற்றி எப்போதும் உரையாடுவேன். உயர்தரப் பரீட்சை எழுதிய பின்னரே இதழ்கள், பத்திரிகைகளில் எழுதத் துவங்கினேன். போரும், போரில் தமையனை இழந்த தவிப்பும் தந்தையற்ற வாழ்வும் எழுத்தை நோக்கி உந்தியது. கிட்டத்தட்ட 15 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர், நடுகல் நாவலின் கதையைக்கூட ஒரு சிறுகதையாக எழுதினேன்.

இ.சு.முரளிதரன்:

கட்டிற்றுக்கமான மொழியோடு கலந்த படிமங்கள் குறியீடுகளிலிருந்து விலக்கி கவிதையினை எளிமையாக்க வேண்டும் என்ற குரல்களும் ஆங்காங்கே ஒலிக்கின்றன. இவை குறித்த தங்கள் நிலைப்பாட்டைத் தெளிவுபடுத்துங்கள்?

கிளிநொச்சி இரத்தினபுரத்தைச் சேர்ந்த தீபச்செல்வன் (பாலேந்திரன் பிரதீபன்) ஈழத்துப் படைப்பாளிகளில் முக்கியமானவர். தமிழ்த் தேசியத்திற்கு ஆதரவாக எழுதி வருபவர். பதுங்கு குழியில் பிறந்த குழந்தை. ஆட்களற்ற நகரத்தைத் தின்ற மிருகம். நடுகல், கூடார நிழல், தமிழர் பூமி உட்பட பத்திற்கும் மேற்பட்ட நூல்களை எழுதியுள்ளார். "நான் ஸ்ரீலங்கன் இல்லை" என்ற இவரது கவிதை ஆங்கிலம், பிரெஞ்சு, பாரசீகம், டோச்சு, சிங்களம், தெலுங்கு ஆகிய மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது.

தீபச்செல்வன்:

இந்த இரண்டு அம்சங்களும் கவிதைக்கு அவசியம் என்பதுதான் என்னுடைய அபிப்பிராயம். படிமங்கள் எளிமையானவைதான். வலிந்து வேண்டுமென்றே இருண்மையாக்கி செய்யப்படுகின்ற கவிதைகள் வாசகர் மனதிற்கு செல்வதில் சிக்கலை உண்டு பண்ணுகிறது. கவிதை எப்போதும் எளிமையாக இருக்க வேண்டும். அதில் வரக்கூடிய இறுக்கமான மொழியும் படிமங்களும் கூட எளிமையாக இருக்க வேண்டும். கவிதையை அறிவால் செய்கிற வித்தை சரியானதல்ல. ஒரு கவிஞன் புத்திசாலியாக இருக்கக்கூடாது என்பார்கள். புத்திசாலித்தனத்தில் கவிதையின் அழகியல் இருப்பதில்லை. ஒரு கவிதையைப் படிப்பவர், அதனை நெருங்க வேண்டும். புதிய தரிசனத்தைப் பெற வேண்டும். பிரமிளின் காவியம் கவிதை, எந்தளவுக்கு எளிமையான படிமமோ அந்தளவுக்கு அது வாழ்வின் தீராத பக்கங்களையும் ஆழமாக விரித்துச் செல்கிறது. கவிஞனும் கவிதையும் நெருங்கக் கூடியதாக இருக்க வேண்டும். இங்குதான் பல கவிதைகள் தோற்று விடுகின்றன. கவிஞர்கள் தோற்றுவிடுகிறார்கள்.

இ.ச.முரளிதரன்:

“நான் ஸ்ரீலங்கன் இல்லை” என்ற கவிதை தரும் அனுபவத்தை விட “நான் ஸ்ரீலங்கன் இல்லை 2” என்ற கவிதை தரும் அனுபவம் விசாலமான தரிசனத்தைத் தக்க வைத்திருப்பதாகவும் ஒட்டுமொத்த மனித குலத்திற்கும் பொருந்திய போவதாகவும் உள்ளதே...

தீபச்செல்வன்:

நிச்சயமாக. ஒடுக்கப்பட்டவர்களின் வலி என்பது உலகம் முழுவதும் ஒன்றுதான். என்னை நோக்கி எழுப்பப்பட்ட கேள்வி ஒன்றுக்காக பதில்தான் அக் கவிதை. தமிழீழம் பேசிக் கொண்டு சிறிலங்காவில் இருக்கிறாய் என்கிறார்கள். ஸ்ரீலங்கா கடவுச்சீட்டைப் பயன்படுத்துகிறாய் என்கிறார்கள். கிளிநொச்சியை சிறிலங்காவாய் பார்ப்பதும் கடவுச்சீட்டை வைத்திருப்பதால் என்னை சிறிலங்கனாய் பார்ப்பதும் விசித்திரமான அவர்களின் பார்வை. உலகில் பல மக்கள் இப்படி மனதால் ஒரு நாட்டின் குடிமக்களாக வாழ்ந்து கொண்டு இன்னொரு நாட்டின் அடையாளங்களைப் பயன்படுத்துகிறார்கள். ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட மக்களின் வாழ்வின் துயரம் அது. இந்தக் கவிதையை இளைய தலை முறையை சேர்ந்தவர்கள் அதிகமும் வாசித்து வருவது தான் முக்கியமானது. அத்துடன் இக் கவிதை பல்வேறு மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. ஒடுக்கப்பட்ட பல்வேறு நாடுகளை சேர்ந்த படைப்பாளிகளும் அக் கவிதையை தமது கவிதையாய் உணர்கின்றமை நம் போராட்டத்திற்கு கிடைத்த ஒரு ஆறுதல்தான்.

இ.ச.முரளிதரன்:

தமிழினத்தின் விடுதலை வேட்கையைக் கொச்சைப்படுத்தும் வகையில் சுயலாபம் கருதிய நச்சுநிறப் படைப்புருவாக்கச் சூழல் உருவாகி வருவதாகக் கருதுகிறீர்களா?

தீபச்செல்வன்:

அதுதானே இப்போது கவனத்தை ஈர்க்கும் வழிமுறையாகி விட்டது. ஈழ இலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரையில், தமிழ் தேசியம் சார்ந்து எழுதுபவர்கள் வெகு சிறுபான்மையினர்தானே. பெரும்பான்மை ஈழ மக்களின் மனங்களை நிராகரிக்கிற எழுத்துக்குதான் இப்போது பெரும் கிராக்கி. அதனால்தான் 2009இற்குப் பின்னர் பல எழுத்தாளர்கள் புலி எதிர்ப்பு படைப்பாளிகள் ஆகி விட்டனர். ஒரு வரியாவது போராளிகளை விடுதலையை தவறாக சித்திரித்தால் அந்தப் படைப்புக்கு கிடைக்கிற வரவேற்பு கடுமையாய் கிடைக்கிறது. அவர்கள்தான் நடுநிலைவாதிகள் என்கிற வேசம் வேறு. உலகமே கண்டு துயர்கொள்கிற ஒரு நிகழ்வை கண்டு கேலி செய்கிற மனிதர்களை என்னவென்பது? இலக்கிய விழாக்களை, இணைய முகப்புத்தக கொண்டாட்டங்களில் பெரும்பாலும் புலி எதிர்ப்பு இலக்கியத்திற்குதான் பெரும் இடமுண்டு. உண்மையில் இலக்கியவாதிகளின் அறம் என்பது பாதிக்கப்பட்ட மக்களின் பக்கம் இருக்க வேண்டும்.

இ.ச.முரளிதரன்:

போரைத் துணிவுடன் சொல்லும் படைப்பாளிகளாக சித்தாந்தன், தானா. விஷ்ணு என்போரை நேர்காணல் ஒன்றிலே குறிப்பிட்டிருந்தீர்கள். ஆனால் அவர்களின் படைப்புகளில் வெளிப்படும் ஈழப்போராளிகள் மற்றும் தலைமை குறித்த விமர்சனங்கள் உங்களின் கருத்தியலோடு முரண்படுகிறதே...

தீபச்செல்வன்:

அதில் வேறு பலரையும் கூறியிருக்கிறேன். ஈழக் கவிதைகளில் அவர்கள் தவிர்க்க முடியாதவர்கள். ஆனால் விஷ்ணுவின் 2009இற்குப் பிந்தைய கவிதைகள் மற்றும் அவரது பார்வையில் எனக்கு உடன்பாடில்லை. கருணாகரன், விஷ்ணு போன்றவர்கள் இறுதியில் போர் பற்றி போருக்கு வெளியிலிருந்து எழுதிய சேரன், பா. அகிலன் எழுதியளவுக்கு கூட எழுதவில்லை. காரணம் போராளிகள் மீதான வெறுப்புடன்தான் அவர்கள் இன அழிப்புப் போரைப் பார்க்கின்றனர்., மக்களின் பார்வையில் அல்ல. அதனால் அவர்களால் போர் குறித்த நேர்மையான கவிதைகளை எழுத இயலாது. விஷ்ணு தலைமை பற்றி எழுதிய கவிதை படு கொடுமானது. அவரே அக்கவிதையை சில தருணங்களில் தன் வலைத் தளத்திலிருந்து மறைத்துமுள்ளார். ஒரு படைப்பாளி நீதிபதியாகக்கூடாது. கருணாகரன் போன்றவர்கள் ஸ்ரீலங்கா நீதிமன்ற நீதிபதிகள் ஆகிவிட்டனர். முள்ளி வாங்க்காலுக்கு முன்பே அவர்கள் தொலைந்த இடம் அதுதான். அதற்கு முந்தைய அவர்களின் கவிதைகள் முக்கியமானவையே.

இ.ச.முரளிதரன்:

“நடுகல்” நாவல் அதிகளவிலான கவனக்குவிப்பினைப் பெற்று வருகின்றது. வாழ்த்துக்கள். “நாவலில் இடம் பெறும் பதிவுகள் பொய்யானவை அல்ல. எனினும் உண்மையின் ஒரு பகுதியைத் தவறவிட்டுள்ளன” என்ற விமர்சனம் எழுந்துள்ளதே... இது குறித்து..

தீபச்செல்வன்:

நடுகல் நாவலின் கதையம்சத்திற்கு தேவையான அளவில் உண்மை முழுமையாகவே பேசப்பட்டுள்ளது. கதை நாயகன் மற்றும் பாத்திரங்கள் உண்மை நிறைந்த பாத்திரங்களாகவே வருகின்றனர். தன் தமையனின் நினைவைப் பாதுகாக்க விரும்புமொரு தம்பியின் தவிப்புதான் இந்த நாவல். போராளிகளின் நினைவிருப்பை பாதுகாப்பது பற்றிய கதைதான். அந்த விதத்தில் நாவல் முழுமையாக இருக்கும் என்றுதான் நம்புகிறேன்.

உங்களுக்குத் தெரியும், புலி எதிர்ப்பு புனைவிலக்கியங்களுக்குத் தான் தமிழ் இந்திய இலக்கிய உலகில் பெரும் இடமுண்டு. அதை நடுகல் தகர்த்துள்ளது என்றே சொல்வேன். இதுவரையில் 2 ஆயிரம் பிரதிகளுக்கு மேல் வாசகர்களைச் சென்றடைந்துள்ளது. இரண்டாம் பதிப்பும் காண்கிறது. நடுகல்லை முதன் முதலில் படித்தவர் தமிழக எழுத்தாளர் அம்பை. சிறிய வயதில் பெரியவனாக்கப்பட்ட அந்த பூர்வமான சிறுவனை தனக்குப் பிடித்திருக்கிறதென சிலாகித்து ஒரு கடிதம் எழுதியிருந்தார். அதுபோல பல பாராட்டு, ஊக்கப்படுத்தல். இனிவரும் காலத்தில் நாங்கள் சொல்லாத, பதிவு செய்ய வேண்டிய பல கதைகளை எழுதி முடிக்க வேண்டியதுதான் எனக்கான பணி என்று நினைக்கிறேன். அந்த உந்துதலை நடுகல் தருகிறது.

இ.சு.முரளிதரன்:

கவிதை, சிறுகதை, நாவல் போன்ற பிரதிகளுக்கு நிரந்தரமான வடிவம் ஒன்று வரையறுக்கப்படாத கழலில்... நடுகல் நாவலானது வடிவப் பிரக்கையோடு அமையவில்லை என்ற விமர்சனத்தை எவ்வாறு எதிர்கொள்கிறீர்கள்?

தீபச்செல்வன்:

நிரந்தரமான வடிவமா? அப்படி ஒன்று இல்லை. இலக்கிய வடிவமும் உள்ளடக்கம்போல காலத்திற்கு காலம் மாற்றம் பெற்றுத்தான் வருகின்றது. அப்படி பார்த்தால் நாம் இன்றைக்கு செய்யுள்களைத்தான் எழுதிக்கொண்டிருக்க வேண்டும்.

தவிர்வும், நடுகல் மீதும், ஏன் என்னுடைய கவிதைகள்மீதும் இப்படி சிலர் விமர்சனம் என்ற போர்வையில்

அவதூறுகளை கொட்டுவதுண்டு. இதனை காழ்ப்புணர்வாகவும் திட்டமிட்ட புறக் கணிப்பாகவுமே சொல்வேன். நடுகல் நாவல் பரவலான கவனத்தை ஈர்த்திருக்கும் நிலையில், சிலர் இவ்வாறு கூறுகின்றனர். சுய சரிதை என்றும் நினைவுக்குறிப்பு என்றும் சொல்கின்றனர். உலகில் தலை சிறந்த சில நாவல்கள் சுய சரிதைகளாகவும், நினைவுக் குறிப்புக் களாகவும் இல்லையா? நாவலின் கதை சொல்லல் வடிவத்தில் அதுவும் ஒன்று தானே. நடுகல் தொடர்பில் தலை சிறந்த, பல்வேறு சிறந்த புனைவுகளை தந்த படைப்பாளிகள் பாராட்டியுள்ளனர். குறைபாடுகளை சுட்டும் விமர்சனத்தை முன்வைத்துள்ளனர். போராளி எதிர்ப்பு புனைவுகளில் பார்த்திராத மெய்யானவொரு உலகத்தை நடுகல் பேசுகிறது. நடுகல் போராளிகளை பற்றிப் பேசுகிறது என்பதுதான் இப்படி சொல்பவர்களின் சிக்கல். அது நல்ல இராணுவ உறுப்பினரை பற்றி பேச வில்லை என்பதால் நாவல் என்பதற்கான வரையறையை இழக்கிறது என்பதெல்லாம் மிகப் பெரிய இலக்கிய வன்முறையல்லவா?

இ.சு.முரளிதரன்:

போரின் வலியை "நடுகல்" ஊடாக வெளிப்படுத்த முனைந்துள்ளீர்கள். "ஆனுதா பத்தை அவாவி படைப்பினை வெற்றி பெறச் செய்யும் உத்தி" என்று சிலர் அடையாளப்படுத்தியுள்ளார்களே...

தீபச்செல்வன்:

அப்படியான எந்த உத்தியும் நாவலில் இல்லை. சில ஊடக நேர்காணலில்

ஒரு வரியாவது போராளிகளை விடுதலையை தவறாக சித்திரித்தால் அந்தப் படைப்புக்கு கிடைக்கிற வரவேற்பு கடுமையாய் கிடைக்கிறது. அவர்கள்தான் நடுநிலைவாதிகள் என்கிற வேசம் வேறு. உலகமே கண்டு துயர்கொள்கிற ஒரு நிகழ்வை கண்டு கேலி செய்கிற மனிதர்களை என்னவென்பது? இலக்கிய விழாக்களை, இணைய முகப்புத்தக கொண்டாட்டங்களில் பெரும்பாலும் புலி எதிர்ப்பு இலக்கியத்திற்குதான் பெரும் இடமுண்டு.

தான் அப்படி கேட்டார்கள். தவிரவும், போரின் வலி என்பது அனுதாபத்தை கோரும் நோக்கத்தை கொண்டதல்ல. அது விடுதலையை நீதியைக் கோரும் குரல். நடுகல், ஒரு சிறுவனின் முனகல். ஒரு குழந்தை தன் சகோதரனிடம்கேட்டு செய்யும் அடம்பிடிப்பு. ஒரு நினைவழிப்பு போரைப் பேசுகிற சீற்றம். நாவலின் வெற்றி என்பது அது முழுக்க முழுக்க உண்மையைப் பேசியதுதான். தெளிவாகச் சொல்வதானால், நடுகல், எதிரிகளின் மனசாட்சியை கூட உறுத்துகிற உண்மையே தவிர, இது அனுதாபத்தை கேட்கும் குரல்லல்ல.

இ.சு.முரளிதரன்:

உங்கள் தங்கை விடுதலைப் போராட்டத்தில் இணைக்கப்பட்ட தருணத்தின் வெளிப்பாடாக நீங்கள் எழுதிய கவிதையை உங்கள் எதிர்ப்பாளர்கள்.. சமூக வலை தளங்களில் முன்னிறுத்தி வருகிறார்கள். இவ்வாறான செயல்பாடுகளுக்கு உங்கள் எதிர்வினையை அறிந்து கொள்ளலாமா?

தீபச்செல்வன்:

நல்ல விசயம்தான். என்னைப் போன்றவர்கள், போரின் எல்லாப் பாதிப்புக்களையும் எழுதியுள்ளனர் என்பதை அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்கிறார்கள். போராளிகள் மீதான விமர்சனம் என்பது உள்ளிருந்து வந்திருக்கிறது என்பதையும் அது அவர்களுடைய எழுத்தைப்போல அவதூறு மற்றும் காழ்ப்புணர்வால் ஆனதில்லை என்றும் அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்கிறார்கள்.

இ.சு.முரளிதரன்:

சமகால இலக்கியச்சூழல் திருப்தி தருகின்றதா?

தீபச்செல்வன்:

ஈழத்தில் ஒரு இலக்கிய தேக்கம் இருக்கிறது. அதுவே மிகைப்படுத்தப்பட்ட இலக்கிய நடிக்கர்களுக்குமான வெளியை திறந்துவிட்டிருக்கிறது. இங்கிருந்த பலர் தமது எழுத்தால் ஈழத்தை திரும்பிப் பார்க்க வைத்தனர். இன்றைக்கு ஈழ எழுத்துக்கள் பிரதேசங்களுக்குள் முடங்கிக் கிடக்கின்றன. எழுத்தை முழு வாழ்க்கையாக கொண்டவர்கள் உருவாக வேண்டும். முள்ளிவாய்க்கால் கூட இன்னும் சரியாக எழுதப்படவில்லை. குணா கவியழகன் நாவல்கள், அகரமுதல்வன் கதைகள், தமிழ்நதியின் கதைகள், நா. யோகேந்திரநாதன் கதைகள் என்பன நம்பிக்கை அளிக்கின்றன.

ஈழத்து இலக்கிய உலகில் இருக்கிற ஆபத்தே, போராளி எதிர்ப்பு இலக்கியவாதிகளின் பொறியை தாண்டுதல்தான்.

புனர்வாழ்வு பெற்று வெளியில் வரும்போது, போராளி ஆதரவு - தமிழ் தேசிய ஆதரவு எழுத்தாளராக வந்த யோ. கர்ணனும் தமிழ்கவியும் போராளி எதிர்ப்பு எழுத்தாளர்களின் நட்புடன் தம்மை போராளி - போராட்ட எதிர்ப்பாளர்களாக மாற்றிக் கொண்டார்கள். மக்களுடன் நின்றபோது, தடுப்புச் சிறைகளில் இருந்தபோது வராத மாற்றம், இவர்களைக் கண்டவுடன் வருகின்றது. இவர்களின் சொற்கள்தான் பெரும் அணுகுண்டுகள். அற்ப சொற்ப நலன்களுக்காக தேசிய உணர்வை அழிப்பவர்கள். புதிதாக எழுத வருபவர்கள் கூட இப்படியானவர்களால் மூளைச்சலவை செய்யப்படுகின்றனர்.

நடுகல், ஒரு சிறுவனின் முனகல். ஒரு குழந்தை தன் சகோதரனிடம் கேட்டு செய்யும் அடம்பிடிப்பு. ஒரு நினைவழிப்பு போரைப் பேசுகிற சீற்றம். நாவலின் வெற்றி என்பது அது முழுக்க முழுக்க உண்மையைப் பேசியதுதான். தெளிவாகச் சொல்வதானால், நடுகல், எதிரிகளின் மனசாட்சியை கூட உறுத்துகிற உண்மையே தவிர, இது அனுதாபத்தை கேட்கும் குரல்லல்ல.

போராளி - தமிழ் தேச எதிர்ப்புத் தான் இப்போது இலக்கிய ஸ்டைல். ஈழத்து இலக்கிய உலகில் உள்ள வெறுப்பும் குழுமனநிலையும் நீங்க வேண்டும். 2009இற்குப் பிறகு நாம் சந்திக்கின்ற பெரும் சிக்கல் இது. இலக்கியம் படைப்பதைக் காட்டிலும் படைப்பதைப் போல நடிப்பதும், இலக்கிய அரசியல் செய்வதும் தான் இங்கே பெரிதாய் நடக்கிறது. இவர்களிடமிருந்து மிக வெகுதூரத்தில் விலகியிருக்கவே விரும்புகிறேன். நான் எப்போதும் மக்களுடன் இருந்து அவர்களின் குரலாய் எழுதவே விரும்புகிறேன்.

அவன் அன்று காலை நேர்முகப் பரீட்சைக்குச் சென்றிருந்தான்.

பல கேள்விகள் கேட்டார்கள். படபடவென்று பதில் கூறினான்.

முடிவில் வெளியில் காத்திருங்கள் அறிவிக்கிறோம் என்று கூறினார்கள். அவனும் வெளியே வந்து காத்திருந்தான்.

அவனைப் போலவே வந்திருந்த பலர் நேர்முகப் பரீட்சைக்கு உள்ளே செல்வதும் வெளியே வருவதுமாக இருந்தார்கள்.

சிலர் காத்திருக்காமல் போனார்கள்.

போனவர்களுக்கு நாளை அறிவிப்பதாகக் கூறியிருந்தார்களாம்.

இவனோடு இன்னுமொருவர் வெளியில் காத்திருந்தார்.

சிறிது நேரம் கழித்து நேர்முகப் பரீட்சையில் கேள்வி கேட்டவர்களில் ஒருவர் வெளியே வந்தார்.

இவர்கள் இருவரும் பரபரப்பாகினர்.

வந்தவர் நேராக இவனிடம் வந்து கையைக் குலுக்கினார்.

உங்களுக்கு இந்தப் பதவியைத் தருவதாக உள்ளோமென்றும் கூறினார்.

இவனுடைய சந்தோசத்துக்கு அளவேயில்லை. மற்றவரை நினைக்கும்போது இவனுக்குக் கவலையாக இருந்தது. போட்டியென்று வந்தால் ஒருவர்தானே வெல்ல முடியுமென்று மனதைத் தேற்றிக் கொண்டான்.

அவனுடைய வாழ்நாள் இலட்சியமான ஆசிரியத் தொழில் கிடைத்துவிட்டது.

வருகின்ற மாதமான வைகாசி முதலாந்திகதி ஆரம்பிக்கச் சொல்லிக் கேட்டிருந்தார்கள்.

சந்தோசமாகச் சம்மதித்திருந்தான்.

அவனுடைய வீட்டிலிருந்து பஸ்சில் பயணம் செய்ய வேண்டும். பாடசாலை தொடங்கும் நேரம் காலை ஒன்பது மணி. மூன்று முப்பதுக்கு முடிந்து விடும்.

முதல் நாள் பாடசாலைக்கு புதிய உடுப் பணிந்து புறப்பட்டான். அப்பாவும் அம்மாவும் வாழ்த்தி அனுப்பினர்.

பாடசாலையில் முதல்நாள் ஆகையால் அதிபரைச் சந்திக்கும்படி கேட்கப்பட்டிருந்தான்.

அதிபர் நடுத்தர வயதை எட்டியவர். இவனை வரவேற்று வாழ்த்துக்கள் கூறினார். பாடசாலைபற்றி விலாவாரியாகக் கூறினார். ஆசிரியர்களின் ஒழுக்கம் பற்றியும் மாணவர்களின் ஒழுக்கம் பற்றியும் எடுத்துரைத்தார்.

பாடசாலையின் சரித்திரம் சொல்லவும் அவர் தயங்கவில்லை.

அவர் கொஞ்சம் அதிகப் பிரசங்கிபோல் அவனுக்குப் பட்டது.

அவனுக்கு ஏழாம் எட்டாம் வருட வகுப்புகளுக்கான கணித பாடம் கொடுக்கப்பட்டது.

கணிதம் அவனுக்கு இலகுவான பாடம்.

அவனுக்குப் பிடித்த ஒரு பாடம்.

இன்று வகுப்புகளை அவதானிக்கும் படியும்

ஆசிரியம்

கரவை மு.தயாளன்

நாளையிலிருந்து படிப்பிக்க ஆரம்பிக்கும் படியும் கணிதப் பிரிவுக்கான தலைவர் கூறியிருந்தார்.

மறுநாளும் வந்தது.

முழுமையான தயாரிப்புடன் வகுப்பறைக்குள் நுழைகிறான். அது ஏழாம் வகுப்பு. இருபத்தெட்டு மாணவர்கள் வகுப்பறையில் இருந்தனர். அதில் பத்துப்பேர் பெண்கள் பதினெட்டுப்பேர் ஆண்கள்.

அவன் அவர்களைப் பார்த்து இன்று உங்களுக்கு "பின்னம்" படிப்பிக்க உள்ளேன் என்று கூறினான்.

அவர்களில் ஒருவன் இவன் கூறுவதைக் கேட்காமல் பக்கத்தில் உள்ளவனோடு கதைத்து அவனையும் குழப்பிக் கொண்டிருந்தான்.

இவன் அந்த மாணவனைப் பார்த்து கதைக் காமல் கவனிக்கும்படி கூறினான். அவன் கேட்பதாக இல்லை. கோபம் வந்தது ஆனால் கோபிக்கவில்லை.

முதல் நாள் என்ற படியால் தன்னை அடக்கிக் கொண்டான்.

பாடசாலையில் பொறுமை காக்க வேண்டுமெனத் தகப்பன் அறிவுறுத்தியதை நினைத்துக் கொண்டான்.

இவனுக்குக் குழப்பமாக இருந்தது. சரி அவனை விட்டுவிட்டுப் படிப்பிக்க ஆரம்பித்தான்.

பலரால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

இந்த இலகுவான கணிதப் பகுதி ஏன் இவர்களுக்குப் புரியவில்லை என்று குழப்பமடைந்தான்.

திரும்பத் திரும்ப பல உதாரணங்களுடன் விளக்கினான்.

பலர் விளங்கிக் கொண்டாலும் ஒரே ஒரு மாணவன் மட்டும் புரிந்து கொள்ளாமல் குழம்பினான்.

அவனுக்கருகில் போயிருந்து மிகவும் ஆறுதலாக அவதானமாகச் சொல்லிக் கொடுத்தான்.

அவன் புரிந்து கொள்வதாக இல்லை.

பேந்தப் பேந்த விழித்தான்.

விளங்காத மாணவனுக்குப் புரிய வைப்பது தான் உன் வேலையின் வெற்றியாகும் எனத் தகப்பன் கூறியதை நினைவு படுத்திக் கொண்டான்.

தலையைப் பிய்த்துக் கொண்டு சாகலாம் போலிருந்தது. ஏனிந்தத் தொழிலுக்கு வந்தோம் என்பது போலிருந்தது.

பாடம் முடிந்ததற்கான மணி அடித்தது.

இவன் அந்தப் பையனைப் பார்த்து மத்தியானம் சாப்பாட்டு நேரம் என் அறைக்கு வா என்று கூறிவிட்டு அடுத்த வகுப்பெடுக்கப் போய்விட்டான்.

போகும் வழியிலும் அந்தப் பையனைப் பற்றித்தான் சிந்தனை. எப்படி பின்னத்தை அவனுக்குப் புரிய வைப்பது.

“என்ன யோசினையாய்ப் போறியன்” என்று அவன் சக ஆசிரியை கேட்கிறான்.

இவன் அதனைக் கேளாத மாதிரியே போகிறான்.

அவனது சிந்தனை முழுக்க பின்னத்தை அந்தப் பையனுக்கு எப்படிப் புரிய வைப்பது என்பதுதான்.

இது அவனுக்கொரு சவாலாகவும் இருந்தது.

“எல்லாருக்கும் மூளை ஒரேமாதிரித்தானே இருக்கும். மற்றவர்களுக்கு விளங்கியதுபோல் ஏன் இவனுக்குப் புரியாதாம்”

இந்தக் கேள்வி இவனைக் குடைந்து கொண்டிருந்தது.

மற்ற வகுப்பிலும் அவனால் ஒழுங்காகப் பாடம் எடுக்க முடியவில்லை.

மாணவர்களுக்கும் இவனுடைய பதட்டம் வியப்பைக் கொடுத்தது.

மத்தியானம் அவன் வரப்போகிறான்.

இன்னும் ஒரு வழியும் தென்படவில்லை.

விரைவாக வழி கண்டு பிடிக்கவேணும் இல்லை

திடீரென்று கண்களில் ஒரு ஒளி. வழி ஒன்று தெரிகிறது.

அதிபரிடம் சென்று கூறிவிட்டு வெளியே உள்ள கடையை நோக்கி ஓடுகிறான்.

அங்கே இருந்து கேக் ஒன்றை வாங்கிக் கொண்டு வருகிறான்.

காட்சிப்படுத்தல் முறை (visualisation) மூலம் புரிய வைக்கலாம் என்று மனம் சொல்கிறது.

மத்தியானம் இவனுடைய அறைக்கு அவன் வருகிறான்.

அவனை அன்போடு அழைத்து வந்து கதிரையில் அமர்த்துகிறான்.

அவனும் சிரித்த முகத்தோடு அமர்ந்திருக்கிறான்.

இவனுக்கோ சந்தோசம்.

அவனுக்கருகில் இருந்து தான் கொண்டு வந்த கேக்கை அது முழுசு என்பதை அவனுக்குப் புரிய வைத்தான். அவனும் புரிந்ததுபோல் தலையாட்டினான்.

இவனுக்கு மேலும் சந்தோசம்.

பின்பு அதனை இரண்டாக வெட்டினான்.

வெட்டிய ஒரு பாதியை கையில் வைத்துக் கொண்டு இது என்ன என்று கேட்டான்.

அவனும் சிரித்துக் கொண்டே கேக் என்றான்.

இவனுக்குக் கோபம் உச்சத்துக்கு ஏறியது.

“சரி. கேக் தான். இதன் அளவு என்ன?” என்று உறுக்கிக் கேட்டான்.

அவன் பயந்துவிட்டான். இவனுடைய அந்தச் சத்தம் அந்தச் சிறுவனை நடுங்கச் செய்தது.

அழுது விடுவான் போலிருந்தது.

அமைதியாக அவனருகில் சென்று “சரி.. சரி.. என்னைக் கவனி. நான் கையில் வைத்திருப்பது இரண்டில் ஒன்று தானே” என்றான்.

அவன் இவனது கண்களை ஏறெடுத்துப் பார்க்கவே விரும்பவில்லை.

எங்கோ பார்த்துத் தலையை மட்டும் அசைத்தான்.

இவனுக்கு எரிச்சலாக இருந்தது.

“என்னைப் பார். என் கண்களைப் பார்த்துக் கதை” என்று மீண்டும் சத்தமாகக் கத்தினான்.

அவன் நடுநடுங்கி ஒவெனக் கத்திக்கொண்டு வெளியே ஓடினான்.

இவன் அதனை எதிர் பார்க்கவில்லை.

இவனும் வெளியே ஓடினான். இவனுக்கு நெஞ்சு பதைபதைத்தது.

அவனுக்கு ஏதாவது நடந்துவிட்டால்...

இவனால் அந்தச் சூழ்நிலையை ஜீரணிக்க முடிய வில்லை.

ஏன் அவன் ஓடுகிறான். ஓடிக் கொண்டிருந்த அவனை இன்னொரு ஆசிரியர் பிடித்துக் கொள்கிறார். நிலைமை கட்டுக்குள் வந்து விடுகிறது. விடயத்தை அந்த ஆசிரியருக்குக் கூறுகிறான். அமைதியாகவும் கவனமாகவும் அந்தப் பையனைக் கையாளும்படி அவர் கூறுகிறார்.

“நீங்கள் அவனுடைய தனிப்பட்ட தரவுகளை வாசிக்கவில்லையா?” என்று கேட்கிறார்.

இல்லை என்று சொல்ல விருப்பமில்லை. சமாளிக்கிறான்.

பாடசாலை முடிவதற்கான மணி அடிக்கிறது. இவன் குழம்பிப் போய் இருந்தான். முதல் நாளே இப்படி ஒரு பிரச்சினை.

வீட்டில் போயும் இவனால் அமைதியாக இருக்க முடியவில்லை. தன்னோடு கொண்டு வந்த அவனைப் பற்றிய அறிக்கையை வாசிக்கிறான்.

அந்தப் பையனுக்கு மன இறுக்கம் (Autism) என்ற குறைபாடு இருக்கிறது.

இணையத்தில் அது சம்பந்தமான அறிவைப் பெறும் முயற்சியில் ஈடுபடுகிறான்.

அவர்களோடு எப்படிப் பழக வேண்டுமென்றெல்லாம் போடப்பட்டிருந்தது.

தன்னுடைய மன இறுக்கம் தளர்ந்து அவனின் மன இறுக்கத்துக்கு ஏற்றமாதிரிக் கற்பிக்கும் திட்டத் துடன் பாடசாலையுள் நுழைந்து கொண்டிருந்தான். இம் முறை வெற்றிதான் என்ற தன்னம்பிக்கை அவனுள் பரவி இருந்தது. ஆசிரியம் என்பது படித்ததைக் கற்பிப்பது மாத்திரமல்ல என்ற கல்வி பற்றிய பரவல் அவனுள் வியாபித்துக் கொண்டிருந்தது.

பனைமீன் நாடன் பக்கம்!

இலங்கையின் இன முரண் பாட்டையும் அதன் தொடர்ச்சியான விடுதலைப் போராட்டத்தையும் போராளிகளையும் சித்திரிக்கும் கலை இலக்கியப் படைப்புகள், அண்மைக் காலங்களில் அதிகம் வந்துள்ளன; ஆனால், பலவற்றில் தவறான சித்திரிப்புகளைக் காண முடிகின்றது! அரசியல் தந்திரோபாய “உள்நோக்கங்கள்”, தனிப்பட்ட பாதிப்புகளின் ‘வன்மம்’ மற்றும் படைப்பாளிகளின் நோக்குநிலை வேறுபாடுகள் போன்றவை, இவற்றின் காரணங்கள் ஆகலாம். மு. பொன்னம்பலம் என்ற “மெய்யுள் வாதி”, (தான் காதலித்து மணந்தவளான) கர்ப்பிணி மனைவியை அடித்துக் காலால் உதைப்பவனாகவும், வீட்டுக்கு வந்துபழகும் சக போராளிகளுடன் தவறான உறவு வைத்திருப்பதாக அவளைச் சந்தேகித்துத் துன்புறுத்துபவனாகவுமுள்ள புலிகள் இயக்கப் போராளிக் குழுத் தலைவனை, வன்னிச் சூழலில் - ‘சங்கிலியன்

தரை’ நாவலில் சித்திரிக்கிறார். இரகசிய நடவடிக்கைக்காகக் கொழும்பில் தங்கியுள்ள ஆண் - பெண் போராளிகள் இருவர் வக்கிரமாக உடல் உறவு கொள்வதாகவும், அவ்வேளை ஒருவரை யொருவர் அடித்துக் கீழ்த்தரமான சொற்களில் ஏச்சுப்படுவதாகவும் “கானல் தேசம்” நாவலில் சித்திரிக்கிறார், நொயல் நடேசன் என்ற “மகிந்தவாதி”! நாவலின் ஓரிடத்தில், விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பை இடதுசாரிப் பாத்திரமொன்று, “மனித மலத்தைப் போல் அருவருப்புடன் நோக்குவதாக”வும் சொல்கிறார்! ஏற்கெனவே கவிஞர் தானா விஷ்ணு, இயக்கத் தலைமை பற்றிய ‘கடவுளாலும் கைவிடப்பட்டவனுக் கான பிரார்த்தனை’ என்னும் “வக்கிரமான” கவிதையை எழுதியுள்ளார். சோமரத்ன திசநாயக்கவின் நெறி யாள்கையில் உருவாகி, 2000 இல் வெளியான ‘சரோஜா’ சிங்களத் திரைப்படத்தைச் சில நாள்களின் முன்னர்தான், பார்க்க முடிந்தது; அதிலும் இவ்வாறு தவறான சித்திரிப்புகள் பல உள்ளன.

திரைப்படக் கதை இதுதான் : வன்னியிலுள்ள ஒரு குடும்பம். சுந்தரத்தின் 14 வயது மகனைப் புலிகள் பிடித்துச் செல்கின்றனர்; ஒருநாள் வந்து அவன் சண்டையில் இறந்ததைச் சுந்தரத்திடம் கூறி, மறுநாள் பயிற்சிக்கு வருமாறு ஏ.கே. 47 துவக்கைக் கொடுத்துச் செல்கின்றனர்; அவன் விருப்பமின்றிப் போராளியா கிறான். வேறொருநாள் வீட்டுக்கு வந்த சில போராளி கள், சுந்தரம் தாங்கள் சொன்னதைச் செய்யவில்லை யென மனைவியிடம் சொல்லி அவளைச் சுட்டுவிட்டு, வீட்டையும் கொளுத்துகின்றனர். சுந்தரம் வீடுவந்து ஏழு வயது மகள் சரோஜினியைக் காப்பாற்றி, தனது துவக்கையும் கூடவே எடுத்துச் செல்கிறான். அப்போது ஆரம்பமான இராணுவ நடவடிக்கையின்போது, இருவரையும் ஓர் இராணுவத்தான் புதரருகில் காண்கிறான்; ஆனால் அவன் ஒன்றும் செய்யாது, இருவரையும் காட்டினுள் ஓடித்தப்பமாறு சொல்கிறான்; இடையில் சுந்தரம் காலில் தூட்டுக் காயத்துக்குள்ளாகிறான்; ஆயினும், கஷ்டப்பட்டபடி சிங்கள எல்லைக் கிராமத்தினருகில் வந்துவிடுகின்றனர். கிராமத்துள் சென்றால் சிங்கள மக்கள் சிறுமிக்கு உதவுவார்கள்; அதனால் தன்னை விட்டுவிட்டு அங்கே போய் உயிர் வாழும்படி தகப்பன் வற்புறுத்த, விருப்பமின்றி சிறுமி செல்கிறான். குளத்தருகில் வருணி என்ற சிங்களச் சிறுமியைச் சந்திக்கிறான்; அவள் களவாக வீட்டிலிருந்து உணவு கொண்டு வந்து கொடுக்கிறான். பிறகு அவள்மூலம் சரோஜினியையும் சுந்தரத்தையும் பற்றிப் பெற்றோர் அறிகின்றனர். தகப்பன் புஞ்சிபண்டா கிராமப் பள்ளிகூட ஆசிரியர். வருணியின் வற்புறுத்தலில், இருவரையும் தமது வீட்டில் வைத்துப் பிறர் அறியாமல் பாரமரிக்கின்றனர். ஆயினும் காயம் மாறாததில், நகரிலுள்ள மருத்துவமனைக்குச் செல்ல நேர்கிறது; சுந்தரத்தைத் தனது தம்பி ‘சுந்தர பண்டா’வெனவும், அவன் ஊமையெனவும் சொல்கிறார் ஆசிரியர்; ஆயினும் உண்மை தெரியவரவே, இருவரும் பொலிசாரால் கைது செய்யப்படுகின்றனர். நீதிமன்றால் இருவரும் விடுதலை செய்யப்படுகின்றனர். கிராமத்தவர் ஆசிரியர்மீது வெறுப்புக்கொண்டு தலைமை ஆசிரியரிடமும் கல்வி அதிகாரிகளிடமும் புகார் செய்யவே,

அவருக்கு மன்னாருக்கு இடமாற்றம் வழங்கப்படுகிறது. புஞ்சி பண்டாவின் விருப்பத்தின்படி மாணவர்களின் பெற்றோருடனான சந்திப்புக் கூட்டம் நடைபெறுகிறது; அவர் மனிதத்துவத்தைப் பற்றியும், பலிகளால் பாதிக்கப்பட்ட சுந்தரத்துக்கும் சிறுமிக்கும் உதவியது தவறல்லவெனவும், அமைதியாக விளக்குகிறார்; பிறகு, ஒரு காலில்லாத சுந்தரத்தை முன்னால் அழைத்து அறிமுகப்படுத்துகிறார். பெரும்பாலானோர் அவரது கருத்துகளை ஏற்றுக் கைதட்டுகின்றனர். அங்கு வந்த இரண்டு புலிப் போராளிகளில் ஒருவர் சபையிலிருந்து எழுந்து, சுந்தரத்தை நோக்கி ஏ. கே. 47 துப்பாக்கியால் பல தடவைகள் சுடவே, அவன் இறக்கிறான்; கிராமத்தவர் சிதறி ஓடுகின்றனர். இறுதிக் காட்சியில் ஆசிரியரின் குடும்பம் மன்னார் செல்வதுடன் திரைப்படம் முடிகிறது.

சுந்தரத்தின் குடும்பத்துக்குப் போராளிகளால் நேர்ந்தவை இயல்பற்றவை. காயப்பட்ட புலிப் போராளியை ("பயங்கரவாதி") சிங்களக் கிராமத்தில் பாதுகாப்பது, ஆசிரியரும் சுந்தரமும் கைதுசெய்யப்பட்ட பின் நீதிமன்றால் மிக விரைவில் விடுவிக்கப்படுவது என்பனவும் யதார்த்தமில்லாதவை. தமிழ் மக்களின் நீண்டகால அரசியல் பிரச்சினைகள், அதன்காரணமான போராட்டப் பின்னணி, தமிழ் மக்களின் அவலங்கள் என்பன பற்றி ஒன்றுமே சொல்லப்படுவதில்லை. மாறாக, தமிழர்களால் தான் (போராளிகளால்!) தமிழர் பாதிக்கப்படுகின்றனர்; சிங்களவர் அவர்களுக்கு மனிதத்தன்மையுடன் உதவுகின்றனர் எனச் சொல்லப்படுகின்றன. பெற்றோரற்ற - (சரோஜா வெனப் பெயர் மாற்றப்பட்டு சிங்கள மொழி கற்றுத் தரப்படும்) சரோஜினியும் அவர்களைச் சார்ந்தே இருக்க முடியுமாம்! திரைச்சுவடியை எழுதிய நெறியாளர், திரிபுகளில்லாத - இலங்கையின் யதார்த்த அரசியல் சூழலைச் சித்திரிக்கும் - வகையில் அதனை ஏன் எழுதி யிருக்கவில்லை என்பது, கேள்விக்குரியதே!

போலி யதார்த்தத் திரைப்படமானாலும், புஞ்சிபண்டா குடும்பத்தவரின் மனிதத்துவப் பண்பை வெளிப்படுத்தும் காட்சிகள், திரைச்சுவடியில் நுட்பமாகக் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளன; சிறப்பாகக் காட்சிப்படுத்தப்பட்டுமுள்ளன. சுமிந்தா வீரசிங்கவின் ஒளிப்பதிவு சிறப்பானது! புஞ்சிபண்டாவாக வரும் ஐனக சும்புக்கேறையின் அமைதியான நடிப்பு அற்புதம்! மனைவி, வருணி, சரோஜினி, சுந்தரம், மருத்துவர் பாத்திர நடிப்புகளும் பாராட்டுக்குரியவர்கள். முக்கிய நடிப்புகளான ஜோ அபேவிக்கிரம, ரோனி ரணசிங்க, ரவீந்திர ரண்தெனிய ஆகியோர் வரும் சிறிய பாத்திரங்களும் செம்மையாக, மனதில் தங்குமாறு உருவாக்கப்பட்டுள்ளன.

உணர்வு ரீதியில் தாக்கமான திரைப்படமாகவே உள்ளது; அதனால் சர்வதேச ரீதியில் அங்கீகாரத்தையும் பெற்றுள்ளது!

டாக்கா உலகத் திரைப்பட விழாவில் (2000), சிறந்த படத்துக்கான 'பார்வையாளர் விருது'; 'சிறந்த ஆசியத் திரைப்படத்துக்கான விருது'.

ஈரான் உலகத் திரைப்பட விழாவில் (2000), 'சிறந்த நெறியாளர் விருது'; 'சிறந்த நடிப்புக்கான விருது' (இரண்டு சிறுமிகளுக்கு).

கொரிய உலகத் திரைப்பட விழாவில் (2000), 'விசேட விருது' ஆகியவற்றை இத்திரைப்படம் பெற்றுள்ளது.

இலங்கையின் யதார்த்த அரசியல் சூழல்பற்றிய விழிப்பான நோக்கே, இக்கலைப் படைப்பினது சாராம்சத்தின் திரிபுநிலையைக் கண்டறிய உதவும். இவ்விடத்தில், "கலைச் சிறப்பு மிக்க - ஆனால், தவறான அரசியல் சார்புகொண்ட படைப்புகள் மிகவும் தீங்கானவை" என, யாரோ ஓர் அறிஞர் சொன்னதும் நினைவுக்கு வருகின்றது!

போனவாரம் தேசம்

உன் வீட்டை

தலைக்கீழாக்கித் தேடியது

உன் மகளுடைய பொம்மையில்

தலையில் கோடரி தேடியது

கைகளில் கத்தி தேடியது

கால்களில் வாள்கள் தேடியது

சிறைத்த பொம்மையில்

குண்டு தேடியது

பொம்மையில் இரத்தம் வராததால்

கொடும்மந்திரத்தை ஜபித்தவாறு

ஊடகங்களுக்குள் ஆவியானது

இன்று நோன்பு திறக்கையில்

முன் கதவு உடையும்

அதிஉவு கேட்டு வாசல் வந்தாய்

பொம்மையில் தேடப்பட்ட ஆயுதங்களுடன்

இனவெறியாளர் உன்னை கழந்தனர்

ஒருவன் கோடரியால்

உன் தலையில் ஒங்கி அடித்தான்

கத்தியால் சிலர் கைகளை அரிந்தனர்

வாள்களால் சிலர் கால்களை வெட்டினர்

முண்டத்துண்குகள் இரவை மலையாக்கின

சிறைத்த உன் இதயத்தை

ஒருவன் தலையில் வைத்து கூத்தாடினான்

வெறி ஏற உன் இரத்தத்தை நக்கி நக்கி

குண்டுகளை வீசியவாறு

கொள்ளை மூட்டைகளுடன் ஓடினர்

இனவாத அரசியல் காரர்கள்

உன் சதை துண்டுகளை பொறுக்கினர்

பொரித்துத் தின்ன

துவெஷ ஊடகங்கள்

உன் எலும்புகளை அள்ளி எடுத்தன

கூப்பு வைத்துக் குடிக்க

நோன்புத் திறக்க எடுத்த

பேரீத்தம் பழுத்துடன்

உனது குடும்பத்தினர்

காட்டுக்குள் ஒழிந்தனர்

உன்னுடைய மண்

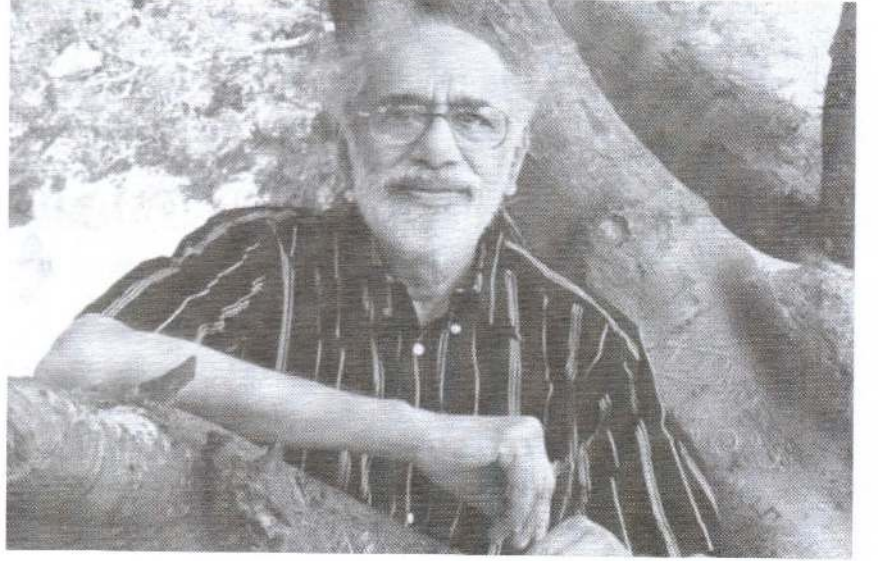
சாம்பல் மோடாகிப்போயிற்று

உன் வீட்டை தலைக்கீழாக்கித் தேடிய தேசம்

கொடும் ருசித்தது

- ஈழக்கவி

சுந்தர ராமசாமியுடன் ஒரு தொடர்பாடல்

நான் சுந்தர ராமசாமிக்கு எழுதிய கடிதமொன்றும் அதற்கு அவர் தந்த பதிலும் இங்கு தரப்படுகிறது.

முன்குறிப்பு

நான் 06.03.2004 இல் சுந்தர ராமசாமிக்கு எழுதிய கடிதத்தின் இறுதியில் பின்வருமாறு எழுதியிருந்தேன்.

“நான் முதன் முதலில் சந்தித்த உண்மையான மனிதன் மு.தளைய சிங்கம். நான் இன்று வரை சந்தித்த உண்மையான மனிதனும் அவர்தான் இன்னு மொருவரைத் தேடிக்கொண்டிருக்கிறேன். அவர் கிடைப்பாரா?”

அதற்கு சு.ரா. தனது 11.03.2004 திகதிய கடிதத்தில் “உண்மை என்ற சொல்லை எந்த அர்த்தத்தில் பயன்படுத்துவீர்கள் என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள விரும்புகிறேன்” என்று கேட்டிருந்தார். அதற்கு நான் எழுதிய பதிலும் கீழே தரப்படும் கடிதத்தில் உள்ளது.

வைகைதெரு
சந்தோஸ் நகர்
போரூர்
சென்னை
600116
20.03.2003

அன்புள்ள சுந்தர ராமசாமி அவர்களுக்கு

தங்கள் கடிதம் (11.03.2004) கிடைத்தது. தாங்கள் உடனடம் தேறியிருப்பது மனதுக்கு ஆறுதலைத் தருகிறது.

இப்போதே எழுத முயற்சிக்கிறேன். புதுமைப்பித்தனதும் உங்களது நூல்கள் அதற்கான உந்துதலைத் தருமென்று நினைக்கின்றேன். புதுமைப்பித்தனது கட்டுரைகளை வாசித்து முடித்து விட்டேன். இப்போது அவரது கதைகளை வாசித்துக் கொண்டிருக்கின்றேன். ஸ்ராலினைப் பற்றிய புதுமைப்பித்தனது கருத்துக்களோடு எனக்கு உடன்பாடில்லை. ரமண மஹரிஷி, ஸ்ரீ அரவிந்தர் பற்றி வரும் போது அவருக்கு ஆத்மீகம் பற்றி இருக்கின்ற விருப்பமின்மையை வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார். மனதுக்கு மேற்பட்ட தளங்களிலிருந்து ஊடுருவி வரும் ஒளிக்கீற்றுகள் அவரது படைப்புகள் எங்கும் காணப்பட்டாலும் அவரது “ஆத்ம வரட்சி” அவரிடம் நம்பிக்கை வரட்சியை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. அவரது இலக்கிய வெற்றிக்கு இந்த நம்பிக்கை வரட்சியே காரணமாக உள்ளது. இது அவரது எழுத்துக்களில் காணப்படும் முரண் சுவை. நான் உண்மையாக நம்பியதை மட்டும் எழுதினார். போலித்தனமும் நடிப்பும் அவரது எழுத்துக்களில் இல்லை. உண்மையின் வீச்சு அவருடைய எழுத்துக்களில் எள்ளல் தொனியோடு கூடிய வாழ்க்கை விமர்சனமாக இருக்கிறது, வறுமையும் அதன் போரட்டத்தையும்

எதிர் கொண்ட புதுமைப்பித்தன் வாழ்க்கையைப்பார்த்த விதமும், அதே வறுமையையும் போராட்டத்தையும் எதிர் கொண்ட பாரதி வாழ்க்கையைப் பார்த்த விதமும் ஒப்பிட்டு ஆராய்ந்தால் இரண்டு பெரும் படைப்பாளிகளது யுக சந்திகளின், மனநிலை வேறுபாடுகளைக் காண முயன்று வாழ்க்கையையும் புதினின் பல்வேறு பக்கங்களை வியந்துமகிழலாம்.

தமிழ் நாட்டு எழுத்தாளர்களோடு எனக்கு அதிகம் பரிச்சயமில்லை. சில காலம் வெங்கட் சாமிநாதனோடு கடிதத்தொடர்பு இருந்தது. 1976 - 1977 ஆண்டுகளில் என்று நினைக்கின்றேன். பின்னர் அது விடுபட்டுப் போயிற்று பாலையும் வாழையும் எதிர்ப்புக் குரல்கள், இலக்கிய ஊழல்கள் போன்ற நூல்களில் காணப்படும் உண்மையை நிலைநாட்டும் தீவிரம் அவர் நிஜ வாழ்க்கையில் இல்லை போலத் தோன்றுகிறது. மற்றைய எழுத்தாளர்கள் பற்றிய எண்ணங்களைப் புதுப்பித்துக்கொள்ள வேண்டும்.

மௌனியின் கலைத்துவ வெளிப்பாடு மனத்துக்கு இதம் தருவதாக இருக்கிறது. தி. ஜானகிராமனிடம் எனக்கு மிகுந்த லயிப்பு. சற்றுக் கற்பனை போலத் தோன்றும் கதைகளினூடாக மனத்தில் நிலைத்து நிற்கும் பாத்திரங்களை வார்க்கும் திறன் வாசகனுக்கு நிறைந்த அனுபவத்தைத் தருகிறது. மு.பொ., சுவில்வரத்தினம், சேரன், வ.ஐ.ச. ஜெயபாலன், சண்முகம் சிவலிங்கம், நுஃமான், யேசுராசா, முருகையன், மஹாகவி, நீலாவணன் ஆகியோரின் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட நல்ல கவிதைகளில் காணப்படும் அநுபவ வெளிப்பாடு தமிழகக் கவிஞர்களிடம் குறைவு என்பது என் தாழ்மையான அபிப்பிராயம் போதுமான பரிச்சயமின்மையால் அவ்வாறு தோன்றுகிறதோ தெரியவில்லை. தமிழகக் கவிதைகளைச் சேகரித்து வாசித்து எனது கண்பீட்டைத்திருத்தியோ அல்லது உறுதிப்படுத்தியோ கொள்ள வேண்டும். பிச்சமுர்த்தி பற்றிய உங்களது புத்தகத்தை நான் இன்னும் படிக்கவில்லை. படித்தால் புதுப்பார்வை கிட்டக்கூடும்.

'உண்மையான மனிதன்' என்று மு.த. வைக் குறிப்பிட்டேன். 1970 ஆம் ஆண்டிலிருந்து 1973 ஆம் ஆண்டு வரையிலான காலம் மட்டுமே அவரோடு பழகினேன். அவருடன் பழகும்போது அவர் வித்தியாசமான ஆளுமையுடையவர் என்பதைக் கண்டு கொண்டேன் அவர் தனக்கென ஒரு வாழ்க்கையை வரித்துக்கொண்டார்.

அன்பு அறிவு உண்மை

அவையே எம்முள் இறைவன்

பிரபஞ்சமே எமது கோயில்

பொது வாழ்க்கையே எமது தொழுகை.

என்பது அவர் வரித்துக் கொண்ட வாழ்க்கை. அந்த வாழ்க்கைக்கு அவர் தன்னையே முற்றாக அர்ப்பணித்திருந்தார். தனிப்பட்ட முறையில் அவருக்கு யாரிடமும் கோபமோ வெறுப்போ இருந்ததில்லை. ஆனால் பட்டவர்த்தனமாக தான் எதை உண்மை என்று நம்பினாரோ அதைச் சொன்னார்; செய்தார். எவருடைய கருத்தையும் எதிர்கொள்ளத் தயாராக இருந்தார். அதைத் தான் உண்மை என்று சொன்னேன். முரணற்ற உயர்ந்த நோக்குடைய வாழ்க்கை அவரோடு பழகிய அந்தக் காலம் மறக்க முடியாத அற்புத அனுபவம். சதா உற்சாகம், இயக்கம், துடிப்பு, தன்னையே அர்ப்பணிக்கும் தீவிரம் இதுதான் மு.த.

அன்புடன்.

இ.ஜீவகாருண்யன்

இந்தக் கடிதத்துக்கு 27.03.2004 இல் சுந்தர ராமசாமி எழுதிய பதில்.

அன்புள்ள ஜீவகாருண்யன்

அவர்களுக்கு வணக்கம் உங்கள் 20.03.2004 கடிதம் கிடைத்தது மிக்க மகிழ்ச்சி.

புதுமைப்பித்தனைப் பற்றி நீங்கள் கூறும் சிந்தனைகள் புதுமையானவை. நீங்கள் உங்கள் கோணத்தில் அவரைப் பற்றி ஒரு விமர்சனம் எழுதலாம். பாரதியோடு புதுமைப்பித்தனை ஒப்பிடும்போது "இரண்டு பெரும் படைப்பாளிகளது யுக சந்திகளின் மனநிலை வேறுபாடுகளைக் காண முயன்று வியந்து மகிழலாம்." என்று கூறுவது உவப்பாக இருக்கிறது.

வெங்கட் சாமிநாதன் சென்னையில் தான் இருக்கிறார். உங்களுக்குத் தேவையென்றால் அவரது முகவரியைத் தருகிறேன். ஈழத்துக் கவிஞர்கள் தமிழகக் கவிஞர்களுடன் ஒப்பிட்டுப் பல கருத்துகள் சொல்லப்படுகின்றன. நான் அவ்வாறு ஒப்பிட்டுப் பார்த்ததில்லை. நீங்கள் இப்பொருள் பற்றி ஒரு கட்டுரை எழுதலாம்.

மு.த. வுடன் உங்களுக்குப் பழக்கம் இருக்கிறது. ஆனால் அவரிடம் பெற்ற அனுபவங்களைப் பற்றி தமிழில் எந்தப் புத்தகமும் வெளியிடப்படவில்லை. இது பற்றி நீங்கள் யோசிக்க வேண்டும். மு.த. மீது மிகுந்த ஆர்வம் கொண்ட வாசகர்கள் தமிழ் நாட்டில் பலர் இருக்கின்றனர்.

இங்கு நான் நன்றாகவே இருக்கின்றேன். எனது உடனடிமும் மேலும் தேறியிருக்கிறது. என்னால் இயன்றளவு வாசிப்பும் எழுத்தும் தொடர்கிறது.

அடிக்கடி எனக்கு கடிதம் எழுதுங்கள்.

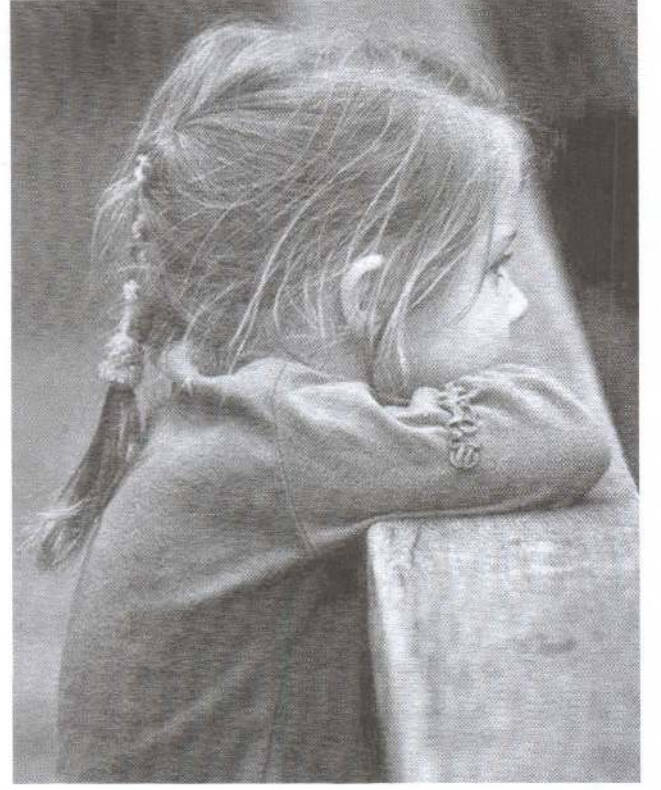
அன்புடன்

சு.ரா

பள்ளிக்கூட இடைவேளை மணி அடித்தது கூட அவள் காதுகளில் நுழையாத அளவிற்கு அன்பரசி ஏதோ ஆழ்ந்த யோசனையில் மேசையில் உள்ள துளையில் பேனையினை செருகியவாறு வெறித்துக் கொண்டிருந்தாள். “அன்பரசி என்ன செய்யறாய், ஏன் வெளியே போகலையோ..” என்று எங்கிருந்தோ வந்த அதட்டலைக் கூட அசண்டையாக நிமிர்ந்து பார்த்தாள். எண்ணெய் இல்லாத காய்ந்த முடி நாலுபுறமும் சிதறிக்கிடக்க காதோரம் பரவிய முடி வியர்வையால் குழைந்து தொங்கியது. கொட்டி தீர்த்த மழை மேகங்களின் பசுமை போல் ஈரலிப்பாய் இரு விழிகளும் இளைப்பாறிக்கொண்டிருந்தது.

ன்பரசி நல்லகெட்டிக்காரி விதவையான அவளது தாய் விமலா தன் மகளை கற்பிப்பதில் அர்ப்பணிப்போடு இருக்கிறாள். அப்பா இல்லாத பிள்ளை நாளைக்கு ஒருதரும் குறைசொல்லக்கூடாது என்பதில் மிகவும் உறுதியாகத்தான் இருக்கிறாள். முப்பத்தினாலு வயசு என்டாலும் எல்லோரும் இருபத்தாறு, இருபத்தைந்து வயசுதான் மதிப்பினம் என்று சொல்லி விமலா பெருமைப்பட்டுக்கொள்வதுண்டு. அளவான உயரம் பொதுநிறம்தான் மிகுதிபங்கிற்கு வைற்றிங் சிறீம் போட்டு மாவெள்ளை நிறத்தில் பார்க்க எடுப்பாத்தான் இருப்பாள். காமன்ஸ் ஒண்டில வேலை பார்க்கிறாள் காலையில் ஏழு மணிக்கு போய் பின்னேரம் வீட்டுக்கு லைற் போட்டதிற்கு பிறகுதான் வருவாள் அவளுக்கு பாதுகாப்புக்கு வயதான தாயையையும் சிமாட் போனையும் தவிர வேறு யாரும் இல்லை. மூத்த சகோதரர் மாவீரர், கடைசி தங்கச்சி மாத்தளனில் வைச்ச ஆமிட்ட சரணடைஞ்சவர் இன்னும் காணாமல் போனோர் பட்டியலில்தான் இருக்கிறார். அப்பா போன வருசம்தான் இரண்டு சிறுநீரகமும் பழுதடைந்து இறந்தவர். இதுதான் விமலாவின் பயோடேட்டா..!!!

பாடசாலையால் வந்தால் அன்பரசிக்கு கிழவி மட்டும் தான் ஆதாரம் அக்கம்பக்கம் என்று பக்கத்தில் வீடுகள் இல்ல, கிழவினர் நச்சரிப்பு கேட்டு சலிப் படைந்து தன்பாட்டுக்கு புத்தகத்தை தூக்கிவிடுவாள். கிழவி தன்ர பிள்ளை வருவாள் என்று பசற்கனவோடு வீட்டுகூரைத்தகரத்தை வெறித்துக்கொண்டிருக்கும் எப்போதாவது நிய உலகிற்கு வந்ததுக்கு ஆதாரம் அன்பரசிக்கு ஏசுகின்ற நச்சரிப்புக்கள்தான் “கொம்மா வேலைக்குப் போட்டா இஞ்ச என்ற உயிர எடுக்காம போய் படி” இதுதான் கோடு விழுந்த சீடி போல திரும்பத்திரும்ப சுழலும்,

அனுபவிச்ச அன்பரசியின் அம்மாவும் அம்மம்மாவும் மீள்குடியேறும்போது காட்ட இடிச்சப்போட்டுத்தான் குடிவந்தவை தற்காலிக தகரவீடுதான், சமுர்த்தில எப்போதாவது வாழ்வாதாரம் கொடுக்கினம், இப்ப டி.எஸ்.ஒப்பீஸால வீட்டுத்திட்டம் தாரது என்று சொல்லிக்கிடக்குது. “அதுக்கும் இங்க யாரோயெல் லாம் வருகினம், உவை சரியில்லை என்று சனங்கள் கல்லுக்குத்துதுகள்” என கிழவி ஊர்ச்சனங்களை திட்டிக்கொண்டுதான் இருக்குது.

ரேகா டீச்சரின் அதட்டலுக்கு நிமிர்ந்து பார்த்த அன்பரசி பதிலோதும் இன்றி ஓரிரு கண்ணீர்துளிகளை பதிலாய் தந்து மீண்டும் அமைதியானால் சற்று பரிவோடு நெருங்கிய ரேகா ரீச்சர் “என்ன அன்பரசி என்ன பிரச்சினை, யாரடிச்சது உனக்கு,” என நெருக்கமானார். “இல்ல டீச்சர் ஒருத்தரும் அடிக்கல எனக்கு” என கணத்த குரலோடு ஏதோ ஒன்றை தொலைத்துவிட்ட ஏக்கத்தோடு ரீச்சரின் முகத்தை அண்ணாந்து பார்த்ததவள் “ஏன் டீச்சர் அம்மா என்ற தம்பியைக் கொண்டவங்க.” ஏன் தம்பி கூடாதா? என அபத்தமாக கேட்டாள். ரேகா ரீச்சர் கண் இருட்டிக் கொண்டு வந்தது. கம்பேசு முடிச்ச பல வருசம் காத்திருந்து இப்பதான் வேலை கிடைச்சது, அதால கலியாணமும் தள்ளிப்போச்சு இன்னும் வெள்ளோந்திய இருக்கிற ரேகா ரீச்சர் ஒருகணம் தடுமாறித்தான் போட்டார். தன்னை ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டு பக்கத்தில் இருக்கிற தகரகதிரையை இழுக்க அது பள்ளத்தில மாட்டிக்கொள்ள சிரமப்பட்டு தூக்கி அன்பரசிக்குப் பக்கத்தில் வந்து அமர்ந்தாள். “அன்பரசி அழாத என்ன நடந்தது சொல்லு” என்றாள் பிதுங்கிய முழி மாறாமல், “அன்பரசியோ அப்பா இல்லாத பிள்ளை எனக்கு தெரிஞ்ச இவ மட்டும்தான் இப்ப என்னென்டால் தம்பியெண்டு புதுக்கதை சொல்லுறா”, என மனசுக்குள்ள போராட்டத் தோடு

தம்பி வேணும்

ஜெயம் நதியன்

காதுகொடுக்க, ராத்திரி தம்பி பாப்பா பிறந்தவன், நான் பாக்க போக அம்மம்மா கிட்ட விடல, நான் தகரத்துக்குள்ளால எட்டிப்பார்த்தனான். அம்மா ஏதோ செல்ல அம்மம்மா தம்பியைக் கொண்டுபோய் கிணத்தடிக்குப் பக்கத்தில் இருக்கிற வாழைப்பாத்திக்குள்ள வெட்டித் தாட்டுப் போட்டா, எங்கட நாய் ஜொனியும் நானும் தாட்ட இடத்தில் போய் அழுதனாங்கள் “ஏன் டீச்சர் அப்படி தாட்டவங்க, தம்பிப் பாப்பாக்கு நோவாதா, இப்படி சாக் கொள்ளுறது எண்டால் ஏன் பொத்தவங்க கடவுளுக்கு பாப்பா வேண்டாம் என்று சொல்லியிருக்கலாம் தானே.” என்று சொல்லிக்கொண்டு சிந்திய மூக்கை இடது புறங்கையால் துடைத்துக்கொண்டாள்.

வாயடைத்துப்போன ரேகா ரீச்சர் செய்வதறியாது மௌனமானாள். இந்த கடைசி யுத்தம் எங்கட சனத்த மட்டும் அழிக்கல எங்கட பண்பாடு, கலாச்சாரம், மனிதவிழுமியங்கள், ஒழுக்கநெறிகள் எல்லாத்தையும்தான் சிதைச்சுப் போட்டுது. இந்த பதினொரு வயசு பொண்ணுக்கு எப்படித்தெரியும் உருண்டு திரண்ட இந்த முற்றப்பெறாத மனிதப் பிண்டத்தை ஆண் என எங்ஙனம் இணங்கண்டிருப்பானோ, ஓ இப்படிக்கூட இருக்கலாம் அவளின் தேவைப்பாடு ஒரு சகோதரனாக இருந்திருக்கலாம், அவள் அம்மாக்கும் பெரிய வயசு இல்ல இச்சை உணர்வுகளுக்கு அடிமைப்பட்ட சாதாரண மனிதகுலம் தானே அவளும், எண்டாலும் ஒரு வரன்முறை

இருக்குத் தானே, இப்படி ஆயிரமாயிரம் கேள்விகளுக்கு விடைதேடியவள் கான்பாக்கில் இருந்த தண்ணீர்ப் போத்தலை எடுத்து குடித்தாள். தண்ணீர் தொண்டைக்குழியில் இறங்கையில் புடைத்த சங்கு மேலும் கீழும் போய் வருகின்ற வேகம் அவளின் தவிப்பையும் சமூகவெறுப்பையும் காட்டியது.

ஏதோ ஒரு முடிவு எடுத்தவள் அன்பரசியின் கையினை இறுகப்பற்றி அதிபரின் ரூமுக்குப் புறப் பட்டாள். கால்கள்தான் நடக்கின்றதே தவிர இருவரின் எண்ணங்களும் உடலைத்தாண்டிய ஒரு பொதுவெளியில் சஞ்சலப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. தம்பியை ஏன் அம்மா கொண்டவா?, ஏன் விதவைகள் ஒழுக்கமாக வாழமுடியாத? உணர்வுகளை கட்டுப்படுத்தும் திறன் மனித குலத்திற்கு இல்லையா? என பலநூறு கேள்விகள். “ஏன் ரீச்சர் என்ன பிரச்சினை” அதிபரின்ர சத்தத்தோடு இருவரும் மீண்டு சயநினைவு பெற்றனர்.

கொஞ்ச நேரத்துக்குள் அதிபரின்ர அறை பரபரப்பாகின்றது. “ஹலோ... பொலிஸ் டேஷனா?... சிறுவர் பிரிவா... தொலைபேசி உரையாடல் தொடர்கின்றது. நடந்தவை, நடப்பவை, நடக்க இருப்பவை ஒன்றும் அறியாத அன்பரசி இன்னும் சில வருங்களில் பருவ மாற்றங்களுக்குட்படுவாள் கூடவே சமூகமும் நிறையவே கற்றுத்தரப்போகின்றது. அப்போதுதான் அவளுக்கு கான விடை கிடைக்கப் போகின்றது. அதுவரையில் அன்பரசி ஆச்சரியக்குறி களோடும் கேள்விக் குறிகளோடும் தான் வாழவேண்டியிருக்கும்.

‘கீழடி’ ஆய்வின மூலம்
கிடைக்குமோர் வரலாறு
நீளவே தமிழர் ஈங்கு
நிலையாக வாழ்ந்தமையை
ஆழமாய் எடுத்துச் சொல்லும்
அகிலமே அறியும் வண்ணம்
வீழாமே பொய்கள் எல்லாம்
விழித்தெழு தமிழா நீயும்!

செங்கல்லால் ஆன ஒரு
“சிந்துவெளி”க் கட்டிடம்
இங்கு அதன் தொடர்பினை
எமக்கெடுத்தோதும்
பங்கமிலாப் பொருட்கள்
புழந்தமிழர் வரலாற்றை
தங்கமெனத் துலக்கும்
தரணி இதுவியக்கும்

சங்ககாலத் தமிழர்
சமயச் சார்பின்றி
மங்கலமாய் வாழ்ந்தார்
மறுவில்லா உண்மை
எங்கள் தமிழ் இலக்கியம்
இதை அன்றே கூறும்

“கீழடி”யில் தமிழர் காலடி

- வாகரை வாணன்

பொங்குமதன் சிறப்பு
புரிந்தவர்கள் சிலரே!

“தாலி” என ஒன்றைத்
தமிழ்ப் பெண்கள் அன்று
கோலமெனக் கழுத்தில்
கொள்ளவில்லை, இதனை
ஞாலம்து இன்று
நன்கறிந்து கொள்ளும்
காலம்து இதற்குக்
காட்டும் “கீழடி”யை!

வருணமது இல்லை
வரலாற்றை மறைக்கும்
புராணமது இல்லை
பூசுரர்கள் இல்லை
தருணமது அன்று
தமிழரவர் வாழ்வின்
பொருள் தனைக் கூறும்

பொய் நீங்கிப் போகும்!
திங்கள் என அழகாய்த்
திகழ்ந்த தமிழ் நாட்டில்
தங்கமது அணிந்து
தையலவர் ஒளிந்தார்
எங்கும் தமிழ் சிறக்கும்
எதிலும் தமிழ் வாழும்
பங்கமில்லாக் காலம்
பைந் தமிழே ஆனும்

புழந்தமிழர் வரலாறு
பண்பாடு எல்லாம்
வளம் தரும் நமக்கு
வந்த வழி தன்னை
உளம் கொள்க நாளும்
உண்மை இதை மறந்தால்
நலம் கெட்டுப் போகும்
நாம் தமிழர் அன்றோ!

சப்பரத்தின் பின்கதைச் சுருக்கம்

சப்பரத்துக்கு குறுக்கே மறித்து நின்ற நாய், தலையைச் சற்று கீழே தாழ்த்தி இடது கண்ணால் கூர்மையாக நோக்கி எச்சரிக்கைக் குரல் எழுப்பியது. அந்த எச்சரிக்கையை எதிர்த்துக் குரல் உயர்த்திய மற்றொரு நாய் சப்பரத்தை நோக்கி நகர முயற்சித்தது. பாரையில் கசியும் நீராய் வார்த்தைகள் அடங்கிய இருள் அடர்ந்த அவ்வேளையில் எரிச்சலையும் சலசலப்பையும் தூவின, அந்நாய்களின் குரல்கள். வாலியை நோக்கி வந்த அம்பைப் போல எங்கிருந்தோ வந்த கல் ஒன்று சப்பரத்தில் மோதி விழுந்தது. நாய்கள் இரண்டும் வெவ்வேறு திசைகளை நோக்கிப் பாய்ந்தன. சற்று நேரத்திலே எச்சரிக்கைக் குரல் எழுப்பிய நாய் உடலைக் குறுக்கி, பின்கால்களுக்கு இடையே வாலை மடக்கி மெல்லிய முனங்களுடன் வந்து ராமனின் கிருபையால் கிடைத்த சப்பரத்தின் உள்ளே சுருண்டு படுத்தது. சப்பரத்தின் மூலையி லிருந்து ஏதோ கீழே விழுந்து உருண்டது. நாய் அதனைச் சட்டை செய்ய வில்லை.

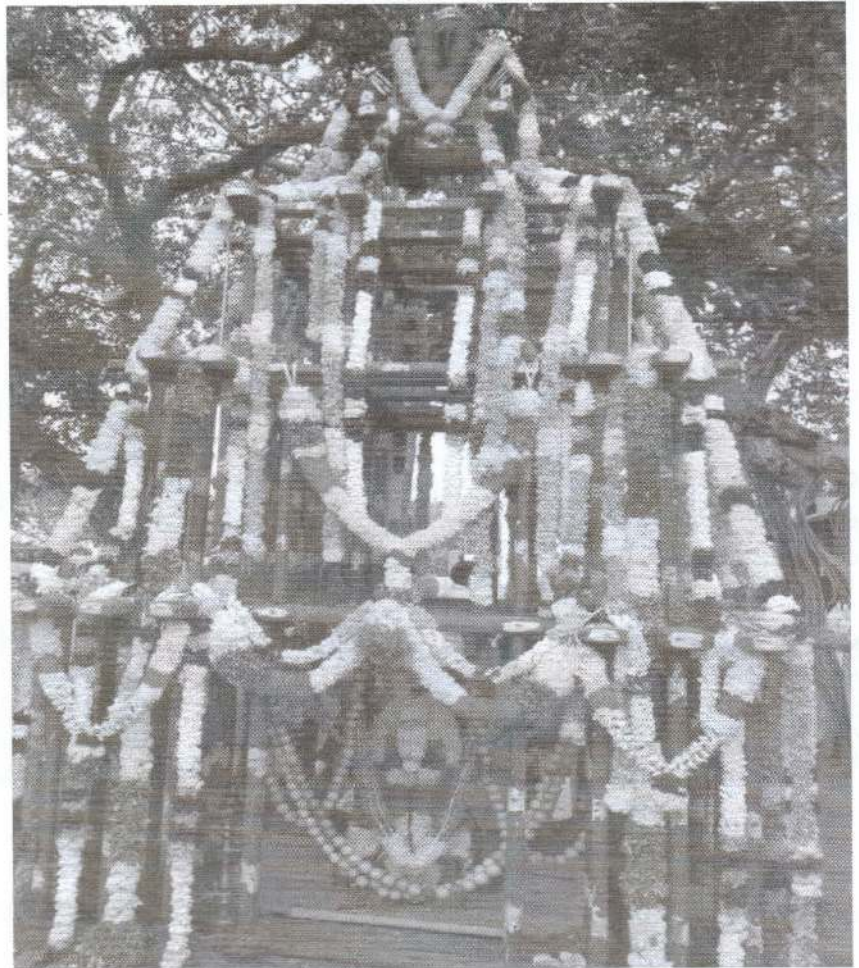
இருள் இன்னும் முற்றாக விலகவில்லை. பெரிய ஜெக்கட்டினால் முழங்கால் வரை மூடிய மூன்று மர்ம மனிதர்கள் சப்பரத்தை நெருங்கினர். ஒருவன் தன் கையில் இருந்த சுத்தியால் சப்பரத்தை ஒரு தட்டுத் தட்டினான். பதறி ஓடியது நாய். சப்பரத்தின் விளிம்பிலிருந்த குதிரையொன்று மர்ம மனிதர்கள் ஒருவனின் கரு விழிக்குள் நுழைந்து ஏதோ சமிக்ஞைக் காட்டியது. அச் சமிக்ஞைக்கு கட்டுப்பட்டவனாய் சப்பரத்தின் முன்பக்க இடது விளிம்பில் கழண்டு தொங்கிய குதிரையைப் பிரித்தெடுக்க முயன்றான். மூன்றாவதாக நின்றவன் கழட்டாதே எனக் கையால் சைகை செய்து, சப்பரத்தைத் தூக்குவோம் என்றும் சைகை காட்டினான். மூவரும் விரைந்து காட்டினுள் மறைந்தனர். அடங்காத் தாகத்துடன் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் ஆற்றின் திணறல் அவர்களின் செவிகளுக்குள் மெல்ல மெல்ல பெருகிப் பேராறாய் விரிந்தது...

சப்பரம்

■ எம்.எம். ஜெயசீலன்

சப்பரத்தின் முற்பிறப்புக் கதை

இன்று சிதைந்து போய், ஆணிகளாலும் கம்பிகளாலும் தக்க வைக்கப்பட்டிருக்கின்ற சப்பரத்தின் பிறப்புக் குறிப்புக்கள் எவையும் அம்மக்களிடத்தில் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. மண்ணைப் பிளந்துக் கொண்டு அல்லது வாணைக் கிழித்துக்கொண்டு அல்லது நீரிலிருந்து எம்பிக் குதித்து வந்ததாகவோ வெற்றி வீரனொருவன் வேற்றுக்கிரகம் சென்று கொண்டிருந்ததாகவோ கருணைக் கடலான இறைவன் தன் பக்தனுக்கு அன்பளிப்பு செய்ததாகவோ எந்தத் தொன்மப் புனிதமும் அந்தச் சப்பரத்துக்கு இல்லை. பக்த மன்னனோ மன்னனின் குடும்பத்தவர்களோ அதைச் செய்துகொடுத்த வரலாற்றுத் தடயமும் இல்லை. அந்தச் சப்பரத்தின் விசேட சக்திகள் பற்றி அமானுஷ்யங்கள் நிறைந்த அற்புத சம்பவப் புனைவுகள் எவையும் இட்டுக்கட்டப்படும் இல்லை. ஊரில் உள்ள கிளாக்கரின் தாத்தா பெரிய கங்காணியாக இருந்த காலத்தில் அதனைச் செய்து கொடுத்ததாகவும் அவரின் தலைமையிலே அக்கோயில் கட்டப்பட்டதாகவும் சிலர் கூறுகின்றனர். ஆனால் அவை குறித்த நம்பகமான தகவல்கள்

எதுவும் கிடைக்கப்பெறவில்லை.

சப்பரத்தின் அமைப்பைப் பார்க்கும்போது சப்பரம் செய்யும் செதுக்கு வேலையில் பாண்டித்தியம் அற்ற யாரோ ஒருவர் காட்டில் கிடைக்கும் உறுதியான மரங்களைக் கொண்டு அதைச் செய்திருக்கிறார் என்று தெரிகிறது. அவரிடம் செதுக்கு வேலைகளுக்கான கருவிகள் இருந்ததற்கான எவ்வித தடயங்களும் சப்பரத்தில் இல்லை. சுத்தியையும் வாளையும் கொண்டே செய்திருக்கிறார். தோன்றி மறையும் சூரியனைப் போல காலை முதல் மாலை வரை கழீரியம் செய்த அக்கால மக்களின் வாழ்வில் ரம்யமான கணங்களை உருவாக்கியதில் இந்தச் சப்பரத்துக்கும் பங்கிருந்திருக்கும். அந்தச் சப்பரத்தைச் செய்த மாமனிதர் தம் துயர் மறக்கும் கணத்துக்காகவே அதைச் செய்திருக்கலாம். இந்த ஊகங்களாலேயே அச்சப்பரத்தின் பிறப்புக்கதையை நிறைக்க முடியும்.

சப்பர பவனி

கருவறையும் திருச்சுற்றும் கொண்ட மிகச் சிறிய அக்கோயிலில் கருவறையின் பீடத்தில் கருந் கல்லாலான அம்மன் சிலையும் சில இறை படங்களுமே இருந்தன. கருவறைக்கு முன்னே முன்னடியான். திருச் சுற்றில் எங்கும் சிலைகளோ ஓவியமோ கிடையாது. கருவறையின் பின்பக்கமுள்ள திருச்சுற்றுப் பகுதியில் வலது பக்க மூலையில் அடுப்பும் இடது பக்க மூலையில் சப்பரமும் இருந்தன. அடுப்புக்கு அது நிரந்தர இடமாக இருந்தாலும் சப்பரம் நடக்க ஆரம்பிக்கும் குழந்தை போல திருச்சுற்றெங்கும் நகர்ந்து அமர்ந்திருக்கும். பல்லக்கு போன்ற அமைப்பில் இரு தடிகளால் நான்கு பக்கமும் பிடித்து தூக்கக் கூடியதாகவும் நடுவில் கோஷ்டம் போலவும் அமைந்திருந்த அச்சப்பரத்தின் மேல் பகுதி அழகியல் வேலைப்பாடுகள் எதுவுமற்ற கலசத்தைக் கொண்டுள்ளது. நாற்புறமும் மூடப்படாது திறந்திருந்த சப்பரத்தின் நடுவில் சில நேரம் கோயில் அண்டா தூங்கும். விசேட நாட்களில் வாழை இலைகளை அதனுள் வைத்திருப்பார்கள். பெரிதும் கேட்பாரற்றே கிடக்கும் அச்சப்பரம் சோதனை வந்ததும் தேடும் கடவுளைப் போல மார்கழியில் தேடப்படும்.

தைப்பொங்கலுக்கு முதல் நாள் பஜனை மாஸ்டர் கண்டிக்குச் சென்று சப்பரத்தை அலங்காரிப்பதற்கு தேவையான பொருட்களை வாங்கிவந்தார். பஜனைக் குழுவில் இல்லாத இளைஞர்களும் அன்று கோயிலில் தங்கி சப்பரத்தை அலங்கரிக்கத் தொடங்கினர். வைத்திலிங்கம் அவர்களுக்கான தேநீர் செலவினை ஏற்றிருந்தார். வண்ண அலங்காரங்களால் சப்பரம் நிறைக்கப்பட்டாலும் மரிக்கும் நொடியில் மூச்சை இழுத்துப் பிடித்திருக்கும் வானவில்லைப் போல நிறைவான அழகினை இழந்தே இருந்தது சப்பரம். இளைஞர்கள் எவ்வளவுதான் முயன்றாலும் சப்பரத்தின் இற்றுப்போன பகுதிகளும், சிதைந்த கால்களும், சப்பரத்தின் நான்கு பக்கங்களிலும் கட்டப்பட்டுள்ள வெவ்வேறு அளவு இறைபடங்களும் சப்பரத்தின்

அழகினை முழுமைப்படுத்துவதில் தடைச்சுவராகவே நின்றன. பலமுறை சப்பரத்தைச் சுற்றிப் பார்த்த வைத்திலிங்கத்தின் மனம் திருப்தியின்மையால் இருண்டாலும் மொத்தச் சப்பர காட்சியில் குடிக்கொண்டுள்ள தெய்வீகம் அவ்விருளினை அழித்தெறிந்து பக்தியைப் பெருக்கியது.

பஜனைக் குழுவினர் பாட்டுப்பாடி தாள மிசைத்தபடி கம்பத்துடன் முன்னே செல்ல சில இளைஞர்கள் சப்பரத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு பின்னே சென்றனர். ஒருசிலர் மேல் சட்டையுடனும் ஒருசிலர் மேல்சட்டை இல்லாமலும் சப்பரத்தைத் தூக்கிச் சென்றனர். ஊர் எங்கும் மாவிலைத் தோரணங்கள் கட்டப்பட்டிருந்தன. கிறிஸ்மஸ் தின மின்குமிழ்கள் போல பல்வேறு வண்ண ஆடைகள் அணிந்த குழந்தைகள், பெண்கள், ஆண்கள் சப்பர பவனியில் இணைந்திருந்தனர். பெண்களின் காதுகளிலும் கழுத்திலும் கைகளிலும் தங்க ஆபரணங்கள் ஜொலித்தன. பேச்சும் சிரிப்பும் எங்கும் நிறைந்திருந்தன. பெண்களின் கொலுச்சி சினுங்கல்கள் மங்கல இசையை தெரு வெங்கும் பரப்பின. மலர்ந்த தாமரைகள் நிறைந்த குளமாய் காட்சிதந்தது சப்பர பவனி.

சப்பரத்தின் நாற்புறமும் பொங்கல், பழம், வெற்றிலை, பாக்கு அடங்கிய படையல்கள் வைக்கப் பட்டிருந்தன. இராமர் படம் இருக்கும் பக்கத்தில் படையல் பெரிதாக இருந்ததோடு ஒரு செவ்விளநீரும் வெட்டி வைக்கப்பட்டிருந்தது. பெரும்பாலான வீட்டார் பூசைப் பொருட்களுடன் பூக்கள் நிரப்பிய இரு தண்ணீர் குடங்களை வைத்திருந்தனர். ஒரு குடத்து நீரை கம்பத்துக்கும் பஜனைக் குழுவினரின் கால்களுக்கும் ஊற்றியவர்கள் இன்னொரு குடத்துநீரைச் சப்பரத்தைச் சுற்றி ஊற்றினர். ஒரு குடத்தினை மட்டும் வைத்திருந்தவர்கள் கம்பத்துக்கும் பஜனைக் குழுவினரின் கால் களுக்கும் மட்டும் ஊற்றினர். பலரும் சப்பரத்தின் முன்னே விழுந்து வணங்கினர். ஒருசிலர் சப்பரத்தின் கலசத்துக்கு பட்டுக் கட்டினர். சப்பரத்திலிருந்து வடியும் வாசனை தைப்பொங்கலின் முழுமையை நுகரச்செய்தது. ஊர் சுற்றிக் கடைசி லயத்துக்கு வந்து பூசைகள் முடிந்த பின்னர் பஜனைக் குழுவினர் கம்பத்தையும் சப்பரத்தையும் சூழ நின்று கும்மியடித்த படி கோயிலை நோக்கி நகர்ந்தனர். கிளைந்திகளால் புதுநீர் பெற்று வற்றாதோடும் பெருநதியைப்போல் சப்பர பவனியால் புத்துணர்வு பெற்ற ஊர் தன்னை மறுபடியும் புதுப்பித்துக்கொண்டது.

சப்பரத்தின் திரு அவதாரம்

பழைய கோயிலை உடைத்து புதிய கோயில் கட்டுமானப் பணிகள் இடம்பெற்ற கடந்த ஆறு வருடங்களாக ஊரில் இராமர் பஜனைக் கொண்டாட வில்லை. மார்கழி வந்ததும் பஜனை கொண்டாடாத இடைவெளி எல்லோர் நெஞ்சிலும் பெரும் அலைக் கழிப்பை ஏற்படுத்தும். பலரும் கோயில் நிர்வாகத்தை வாஞ்சுகம் இல்லாது திட்டித் தீர்ப்பர். தைப்பொங்கல் உயிர்ப்பற்று கடந்துபோனது. ஊரின் ஜீவ ஊற்று தன்

ஓட்டத்தில் தளர்ந்து மெல்லச் சுருங்கத் தொடங்கியது.

எவனோ ஒருவனின் பெரும் அர்ப்பணிப்பினாலும் கடும் உழைப்பினாலும் செய்யப்பட்ட சப்பரம் கட்டுமானப் பொருட்களோடு பொருட்களாக கிடந்து இருந்த அடையாளமற்றுப்போனது. அதை ஊரார் தேடியதாகத் தெரியவில்லை. கும்பாபிஷேகத்துக்கு வந்திருந்த வைத்திலிங்கம் மட்டும் திருச்சுற்றை சுற்றி வந்து தேடிப்பார்த்தார். எங்கும் சிலைகளால் நிறைந்திருந்தது திருச்சுற்று. கோயில் கொமிட்டி தலைவர் ராஜாவிடம் சென்ற அவர், “தம்பி நான் ஒரு சப்பரம் செய்துதரலாம்னு நினைக்கிறேன்” என்று தனது நெடுநாள் கனவைச் சொன்னார். சப்பரம் பற்றிய நினைவு வந்த ராஜா பழைய சப்பரத்துக்கு என்ன நடந்தது என யோசித்துப் பார்த்தான். அவனின் ஞாபக அடுக்குகளில் சப்பரம் பற்றிய நினைவுகள் எவையும் எஞ்சியில்லாமல் வரண்டுப்போயிருந்தன. உடனே, வைத்திலிங்கத்தின் கோரிக்கையை ஏற்றுக் கொண்டான்.

நம்பகமான சில தரகர்களிடம் சொல்லி, பல இடங்களில் துப்பு வைத்து தீர் விசாரித்து பெற்றோர் தன் பிள்ளைக்கு மாப்பிள்ளையைக் கண்டறிவதுபோல் நல்ல செதுக்கு வேலைக்காரனை இனம்கண்டு கொண்ட வைத்திலிங்கம், அவனிடம் பொறுப்பினை ஒப்படைத்தார். தன் மனதில் தீட்டி வைத்திருந்த சப்பரக் காட்சியை காவியக் கவிஞனைப் போல அவனின் மனதில் பதியச் செய்து பலா மரத்தில் சப்பரத்தைச் செய்யச் சொன்னார். அவன் பலா மரம் பாரம் அதிகமாக இருக்கும் மஹோகனி நல்லம் என்றான். கோபம் கொண்ட வைத்திலிங்கம், “கோயிலுக்கு செஞ்சி கொடுக்கிறது காலத்துக்கும் கெடக்கனும் வேல லேசுக்கு பாக்காதிங்க... கஸ்டம்னா வேற ஆள பார்க்கிறேன்” எனக் கறாராக பதில் அளித்தார். “இல்ல ஐயா நீங்க சொல்ற டிசைன் எல்லாம் மஹோகணிலதான் செய்ய லேசு... சப்பரம் தூக்குரத்துக்கும் பாரம் இல்லாமல் இருக்கனும் தானே... என இழுத்தபடி சரி தேக்கு போடுவோம் ஐயா... காலத்துக்கும் உறுதியா இருக்கும்” என்றான் செதுக்கு வேலைக்காரன்.

வைத்திலிங்கத்துக்கு இருப்புக்கொள்ள வில்லை. அவன் தான் சொல்லியவாறு செய்வானா, வேறு மரங்களைக் கலந்து செய்துவிடுவானா போன்ற ஐயங்கள் அவர் மனதை அலைக்கழித்துக்கொண்டே இருந்தன. மறுநாளே தான் நினைத்ததை ஓவியமாக வரைந்து அவனிடம் கொடுத்தார். பல வண்ணங்களோ பல்வகைத் தூரிகைகளோ அற்று ஒற்றைப் பென்சிலால் கீறப்பட்டுள்ள அவ் ஓவியம் செதுக்கு வேலைக் காரனைத் திகைப்பில் ஆழ்த்தியது. அவனுக்குத் தெரிந்த எல்லா சொற்களும் ஒருங்கே திரண்டு வந்து தொண்டையை அடைத்தன. “பல வருஷமா மனசிலேயே செதுக்குனது தம்பி ஓடனே வரைய முடியல” என்ற வைத்திலிங்கம் சப்பரத்தின் கலை நுணுக்கம் பற்றி விவரிக்கத் தொடங்கினார்.

அடிக்கடி சப்பர வேலைகளைக் கவனிக்க போய்வரும் வைத்திலிங்கம் செதுக்கு வேலைக்

காரனுக்கே நுட்பங்கள் சொல்வார். அப்போதெல்லாம் அவன் எரிச்சல் கொள்வான் என்றாலும் அவனுக்கான கூலியற்ற உதவியாளனாக அவர் இயங்குவதால் பொறுத்துக்கொள்வான். பெரும்பாலான வேலைகள் முடிந்து சப்பரத்தின் நாற்புற விளிம்பிலும் பாயும் குதிரைகளும் செய்யப்பட்டுவிட்டன. குதிரைகள் ஒவ்வொன்றையும் உற்று நோக்கி, கைகளால் தடவிப் பார்த்த வைத்திலிங்கம், குதிரைகளின் வால் பகுதிகளில் இருந்த வேறுபாடுகளைச் செதுக்கி செம்மையாக்கிய படி ஒரு குதிரையின் இடது கண் ஏனைய குதிரைகளின் கண்களில் இருந்து வேறுபட்டிருப்பதாகக் கூறினார். செதுக்கு வேலைக்காரன் அந்த வித்தியாசம் பார்க்கும் போது தெரியவில்லை என்று எவ்வளவோ எடுத்துச் சொல்லி தன் வேலையை நியாயப்படுத்தினான் ஆனால், வைத்திலிங்கம் விடவில்லை. குழந்தையைப் போல அடம்பிடித்து புதிதாக குதிரையை செய்விக்கச் செய்தார்.

தைப்பொங்கலுக்கு முதல்நாள் சப்பரத்தைக் கோயிலுக்கு கொண்டுவந்த வைத்திலிங்கம், அதை அலங்கரிப்பதற்கான பொருட்கள், சப்பரத்தில் நாற்புற மும் வைக்கக் கூடியதாக ஒரேயளவில் சீதை மற்றும் இலக்குமணனுடன் நிற்கும் இராமர், அனுமன், சரஸ்வதி, பிள்ளையார் படங்களையும் கொண்டுவந்து கொடுத்தார். சப்பரத்தின் நேர்த்தியைப் பார்த்து வியந்த அனைவரும் தம் வாழ்நாளில் எங்குமே இப்படியொரு சப்பரத்தைக் கண்டில்லை என அதிசயித்தனர். சப்பரத்தின் விளிம்புகளில் பாயும் குதிரைகள் பெரும் கவர்ச்சியைத் தந்தன. அவை உண்மைக் குதிரைகளோ என்று குழந்தைகள் மயங்கினர். வனத்தின் சுவாசத்தில் கலந்திருக்கும் காட்டுமல்லிகை வாசனையாய் சப்பரத்தின் வசீகரம் ஊர் முழுதும் நிறைந்தது. அவ்வசீகரம் ஊரெங்கும் தெய்வாம்சத்தை நிறைத்ததோடு மக்கள் மனங்களில் இறைவனின் வருகையை உணர்த்தியது.

சப்பரத்தின் கீழ் விளிம்பில் உபயம் காமாட்சி என்று வைத்திலிங்கம் தன் தாயின் பெயரை பொன்னிறத் தகட்டில் எழுதிப் பொருத்தியிருந்தார். வைத்திலிங்கம் ஊரை விட்டு போனாலும் காலத்துக்கும் அவர் பெயர் சொல்கிற மாதிரி ஒன்றைச் செய்துவிட்டார் என்ற நம்பிக்கை ஊராரின் உள்ளூர்விலும் வார்த்தைகளிலும் வெளிப்பட்டன.

சப்பர சூழ்ச்சி

சப்பரத்தின் வாழ்வு ஆண்டுக்கு ஒரு முறை என்றாலும் மொத்த ஊராரும் மாய வலைக்குள் சிக்கியது போல அச்சப்பரத்தின் அழகில் மூழ்கி மெய் மறந்து இருப்பது ரவிக்கு எரிச்சலை ஏற்படுத்தியது. கொழும்பிலிருந்து தன்னுடன் வந்தவர்களும் சப்பரத்தின் காட்சியை வியப்போடு கொண்டாடியது அவனுக்கு இன்னும் எரிச்சலைக் கூட்டியது. வெண்ணிற தாளில் சிந்திய கறுப்பு மையைப் போல வெள்ளை வேட்டி சேரட்டுடன் இருந்த ரவியின் முகத்தில் கருமை பிரகாசித்தது. சப்பர பவனியிலிருந்து விலகிச் செல்ல அவன் மனம் துடித்தது. ஒரு கணம் ராஜாவின் கண்கள் ரவியை சந்தித்தன. கண்களாலே

சைகை செய்து மெல்ல அகன்று வந்த ரவி, ராஜா வருவதற்கு முன்னே விஸ்கி ஒரு கிளாசை மடார் என்று வாய்க்குள் ஊற்றினான். ராஜா வந்ததும் “என்ன ராஜா ஏங்கிட்ட சொல்லி இருக்கலாம் தானே இத்தன லெச்சம் செலவழிச்ச கோயில் கட்டுன எனக்கு ஒரு சப்பரம் செஞ்சி குடுக்க முடியாதா” எனக் கடுகடுத்த குரலில் கூறினான். விக்கித்து நின்ற ராஜா “இல்ல அண்ணே நேத்தி வச்சிருந்தாங்களாம்... பழய சப்பரத்துக்கு என்ன ஆனுச்சுனு தெரியல... அதுதான் கேட்டதும் சரீனு சொல்லிடேன்” என்றான். “ஏங்கிட்ட ஒரு வார்த்த சொல்ல தானே வேணும். அந்த ஈனச் சாதி பய எல்லாம் சப்பரம் வாங்கி கொடுத்தா கோயில் வெளங்குமா... பாக்கிறவுங்க என்ன நெனப்பாங்க...” எனத் தன் மனக்கிடக்கையைக் கொட்டிக் கவிழ்த்தான். வார்த்தைகளற்று நின்ற ராஜாவுக்கு அப்போதுதான் சுட்டது. “இன்னக்கி சப்பரம் செஞ்சி குடுப்பான்... நாளைக்கு தேர் இழுக்கிறேன்பான், செல வாங்கி வைப்பான், அப்பொறம் கோயிலையே நடத்துறேன்பான்” எனப் பொலிந்துத்தள்ளி வெப்பக்காற்றாய் பெருமூச்செறிந்த ரவி, உடனே தன் வியாபார மூளையைப் பயன்படுத்தினான். “எப்பவுமே நாலு நல்ல மனுசங்க கோயிலுக்கு வாரமாதிரி பாத்துக்கனும்... ஒங்களுக்கு புரியும்... இனி இப்படி ஏதும் நடக்காம பாத்துக்குங்க... நா கோயிலுக்கு தேவையானதெல்லாம் செஞ்சி தாரேன்... தலைவரா நீங்க இங்க இருந்து பார்த்துக்கிட்டா சரி” எனச் சாந்தமாகச் சொல்லி வெளியேறினான்.

திரைக்கு பின்னால் இருந்து அவ்வருட திரு விழாவை திட்டமிட்டுவிட்டு திருவிழாவுக்கு வந்து போன ரவி, அடுத்த வருட பஜனைக்கு வரவில்லை. ஊரிலுள்ளவர்கள் வியாபார விசயமாக வெளிநாடு சென்றுள்ளதாக கதைத்துக்கொண்டனர். ரவியின் உள்ளூணர்வில் பற்றிய தீ அவனுக்குள்ளே கொழுந்து விட்டெரிந்தது. ரவியின் வேதனைக் கணத்தை உணர்ந்த ராஜா, ரவியின் விசுவாசத்தை வென்று தம் உறவினர்களைக் குளிர்மைபடுத்தும் யோசனையுடன் சப்பர பவனியில் இருந்தான். “வேர் இருக்கும் வரை மரம் துளிர்க்கும்” என்ற ரவியின் வார்த்தைகள் கம்பத்தின் திரியைப்போல அவனின் உள்ளத்தில் அணையாது எரிந்துகொண்டிருந்தன.

வருடமொன்று உருண்டோடி அடுத்த தைப் பொங்கலும் வந்தது. தைப்பொங்கலுக்கு முதல்நாள் சப்பரத்தை அலங்கரிப்பதற்கான பொருட்களுடன் வந்த வைத்திலிங்கம் பேரதிரச்சிக்கு உள்ளானார். கோயிலில் புதிய சப்பரமொன்று அலங்காரத்துடன் இருந்தது. வார்த்தைகளற்று நின்ற அவரிடம் ஓடிவந்த ராஜா, “இப்ப தான் வாரிங்களா அண்ணே... சொல்லுமன்னே இருந்தே வேலையில மறந்து போச்சு... ரவி அண்ணனுக்கு தெரிஞ்ச ஒருத்தர் நேத்தி வச்சி சப்பரமும் கம்பமும் வாங்கி வந்துடாங்க... ஒன்னு சொல்ல முடியல... ரெண்டு சப்பரத்தையும் தூக்குவோம்னு சொன்னே. ஒன்னு தான் கொண்டு போகனுமாம்... அதனால் அடுத்தமொற மத்த

சப்பரத்த தூக்குவோம்னு சொன்னாங்க” என்று ஒப்புவித்துவிட்டு அகன்று சென்றான். கட்டுப்படுத்த முடியாத நடுக்கம் வைத்திலிங்கத்தின் உடலெங்கும் பரவ, தூணில் மெல்ல சாய்ந்தபடி அமர்ந்தார். அவரால் எவ்வித வார்த்தைகளையும் உதிர்க்க முடியவில்லை. கண்களில் நீர்கோர்த்தன. சற்று நிதானமடைந்த அவர் அலங்கார பொருட்களை அவ்விடத்திலேயே விட்டு விட்டு வெளியே நகர்ந்தார்.

மனதுள் பொங்கிய வேதனையுடன் நடந்த வைத்திலிங்கம், “நேத்தி வைச்ச செஞ்சி கொடுத்திருக்காங்க...அத வேண்டாம்னு சொல்றது நல்ல மில்ல... ஆனா ஒரு மூணு தரமாவது தூக்கி யிருக்கலாம்... சரி இந்தமொற மட்டும்தானே அதையே தூக்கட்டும்” என மனதுக்குள் எண்ணிக் கொண்டார். உடலின் பாரம் மெல்ல மெல்ல குறைந்து போனது.

சப்பரத்தைத் தூக்கி வரும் இளைஞர்களுடன் இணைந்த வைத்திலிங்கம் தானும் மேல்சட்டையை கழட்டி அருகில் நின்றவரிடம் கொடுத்துவிட்டு சப்பரத்தைச் சுமந்தார். புதிய சப்பரப் பவனி ஊராரை கவர்ந்ததாகத் தெரியவில்லை. வண்ண அலங்காரங்கள் சப்பரத்தை நிறைத்திருந்தாலும் தெய்வீகத் தன்மை கொண்ட நளிணம் பெறாமல் கோரமாகவே காட்சி தந்த குதிரைகளற்ற அம்மொட்டைச் சப்பரம் ஊர் மக்களைத் தன்னிடமிருந்தி அந்நியப்படுத்தியே வைத்திருந்தது. பலரும் மற்ற சப்பரத்தின் பெருமைகளையே கதைத்துக் கொண்டனர். ஆனால், எவரும் கோயில் கொமிட்டி யிடம் கேள்வி கேட்காதவாறு நேர்த்தி முன்னே நின்றது.

காலம் தன் சழற்சியில் எவ்வித மாற்றமுமின்றி நகர்ந்தது. வைத்திலிங்கம் மாற்றுச் சப்பரம் தூக்கிய செய்தியையே மறந்துபோனார். வழமையான குதூகலத்துடனே அவ்வருட திருவிழாவுக்கு வந்திருந்த வைத்திலிங்கம், அன்னதானத்துக்கு பார்சல் கட்டும் பழைய டிஸ்பென்சரிக்குச் சென்றார். இளைஞர்களோடு இளைஞனாக நின்று உதவி செய்தவர், களைப்பை போக்க விலகி நின்று ஒரு வாய் வெற்றிலை போட்டார். வெற்றிலை எச்சிலைத் துப்ப எதிரே இருந்த ஜன்னல் வழியே தலையை நீட்டினார். யுகங்கள் பல காத்திருந்த ராட்சசன் ஒருவன் அடங்கா பசியுடன் தனது குரதி யெல்லாம் பருகத் துடிப்பது போல உணர்ந்த அவர், தட்டுத்தடுமாறி வெளியே பாய்ந்து வந்து ஜன்னல் பக்கம் ஓடினார். பல வருடங்களாக மனதிலேயே செய்து, ஓரிரவில் ஓவியமாகத் தீட்டி பெரும் போராட்டத்துக்கு பிறகு உயிர்கொடுத்திருந்த சப்பரம் குற்று யிரும் கொலையுயிருமாக கிடந்தது. ஓடிச் சென்று அதைத் தொட்டு வணங்கி கதறி அழுதார். அட்டைகள் கடித்த இடங்களில் வடியும் குருதி காய்ந்துபோய் கிடப்பது போல வெற்றிலை எச்சிலின் எச்சங்கள் சப்பரத்தில் தெரிந்தன. மயக்கம் கண்ணை மறைக்கத் தொடங்கியது. சப்பரத்தைப் பிடித்து மண்டியிட்டு கதறி அழுதார். மெல்ல அசைந்த சப்பரத்திலிருந்த வெற்று பியர் டின்கள் கீழே விழுந்தன. குதிரைகள் தன் நாவினால் தடவி வைத்திலிங்கத்தை ஆசுவாசப்படுத்த முயன்றன.

டிஸ்பென்சரிக்கு எதிர் லயத்து சுந்தரமூர்த்தி

வீட்டுக் கட்டிலில் கிடப்பதை உணர்ந்துகொண்ட வைத்திலிங்கம், “அந்தச் சப்பரத்த என்ன செஞ்சிருக்க காணுகணு பார்த்திங்களா” என வாய்விட்டுக் கதறினார். அனர்த்தங்களின் பின் ஓடி வரும் துறைசார் அமைச்சர்கள் போல் செய்தியறிந்து ஓடி வந்த ராஜா, “அண்ணே அங்க எடமில்லனு டிஸ்பென்சரிக்கு உள்ள சப்பரத்த வைச்சிருந்தோ... நேத்து ராவு யாரோ தூக்கி வெளிய வச்சிருக்காங்க... திருவிழா முடிஞ்சதும் கோயிலுக்கு கொண்டு போயிருவம்... நீங்க ஒன்னும் யோசிக்கா திங்க...” என்று ஆறுதல் கூறி விடைபெற்றான்.

சப்பரத்தைக் கழுவி துடைத்த வைத்திலிங்கம், ஐயர் வீட்டுக்குச் சென்றார். கோயில் பொருட்கள் வைத்திருக்கும் அறை திறந்தேயிருந்தது. மற்ற சப்பரம் ஒரு பெரிய போர்வையால் மூடி வைக்கப்பட்டிருந்தது. அதன் அருகில் சப்பரத்தைக் கொண்டு வந்து வைக்கக் கூடிய வகையில் ஒழுங்கு செய்தவர் அவ்விடத்தில் இருந்த சில பொருட்களைப் பின்பக்கம் தள்ளி வைத்தார். அறையின் பின்பகுதியிலே உபயோகத்துக்கு பயன்

படாத உடைந்த பொருட்கள் கிடந்தன. அவற்றினுள்ளே உபயம் வள்ளி என எழுதப்பட்ட காண்டாமணி, உபயம் வீரன் எனப் பொறிக்கப்பட்ட அண்டா... உபயம் ஜெயராஜ் எனப் பொறித்து தன் சித்தப்பா நினைவாக கொடுத்த கம்பம், உபயம் எனப் பெயர்கள் பொறிக்கப்பட்ட பல விளக்குகள் கிடந்தன. “ஏன் நல்லதெல்லாம் இங்க போட்டுருக்காங்க” என்றபடி வெளியே வந்தார், வைத்திலிங்கம். வாசலில் ஐயருடன் ஏதோ கதைத்துக்கொண்டிருந்த ரவி, “இவனுக்கு எவ்வளவு சொன்னாலும் மண்டைக்கு ஏறுதில்ல வைத்திலிங்கம்னே... எதுஎத எங்கெங்க வைக்கணும்னு தெரியல... இருங்க நா போய் சொல்றேன்...” என்று கோயிலை நோக்கி விரைந்தான்.

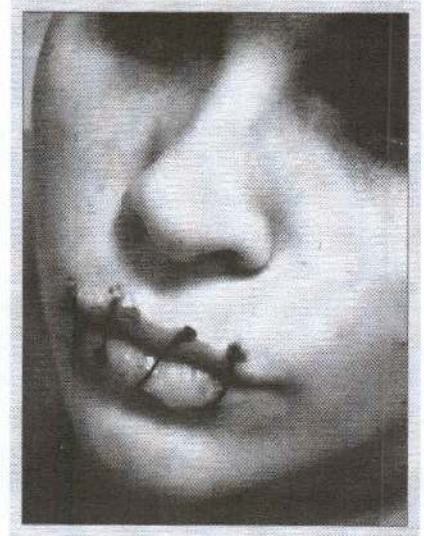
பெரிய பூட்டொன்றினைத் திறந்து திறந்து மூடியபடி கோயிலிலிருந்து வந்த ராஜாவின் அண்ணன் மகன், கோயில் பொருட்கள் வைத்திருந்த அறையை பலமாக அறைந்து சாத்தினான். அதன் பேரொலி வைத்திலிங்கத்தின் இதயத்தை நடுங்கச் செய்தது...

ஓ... நாயாக நான்

பேனாவை
முறித்து விட்டேன்
மையையும் சிந்திவிட்டேன்.
ஏன்?
கண்ணால் கண்டதை
கையால் எழுத முடியவில்லை
வாயால் சொல்லவும்
வழி ஏதும் தெரியவில்லை
எழுதிய பக்கங்கள்
என்னுடன் எதுவுமில்லை
பதிந்த பக்கங்களை
படுகுழியில் புதைத்து விட்டேன்.
எடுத்துச் சென்ற பக்கங்கள்,
எரிக்கப்பட்டதா?
புதைக்கப்பட்டதா?
நானறியேன்.
தடயங்கள் தொலையாமல்
தாய் மடியில் இன்னும்...
எதையும் நான்
பார்க்கவில்லை,
எதையும் நான் கேட்கவில்லை
அதனால்
எதையும் நான்
சொல்லவும் மில்லை
ஓநாய் கள் மத்தியில்
ஓ... நாயாக நான்.

இயற்கையின் கூடல்

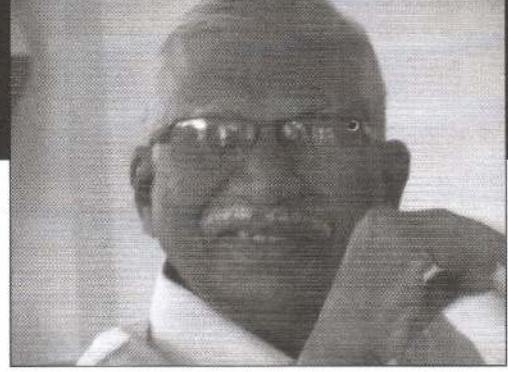
பருவம் அடைந்தது
மேகம்.
மண்மீது கொண்டது
காதல்.
ஊடல் கொண்டிங்கு
உலர்ந்து கிடந்தது நிலம்.
தேவை கருதி அவை
சேர்ந்து கொண்டன.
செம்புலம்பெய்த நீராய்க் கலந்தன.
மண்ணின் வெம்மை
தன்னைப் பெற்றது.
தனது குளிரைத்
தானம் செய்தது
கருவைச் சுமந்த
மடியும் நனைந்தது.
விதைகள் முளைத்திங்கு
விருட்சங்களானது
விதியல்ல இவைகள்
விரைந்து முடிவதற்கு.
மழை மேகம் மீண்டும்
மண்ணை நனைக்கும்
இயற்கையின் இன்பக்
கூடம் நிகழும்.
உறங்கிடும் விதைகள்
மீண்டும் உயிர் பெறும்
மீண்டும்... மீண்டும்... மீண்டும்.

ஆர் எஸ் ஆனந்தன்.

திரும்பி பார்க்கிறேன் - 5

தெனியான்

நான் விழாக்களுக்கு என்றும் உரிய நேரத்துக்குப் போக வேண்டும் என்னும் கருத்துள்ளவன். அதனைத் தவறாது கடைப்பிடிப்பவன். ஆனால் சில சந்தர்ப்பங்களில் அது முடியாமல் போய் விடுகிறது. அதனால் நான் மனம் வருந்தியதுண்டு. அப்படி நான் உள்ளூர் மனம் வருந்திய சம்பவம் தேவரையாளி இந்துக் கல்லூரியின் புகழ்பெற்ற அதிபராக இருந்து சிறப்பாக நிருவகித்து வந்த திரு.ம.குட்டித்தம்பி அவர்களுக்கு நடைபெற்ற(09.03.2009) பிரியாவிடை விழாவுக்குத் தவிர்க்க இயலாது காலதாமதமாகச் சென்று பாராட்டுரை வழங்கினேன்.

அதிபர் ம. குட்டி தம்பி அவர்கள் பார்வைக்கு மிக இறுக்கமான ஒருவர் போலத் தோன்றினாலும் உள்ளே நெகிழ்ச்சியான மனமும் கருணையும் உள்ளவர். என்னுடன் அன்றும், இன்றும் வெகு அன்பாகவும் மதிப்பாகவும் நடந்துகொள்வார்.

எனக்கு ஆளுநர் விருது கிடைத்தமைக்கான பாராட்டு விழா நல்லூர் ஆதீன மண்டபத்தில் யாழ். இலக்கிய வட்டத் தலைவர் செங்கை ஆழியான் 29.03.2009 இல் நடத்தினார். பாராட்டுரைகளை போராயர் ஜெபநேசன், யாழ்.பல்கலைக்கழக முன்னாள் துணைவேந்தர் பொன்.பாலசுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள் யாழ். சம்பந்திரிசியார் கல்லூரி அருட் தந்தை நேசகுமார் ஆகியோர் ஆற்றி என்னைக் கௌரவித்தனர்.

“ஜீவநதி” இரண்டாவது ஆண்டு நிறைவு மலர் வெளியீடு தேவரையாளி இந்துக்கல்லூரியில் 25.04.2009 அன்று நடைபெற்றது. எனது குறுநாவல் “வெந்து தணிந்தது” மலரில் வெளி வந்தது. வெளியீட்டு விழாவுக்குத் தலைமை தாங்கினேன்.

“தூரப்போகும் நாரைகள்” தாட்சாயணியின் சிறுகதைத் தொகுதி. அதன் வெளியீட்டுவிழா யாழ். பல்கலைக்கழகக் கேட்போர் கூடத்தில் 01.05.2009 நடைபெற்றபோது விழாவில் கலந்து கொண்டு மதிப்பீட்டுரை ஆற்றினேன்.

யாழ் இலக்கிய வட்டம் வருடத்தில் அதற்கு முதல் வருடம் இலங்கையில் வெளிவந்த சிறுகதைத்

தொகுதிகளுள் சிறந்த தொகுதியினைத் தேர்வு செய்து “நாவேந்தன் விருதினை” வழங்கி வந்தது. நல்லை ஆதீனத்தில் நடைபெற்ற விழாவில் எனது “இன்னொரு புதியகோணம்” சிறுகதைத் தொகுதிக்கு 17.05.2009 இல் விருதினையும் பணத் தொகையும் பெற்றுக் கொண்டேன்.

யாழ்.பல்கலைக்கழக முதுமாணித் தேர்வுக்கு வேலாயுதம் அகிலன் அவர்கள் எனது சிறுகதைகளை ஆய்வு செய்து “தெனியானின் சிறுகதைகளில் மனிதம்” என்னும் ஆய்வேட்டினைச் சமர்ப்பித்துள்ளார். குறித்த ஏட்டினைப் பார்வையிடும் வண்ணம் என்னிடம் தந்தார்.

கலைஅகம் அவையில் “ஞானம்” ஆசிரியர் தி.ஞானசேகரன் “சமகால இலக்கியமும் அதன் வெளிப்பாடும்” என்னும் தலைப்பில் சொற்பொழிவாற்றினார். ஜீவநதி 13 வது இதழ் புதுப்பொலிவுடன் வெளிவந்திருக்கிறது. கண்டியைச் சேர்ந்த ரா.நித்தி யானந்தன் ஆசிரியர் அவர்கள், “தெனியானின் சிறுகதைகளில் வரலாற்றுப் பதிவுகளும் சமகாலப் படிமங்களும் என்னும் கட்டுரையை “ஜீவநதி”யின் 13 ஆவது இதழில் எழுதியுள்ளார்.

இரா.இராஜேஸ் கண்ணனின் “தொலையும் பொக்கிஷங்கள்” சிறுகதைத் தொகுதி 11.07.2009 இல் வெளியீட்டு விழா நடைபெற்றது. விழாவுக்குத் தலைமை தாங்கினேன். மறுதினம்(12.07.2009) நெல்லை லதாங்கி (திருமதி ஆனந்தராணி நாகேந்திரன்) அவர்களின் “அன்புடை நெஞ்சம்” குறுநாவல் கர வெட்டி ரிரதேச சபை மண்டபத்தில் எனது தலைமையில் வெளியிடப் பெற்றது.

அகில இலங்கை கலை இலக்கிய சங்கம் துன்னாலை

வடிவேலர் மண்டபத்தில் இலக்கிய விழாவொன்றினை 05.08.2009 இல் நடத்தியது. விழாவில் கலந்து கொண்டு “முற்போக்கு இலக்கியமும் அதன் எதிர்காலமும்” என்ற தலைப்பில் விழாவில் பேசினேன்.

செட்டித்தறை சித்தி விநாயகர் ஆலயத்துக் கருகாமையில் செட்டித்தறை சித்தி விநாயகர் கல்யாண மண்டபத் திறப்பு விழாவில் சிறப்பு விருந்தினர்களுள் ஒருவராகக் கலந்து கொண்டேன். எமது பாரம்பரியமான ஆலயம் அது.

அவைக்கூட்டம் அல்வாய் கலை அகத்தில் 30.08.2009 இல் எனது தலைமையில் நடைபெற்றது. கல்வியியற் கல்லூரி உபபீடாதிபதி பா.தனபாலன் விசேட உரையினை ஆற்றினார். கலாபூஷணம் விருது பெற்ற வரணி வை. கந்தசாமி ஆசிரியர் அவர்கள் கூட்டத்தில் கௌரவிக்கப்பட்டார்.

கலாநிதி த. கலாமணி அவர்களின், “பாட்டுத் திறத்தாலே...” சிறுகதைத் தொகுதி வெளியீட்டு விழா தேவரையாளி இந்துக் கல்லூரியில் 02.09.2009 இல் நடைபெற்றவேளை விழாவுக்குத் தலைமைதாங்கினேன்.

அவை இருபதில் “சாகித்தியரத்தினா” விருது பெற்ற கலாநிதி க.குணராசா(செங்கை ஆழியான்) அவர்களை அழைத்துக் கௌரவிப்புச் செய்யப் பெற்ற விழா எனது தலைமையில் நிகழ்ந்தது.

பண்பாட்டலுவல்கள் திணைக்களம் - கல்வி அமைச்சு நடத்திய தமிழ் இலக்கியவிழா 08.10.2009 முதல் மூன்று தினங்கள் யாழ்.இந்து மகளிர் கல்லூரியில் நடைபெற்றது. இறுதிநாள் 10.10.2009 ஆளுநர் விருது கௌரவ அமைச்சர் டக்ளஸ் தேவானந்தா அவர்களிடமிருந்து பெற்றுக் கொண்டேன். விழாவுக்கு மனைவி, பிள்ளைகளுடன் ஹயஸ் வானில் சென்றேன்.

தலித்திலக்கியவாதி ஆதவன் தீட்சண்யா யாழ். பல்கலைக்கழகத்துக்கு வந்திருந்தார். அவர்

என்னைச் சந்திக்க விரும்புவதான தகவல் எனக்குக் கிடைத்தது. யாழ். நாவலர் மண்டபத்தில் மாலை வேளை நடைபெறவிருந்த கூட்டத்தில் அவரைச் சந்தித்துப் பேசுவதற்குச் சென்றேன். சந்தித்து சிறிது நேரம் பேசினேன். கூட்டம் முடிந்த பின்னர் பலவிடயங்களையும் பேசுவதற்கிருந்தோம். அங்கு நான் நிற்கும் வேளை நோய்வாய்ப்பட்டிருந்த எனது மூத்த தங்கை திருமதி பாக்கியவதி(கமலம்) சரவணமுத்து என்னைத் தேடுவதாகத் தகவல் கிடைத்தது. உடனே அங்கிருந்து வீட்டுக்குப் புறப்பட்டேன். அன்று இரவு 20.10.2009 பத்து மணிக்கு எங்கள் எல்லோரையும் ஆறாத் துயரத்தில் ஆழ்த்திவிட்டு எனது அன்புத் தங்கை காலமானாள்.

கனடா “காலம்” சஞ்சிகை “தெணியான் மதிப்பீடு இதழ்” வெளியீட்டுள்ளது. “காலம்” தெணியான் மதிப்பீடு இதழினை திரு இ.இராஜேஸ்கண்ணன் 31.12.2009 அவையில் அறிமுகம் செய்து வைத்தார். நாவேந்தன் விருது ஆளுநர் விருது பெற்றமையைப் பாராட்டி திருவாளர்கள் அ.விஜயநாதன், எஸ்.வன்னிய குலம், பா.ரகுவரன், த.கலாமணி ஆகியோர் வாழ்த்துரைகளை வழங்கினர்.

“தெணியானின் நாவல்கள் ஒரு நுண்ணாய்வு” என்னும் நூல் எனது தங்கையின் நினைவாக அவளது அந்தியேட்டி 29.11 2009 அன்று வெளியிடப்பெற்றது. அது காலஞ்சென்ற எனது தங்கையின் மகள் திருமதி தேவகி ரமேஷ்வரன் எழுதிய ஆய்வுநூல். வெளியீட்டு நிகழ்வுக்கு கலாநிதி த.கலாமணி தலைமை தாங்கினார். வெளியீட்டுரையை பேராசிரியர் எஸ்.சிவலிங்கராசா அவர்கள் நிகழ்த்தினார். நூல் பற்றிய கருத்துரையை கலாநிதி செ.திருநாவுக்கரசு அவர்கள் வழங்கினார்கள். நன்றியுரை நூலாசிரியர் திருமதி தேவகி ரமேஷ்வரன் அவர்கள் கூறினார். வெளியீட்டுக் கூட்டத்தில் நூலாசிரியரின் தாய்மாமனாகிய நானும் பேசினேன்.

(தொடரும்)

கால நீட்சியில்
கருக்கொண்ட
கவிமேகம்
என்னுள் பதிந்திருந்தது.

மனித
குரல்வளைகளால் ஏவப்பட்ட
இடியோசைகள்
மேகவிசிசலைக் கொடுக்க
பொழிவுகள் ஆரம்பித்தன.

குருதிகள் மையாக்கப்பட்டு
கொடூரங்கள் பதியப்படுகின்றன
நாளை பெருக்கெடுக்கும்
வெள்ளாற்றில்
இவை
அள்ளிச் செல்லப்படலாம்

சமூக சேர்க்கைக்காய்
சிறைற்றிருக்கும் நீதிகள்
விடுதலை பெறலாம்

எனதுயிரை
கத்திக்கோ கொட்டலுக்கோ
பரிசாக்கும் நான் வரலாம்
அல்லது
என்னை சீர்தூக்கும்
சிந்தனைகளால் நான் வெற்றி
பெறலாம்

நானும்
கவிதையைப் போல
வாழ்கின்றவன் அல்ல
ஒரு விதையைப் போல
முகங்காட்ட போரிடுவன்.

ஏக்கங்கள்

கொற்றையூர் சிவசிவகுமார்

நிகழ்வாழ்வின் கோலங்களாக விரியும் கவிதைகள் மணற்கும்பி

■ எம்.கே.முருகானந்தன்

அட்டைப்படத்தில் உள்ள மணல் மேட்டையும் மணற்கும்பி என்ற நூலின் தலைப்பையும் பார்த்த உடனேயே நூலைப் படிக்க வேண்டும் என்ற ஆவலை அடக்க முடியவில்லை. ஆயினும் நூலாசிரியர் ரஜிதா இராசரத்தினம் நூலைத் தந்த போது நோயாளி அருகில் காத்திருந்ததால் அட்டைப் படத்தை ஆசையோடு மிருதுவாகத் தடவுவது மட்டுமே சாத்தியமானது.

நானும் வடமராட்சி மண்ணைச் சார்ந்தவன். வல்லிபுர தீர்த்தக் கடற்கரையிலும், மணற்காட்டிலும் நாகர்கோவிலிலும் பரந்து கிடந்த மணல் மேடுகளில் மாணவப் பருவம் முதல் இளைக்க இளைக்க ஓடி ஏறிய அனுபவங்கள் நிறையவே உண்டு. “நாசியேறக் கனிந்திருக்கும் நாவற்பழங்களின்

சுவையையும்..” அனுபவித்தவன் நான். ஆனால் அண்மைக் காலங்களில் சென்ற போது 70 வயதிலிலும் மூச்சிளைக்காது அங்கு நடக்க முடிந்தது. மூச்சளைக்காததற்கு காரணம் எனது நல்ல ஆரோக்கியம் அல்ல.

“அம்மா சொன்ன அந்த
பனையளவு உயர மணற்கும்பி
இப்போது தேடியும்
கிடைக்கவில்லை...”

ஆம் தொலைத்துவிட்டோம் இயற்கை வளங்களை. மிஞ்சி இருப்ப வற்றையும் தொடர்ந்தும் சூறையாடி அழித்துக் கொண்டே இருக்கிறோம். மணற்கும்பிகளை மட்டுமல்ல.

“...ஆசையாய் ஊஞ்சல்
கட்டி ஆடிய அந்த
வயதான வேப்பமரங்களும்
விறக்குக்காய் வெட்டுண்டு
போனதுவே...”

இயற்கையே நேசிப்பதும், ரசிப்பதும், அதில் ஊறித் திளைப்பதும் கவிஞனுக்கு கிடைத்த வரம். அதை அழிப்பது கண்டு கலங்கும் மனமும் அங்கிருக்கும். ரஜிதா இராசரத்தினம் அவர்களிடம் இத்தகைய பண்புகள் நிறையவே இருப்பதை மேற் கூறிய உதாரணங்களில் மட்டுமின்றி இன்னும் பல கவிதைகள் ஊடாக அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. தான் ரசித்ததை இனிய வரிகளில் சொல்லி அந்த ரசனையை எங்களுக்கும் தொட்டவைக்கவும் முடிகிறது அவரால்.

இன்னொரு கவிதையில் பொலித்தீன் பாவனை பற்றி இவ்வாறு

“மிச்ச எழும்போடு
இப்பகூட உக்கியிருக்காத
அந்த லஞ்சீட் பையும்...”

ரசனையோடு நின்றுவிடாது பரம்பரை பரம்பரையாக கடத்தப்பட்டு வரும் மூடப் பழக்கவழகங்களை கண்டித்துத் திருத்தும் அறிவியல் பார்வையையும் இவரது கவிதைகளில் காண முடிந்தது

“வடக்காலயோ
கிழக்காலயோ
இல்ல தெற்காலயோ...”
“அட கோதாரி விழுவாரே
பல்லி தன்ற பசியிலை கத்திது
அதின்ற வாய்
நீங்கள் பாக்காம உங்கட
சோலிய பாருங்கோ ...”

நூல் : மணற்கும்பி

ஆசிரியர் : ரஜிதா இராசரத்தினம்

வெளியீடு : வ.கி.பிரதேச.க.பேரவை

விலை : ரூ 200.00

பொதுவாக கவிதை என்பது உணர்வு நிலை சார்ந்தது. சொல் ஆளுமை, கலைத்துவ வெளிப்பாடு ஆகியன கருத்து வெளிப்பாட்டை மேவிநிற்கும். ரஜிதாவின் படைப்பு களில் இரண்டிற்கும் இடையேயான ஒரு சமநிலையை பேணப்படுவதை அவதானிக்க முடிகிறது. ஆம் அவரது கவிதைகளில் வலுவான செய்தி இருக்கிறது. அதே நேரம் அவற்றை கலைநயத்தோடு வெளிப்படுத்த முனையும் கவிதா மொழியையும் காண்கிறோம்.

இந்தத் தேசம் இந்து சமுத்திரத்தில் மிதக்கும் தீவு அல்ல. குருதிக்கடலில் ருசி தேடும் யம தேசம். 79, 83, முள்ளிவாய்க்கால் பேரழிப்பு, ஏப்ரல் 21 தற் கொலைத் தாக்குதல்கள் என முடிவில்லாமல் இரத்ததாகம் கொண்ட நாடு.

ரஜிதாவின் குரலில் இவ்வாறு
 "தீச்சுடர் பசித்த தேசமடி
 இரத்தவாடையுடனாய் மூச்சையற்றோம்...
 மலங்களோடு மாமிசமானோம்
 பிண்டமறுந்த நர ஊன்களுடாய்
 ஏதோவென்றைப் பற்றி
 குருதிக்கடலில்
 எங்கோ வந்தும் சேர்ந்தோம்...."

குருதிக்கடல் மட்டுமல்ல தொலைத்த உறவுகளும் ஏராளம். அவர்கள் விடும் கண்ணீர் பதவியில் இருப்போர் கண்களில் படுவதில்லை. தற்செயலாக அவர்கள் காதில் விழுந்தாலும் நிறைவேற்றப்பட்டாத பொய் வாக்குறுதிகள் மட்டுமே கிடைக்கும்.

காணாமல் ஆக்கப்பட்ட தந்தையைப் பற்றிய ஒரு பிள்ளையின் நினைவுகள் இவ்வாறு..

"மூன்று வயதில் பார்த்தது
 முகங் கூட நினைவில் இல்லை..
 தேடி கண்டு பிடிக்கக் கோரி

பல இடம் கொடுத்த நிழற்படங்கள் ஏராளம்"

ரஜிதாவின் கவிதை மொழி இயல்பானது. வாசகனை கைகோர்த்து கூடவே அழைத்துச் செல்வதாகவே இருக்கிறது. மருள வைக்கும் வெற்றலங்கார சொற் சோடனைகள் கிடையாது. திகைத்து ஒதுங்க வைக்கும் மொழியாடல் கிடையாது. வட்டார வழக்குகள் இயல்பாக கலந்து வருகின்றன.

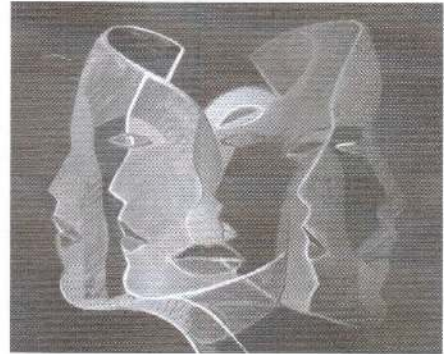
வடமராட்சி கிழக்கு மண்ணின் பேச்சு வழக்கு கவிதைகளில் கலந்து வருவது யதார்த்த வாழ்வை பிரதிபலிப்பதுடன் சுகமான அனுபவமாகவும் இருக்கிறது. அளாப்பி, அப்பேக்க, எழுதேக்க, கோதாரி விழுவாரே, எணை, உண்ணான, பிசகாம,... எடுத்துக் காட்டிக் கொண்டே போகலாம். பக்கம்பக்கமாகநீளும்.

வாழ்க்கை என்பது ஒரு முடிவிலா போராட்டம். சவால்கள் பலவற்றை எதிர்கொள்ள நேரும். துன்பங்களும் இனிய நிகழ்வுகளும் சங்கிலித் தொடராய் முடிவின்றி நீளும். சலிக்காது வாழ்வது மட்டும் போதாது. அதை ரசிக்கவும் வேண்டும்.

ரஜிதா ஒரு இளம் பெண், இது அவரது கன்னி முயற்சி. ஆயினும் அவர் வாழ்வை ரசிக்கிறார். கடந்தவற்றில் திளைக்கிறார். நிகழ்வாழ்வை ரசனையோடு அனுபவிக்கிறார். எதிர்காலத்தை நம்பிக்கையோடு பார்க்கிறார். அவரது படைப்பாளமை யின் கூறுகள் கூடாக நாமும் வாழ்வை ரசிக்க முடிகிறது. மனித வாழ்வின் மறைந்திருந்த கோலங்கள் பற்றிய பரந்த பார்வையை நாவற்பழம் என இனிக்கும் மொழில் நாமும் பெறுகிறோம்.

இது அவரது முதல் நூல். புதிய வீச்சுக்களுடன் இன்னும் பல படைப்புகளை அவர் தர வேண்டும் என வாழ்த்துகிறேன். அதற்கான கீற்றுகளை இப்பொழுதே காண முடிகிறது.

கமலா வாசுகி கவிதைகள்

வெயிலிலும்
 குளிரிலும்
 துயரிலும் மகிழ்விலும்
 இதமாய் உடனிருக்கும்
 போர்வையைத் தேடிக்கொண்டிருக்கின்றேன்.
 மகனே உன் பார்வையிலிருந்து
 என்னுடலை மறைப்பதற்காக அல்ல

1
 சாதிப் பெருமையைக் காப்போம் என்று வன்முறை புரியலாம்
 மொழியைக் காப்போம் என்று வன்முறை புரியலாம்
 இன மானத்தைக் காப்போம் என்று வன்முறை புரியலாம்
 மதங்களைக் காப்போம் என்று வன்முறை புரியலாம்
 அகிம்சையைக் காப்போம் என்றால் என்ன செய்யலாம்?

2
 உனக்குத் தேவையான அடையாளங்களை
 என் மீது போர்த்து
 தாவணியாய், சேலையாய்
 முக்காடாய் முழு நீளமாய்
 வியாபாரத்துக்குத் தேவையெனில்
 முழு நிர்வாணமாயும்,
 எனது ஆடை
 உன்னால் என்மீது விதிக்கப்படும்
 அதிகாரத்தின் குறியீடு
 நானோ

பேசும் இதயங்கள்

1. ஆசிரியர், ஜீவநதி

அன்புடையீர்.

மீள மீள நிகழுகு சில தவறுகளைப் பற்றி எழுதி அலுக்கிறது.

“காதலின் மெய்யியலை அழகியலாக்கிய சங்க அகத்திணை” எனும் நீண்ட கட்டுரையில் (ஜீ. 128) காதல் எவ்வாறு மெய்யியலின் ஒரு கூறாகிறது என்பதற்கு விளக்க மில்லை. திணை எனுஞ் சொல் பல்வகை வேறுபடுத்தல்களைச் சுட்டும். அகம் (மனம்) சார்ந்த விடயங்கள் அகத் திணைக்குள் வருவன. பிற. புறத் திணையாவன. இது வசதியான ஒரு வகைப் படுத்தல். அகத் திணையிற் காதல் முக்கிய பேசுபொருளாகிறது. அதற்கு மேல் வலிந்து பொருள் கொள்வதாற் சங்கத் தமிழையும் அறிய இயலாது. தமிழையும் அறிய இயலாது.

வசந்தன் கூத்துப் பற்றிய கட்டுரை (ஜீ. 128) சிதறலான சில தகவல்களின் மேலோட்டமான தொகுப்பாயுள்ளது. கொஞ்சம் விரிவாக விசாரித்து எழுதியிருக்கலாம்.

குறும்பாவுக்குச் செங்கதிரோனின் வாய்ப்பாடு (ஜீ. 128) நானறிந்த எக் குறும்பாவுடனும் உடன்படத் தெரியவில்லை. கட்டுரையாளர் அதை மீள நோக்கத் தகும்.

சோ.ப., தேவகாந்தனின் கதாகாலம் பற்றிய குறிப்பில் (ஜீ. 128) ஐராவதி கார்வேயை ஆதாரங் காட்டி குந்திக்கும் விதூரனுக்கும் பிறந்தவன் யுதிஷ்டிரன் என்ற தகவல் மகாபாரத முடிவில் அவிழ்க்கப்படும் ஒரு முடிச்சு என்கிறார். அது மகா பாரதத்தில் அவிழ்ந்ததா? அதைத் தழுவி வியாக்கியானமெதி லும் அவிழ்ந்ததா? கார்வேயின் நியாயத்தை சோ.ப. மேலுந் தெளிவாக்கியிருக்கலாம். புலக் கதை பல நோக்கங்கட்காகத் திரிபுறலாம். திரிபிற் தெளிந்த நோக்கமும் வலிய நியாயமும் இருப்பின் சிறப்பு. தேவகாந்தனின் விலகல்கள் பற்றி சோ.ப. விமர்சன நோக்கில் ஏதுங் கூறவில்லை. தேவகாந்தனின் கற்பனைகட்கு நோக்கமிருந்தது. ஆனால் விலகல்கள் எவ்வாறு நோக்கத்துக்குப் பொருந்தின என அவர் விசாரித்திருக்கலாம்.

மாக்கிய அழகியல் பற்றி முன்னர் எழுதிய தோரணையிலேயே கொண்ஸ்ரன்ரைன் (ஜீ. 129) கலை பற்றியும் எழுதியுள்ளார். கலை பற்றி அவருடைய பார்வை ஏதென விளங்கக் கடினமாயுள்ளது.

ஜீவநதி-129 தலையங்கத்தின் செய்தி வலுவானது. ஆயினும் ஒரு சிறு குறை. “ஊரெல்லாம் கூடி இழுத்த தேர்” இன்று “பெக்கோ” கொண்டு இழுக்கப்படுகின்றது என்பது சரியல்ல. ஊரெல்லாம் கூடி இழுக்கலாகாதென்றே உயர்சாதியினர் எப்போதுஞ் சண்டையிட்டனர். ஊரெல்லாம் கூடி எதைச் செய்யலாம் எதைச் செய்யலாகாது எனச் சாதியம் காலங்காலமாக விதிகளை வைத்துள்ளது. “தேரும் திங்களும்” கவிதையில் “ஊரெல்லாம் கூடி இழுத்த தேர்” என எழுதிய மஹாகவி அதைத் தவறவிட்டதாலேயே சாதிய ஒடுக்குமுறை எதிர்ப்பு அங்கு சாதிச் சண்டையாகத் தெரிந்தது.

“பற்றற்ற வாழ்க்கை” எனுந் தமிழாக்கத்தின் பாரிய மொழிப் பிசுதகளை யேசுராசா சுட்டியுள்ளார். அசட்டை மொழிப் புலமைப் போதாமையினும் வலிய காரணமென நினைக்கிறேன். “அடியுண்டது” என்பதில் வரும் “உண்டது” எனும் வினைச்சொற் பாவனை சிங்களத்தில் அதிகம். அதை விட, “அவனுக்குத் தெரியும்” எனத் தமிழில் வருவது சிங்களத்தில் “கு” வேற்றுமையின்றி “அவன் அறிவான்” என வரும். இவை சிறு

பிரச்சனைகள். பேச்சு வழக்குப் பற்றிய அறிவீனம் ஒரு பாரிய பிரச்சனை. தமிழாக்கியதைக் கவனமாகத் திரும்ப வாசித்தாற் பல தவறுகளைத் தவிர்க்கலாம்.

1936இல் நிறுவிய கலாக்கேந்தரத்தில் பஞ்சமரபும் கூத்த நூலும் கற்பியாமை பற்றிப் பேராசிரியர் சபா ஜெயராசா (ஜீ. 129)முறைப்படுகிறார். ஆனால், முதலாவது நூல் 1968இலும் மற்றது 1973இலும் அச்சானவை. அங்கு கற்பியாத தொல்காப்பிய மும் திருமந்திரமும் எவ்வளவு விவரமாக ஆடல் பற்றிப் பேசுவன என அறியேன். சிலப்பதிகாரம் நச்சினார்க்கினியர் உரை என்பதில் ஏதோ பிசுதுள்ளது.

அன்புடன் சி. சிவசேகரம்

2. ஆசிரியர்,

‘ஜீவநதி’, அல்வாய்.

அண்மையில் மறைந்த - முக்கிய கவிதை மொழி பெயர்ப்பாளரான -பண்ணாமத்துக் கவிராயர் பற்றிய கெக்கிறாவ ஸ்லைஹாவின் கட்டுரை, மன நெகிழ்ச்சியை ஏற்படுத்தியது. எனினும், கட்டுரைத் தலைப்பில் ‘சீடனாய் நின்று’ என்பது ஆண்பாலென்பதால், ‘சீடராய் நின்று’ என்று வருவதே பொருத்தம். அவரின் மொழியாக்கக் கவிதைகளை ‘அலை’ சிற்றிதழிலும், ‘திசை’ வார இதழிலும்; ‘மெயில் பஸ் தம்பதி’ என்னும் சிறுகதையை ‘அலை’யிலும் (மார்சு 1989) வெளியிட்ட நினைவும் எழுகிறது. கொ. றொ. கொண்ஸ்ரன்ரைன் எழுதிய ‘கலை என்றால் என்ன?’ என்ற கட்டுரை, பயனுள்ள தகவல் களைக் கொண்டுள்ளது. ஆயினும், அதில் வரும் பெயர்கள் பலவற்றில் காணப்படும் எழுத்துப் பிழைகள் உறுத்துகின்றன! மேலும், சிவசேகரம் எழுதிய ‘அந்தோனியார்’ என்னும் கவிதை வித்தியாசமானது. ஆனால், அதில் - ‘அவர் அதிகம் பேசார்’, ‘அவர் பேசி நான் கேட்டதில்லை’ என்ற வரிகள் உள்ளன. ‘அதிகம் பேசார்’ என்கிறபோது, ‘பேசுவார்’ என்றாகிறது; எனவே, ‘அவர் பேசார்’ என்று வருவதே பொருத்தமாகும். (மனமுருகி/ ஒரு மெழுகுதிரியைக் கொளுத்திக் கேட்டிருந்தால்) “உன் கொலை காரக் கூட்டாளிகட்கும்/ சுவர்க்கத்தில் இடம் ஒதுக்கச் செய்திருப்பார்” என்பது, பகுத்தறிவுக்குப் பொருந்தவில்லையே!

தானா விஷ்ணுவின் நேர்காணல் இறுக்கமான தொன்று! இ. சு. முரளிதரனின் நல்ல கேள்விகள், அதற்கான அடித்தளத்தை அமைத்துள்ளன. “படைப்பிலக்கியம் என்பது கொதிநிலை சார்ந்த எழுத்துக்குரியதல்ல.”, “...கோபமும் நிதான இழப்பும் படைப்பின் ஆன்மாவை சிதைத்துவிடும் என்பதில் நான் மிகவும் கவனமாக இருப்பதால் நீங்கள் குறிப்பிடும் கொதிநிலை அங்கு வெளிப்படுவதற்கு வாய்ப்பில்லை என்று நினைக்கின்றேன்.” என்று விஷ்ணு கூறுகிறார். பொதுவாகப் படைப்புகள் அனுபவ வெளிப்பாடாக அமையவேண்டுமென்பது ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகிறது. கவிஞர் முருகையன் “அனுபவ வெண்கூடு” என்பார். அனுபவம் முதல்நிலை அனுபவம், இரண்டாம்நிலை அனுபவம் என வகைப்படுத்தப்படுகிறது. படைப்பு மனநிலைக்கு அனுபவ உணர்வுந்தல் (உணர்வின் கொதிநிலை) அவசியம்; கட்டுரைக்கு இது தேவையில்லை. அங்கு தரவுகளின் ஒழுங்கமைப்பும் தர்க்கமும், உணர்வுசாரா புறநிலை நோக்கும் அடிப்படையானவை. ‘உயிர்மை’ இதழில் (2010 மே) தான் எழுதிய கட்டுரையை, ‘கொதித்தெழும் கோபத்தின் கொதி

நிலையோடு' எழுதியதாக, நேர்காணலில் விஷ்ணு ஒப்புக் கொள்கிறார்.; இக்கொதிநிலை உயிர்மைக் கட்டுரையைப் பலவீனப்படுத்துகிறது! வரலாற்றுப் பார்வையின்மையும், ஒடுக்கு முறை அரணையும் அதற்கெதிரான போராட்டச் சக்தியையும் ஒரேவிதமாக நோக்குவதும், வேண்டுமென்று செய்யப்படும் முக்கிய விடுபடல்களும் (கருணை ரவி சிலவற்றை எழுதாததை நேர்காணலில் சுட்டும் விஷ்ணு, "இது ஒரு படைப்பாளியின் நேர்மைத் தன்மை மீது சந்தேகத்தினைக் கொண்டுவரவும் தவறவில்லை." என்கிறார்!), பகுதியை முழுமையாகச் சித்திரிக்க முயல்வதும் போன்றன அப்பலவீனங்கள்.

"புரியாத கவிதைகள்" விடயத்தில், கவிஞர்களுக்குரிய பங்கினையும் கவனத்தில் கொள்வது நல்லது. தற்போது பெரும்பாலானோர் புதுக்கவிதை/ யாப்பற்ற கவிதைதான் எழுதுகிறார்கள். எனவே, "யாப்பு விதிமுறைகளை மீறி எழுதப்பட்ட கவிதைகள்" பற்றிய பிரச்சினை இல்லையாதலால், "வழுவமைதி" பற்றிய அக்கறை தேவைப்படாதெனக் கருதுகிறேன். சொற்பிழை, வசனப் பிழைகள் தவிர்க்கப்பட வேண்டும்; எளிமையான இலக்கணத்தைக்கூடக் கடைப்பிடிக்கத் தயக்கமேன்? மொழிநடைப் பிழைகளுடன் படைப்புகளை ஏற்கலாம் என்பது, பிழைகள் தொடர்வதற்கும் வழிசமைக்கும். இந்த நேர்காணலில் கூட, "அத்தகைய வகைப்பாடுதான் அக்கவிதைகள் இன்றைய தலைமுறையினரிடமிருந்து அந்நியப்பட்டுப் போயிருப்பதற்கு காரணமாக இருக்குமோ என்று எண்ண விளைகின்றேன்.": "... கவிதைக்குரிய அடிப்படையான கவிதை மனத்தினை இழந்து கவிதையை உற்பத்திசெய்ய விளைகின்றார்கள்." என்பதில், இரண்டிடங்களில் சொற்பிழைகள் உள்ளன; அவை முறையே, விழைகின்றேன்/ விழைகின்றார்கள் என்று தானே வரவேண்டும்!

மேலும், 'வாக்குக் கண்ணாடனும் அல்லது 'கோணல் வாயுடனாகூட அடையாளம் காணக்கூடிய ஒரு தன்னுருவ ஒவியத்தை ஏற்கலாம் என்று யாராவது கூறினால், எப்படி இருக்கும்?

- அ. யேசுராசா, குருநகர்.

3. ஜீவநதி - 2019 மாசி - வைகாசி இதழ்களில் வெளிவந்த சிவ-ஆளுரனின் "மாய எழுச்சி", "அகாலச் சாவு" மற்றும் பங்குனி இதழில் வெளிவந்த இ.சு.முரளிதரனின் "தேசிக்காய்" சிறுகதைகள் எனக்குள் ஏற்படுத்திய பரவம் காரணமாக இச்சிறுகுறிப்பை எழுதுகின்றேன்.

ஜீவநதியில் மூன்று பக்கங்களுக்குக் குறையாமல் ஒரு விமர்சனத்தை எழுதிவிட இயலுமான தகுதியை இக்கதைகள் கொண்டுள்ளன. சிவ.ஆளுரன் நான் அறிந்தவரையில் தனக்கென ஒரு அரசியல் கொள்கையை வகுத்துக் கொண்டவர். இ.சு.முரளிதரன் எந்த முகாமுக்குள்ளும் அகப்பட்டு கொள்ளாமல் பயணித்துக் கொண்டிருப்பவர்.

அந்த விஷயங்கள் எப்படியும் இருந்து விட்டுப் போகட்டும். இருவருமே மானிட நேயத்தை இலட்சியமாக வரித்துக் கொண்டு இயங்குவார்கள். அதனால் தான் ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் அவர்களது படைப்புகள் அவர்களது அடுத்த கட்டப் பாய்ச்சலை உறுதி செய்பவையாக அமைந்து விடுகின்றன. இச்சிறுகதைகளும் அத்தகையனவே.

அதற்காக இக்கால எல்லைக்குள் ஜீவநதியில் பிரசுரமான ஏனைய சிறுகதைகள் இளைத்தவை என்று அர்த்தப்பட்டு விடாது.

இளையவர்களால் இப்படியெல்லாம் எழுத முடிகின்றது என்ற பிரமிப்பையே வெளிப்படுத்தியுள்ளேன்.

-கொற்றை பி. கிருஷ்ணானந்தன்.

கணினி உலகில்
நம்பகமான சேவையில்
10 வருடங்களுக்கு
மேலாக யாழ் மண்ணில்

வடக்கின்
கணினிப் பூங்கா
10, Muddaskada Junction
Stanly Road, Jaffna

தரமான கணினிகளைப் பெற்றுக் கொள்ள

www.pcpark.co

நம்மை நாடுங்கள்

info.pcpark.co

Northern Pc Park

0777570124

0215675566

NPcpark

0773366443

0212229581

northernpcpark

0766999597

021222050

Northern Pc Park

0717772377

0212220388

THE UNIVERSITY OF
MICHIGAN LIBRARY

THE UNIVERSITY OF MICHIGAN

LIBRARY

THE UNIVERSITY OF MICHIGAN LIBRARY

THE UNIVERSITY OF MICHIGAN LIBRARY

உங்கள் இல்லங்களில் நடைபெற
இருக்கும் மங்களகரமான
நிகழ்வுகளுக்கு...

மதி கலர்ஸ்

தருமண அழைப்பீழை
காட்சியறை

MATHI
COLOURS

WEDDING CARD SHOW ROOM

10, Murugesar Lane, Nallur, Jaffna.

T.P: 021 2229285, 077 7222259